

64. møde

Tirsdag den 21. marts 2006 kl. 13.00

Dagsorden

1) Spørgsmål til ministrene.

(Spørgetimen).

2) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræder for folketingsmedlem Frank Aaen (EL).

3) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse.

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 50:

Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsdrivende virksomheders aflæggelse af årsregnskab m.v. (årsregnskabsloven), bogføringslov samt lov om statsautoriserede og registrerede revisorer. (Reduktion af revisionspligt for visse virksomheder og reduktion af andre administrative byrder).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).

(Fremsat 16/11 2005. Første behandling 22/11 2005. Betænkning 2/3 2006. Anden behandling 14/3 2006. Tillægsbetænkning 15/3 2006).

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 51:

Forslag til lov om ændring af lov om aktieselskaber, lov om anpartsselskaber, lov om visse erhvervsdrivende virksomheder, lov om erhvervsdrivende fonde, lov om det europæiske selskab (SE-loven) og lov om Det Centrale Virksomhedsregister. (Forenklinger og lettelser af administrative byrder samt ændringer som følge af reduktion af revisionspligten for visse små virksomheder m.v.).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).

(Fremsat 16/11 2005. Første behandling 22/11 2005. Betænkning 2/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).

6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 131:

Forslag til lov om medarbejderindflydelse i SCE-selskaber.

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 25/1 2006. Første behandling 10/2 2006. Betænkning 1/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 132:

Forslag til lov om ændring af lov om udstationering af lønmodtagere. (Forlængelse af revisionsfrist).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 25/1 2006. Første behandling 10/2 2006. Betænkning 1/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 98:

Forslag til lov om ændring af lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet m.v. (Undtagelse for unge under 18 år).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 7/12 2005. Første behandling 18/1 2006. Betænkning 1/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).

9) Tredje behandling af lovforslag nr. L 89:

Forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om aktiv socialpolitik. (Pligt for unge under 25 år til at tage en uddannelse, supplerende af udlændinges integrationskontrakter, tilbud til kontant- og start-hjælpsmodtagere, som ikke er blevet aktiveret det seneste år, gentagen aktivering, særlig integrationsindsats, bortfald af kontanthjælp til hjemmegående ægtefælle og afskaffelse af ægtefællertilægget, styrket sygeopfølgning over for kontant- og starthjælpsmodtagere og ændring af refusionsbestemmelserne for kontanthjælp m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 30/11 2005. Første behandling 15/12 2005. Betænkning 1/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).

10) Tredje behandling af lovforslag nr. L 93:

Forslag til lov om ændring af integrationsloven og udlændingeloven. (Integrationskontrakter, erklæring om integration og aktivt medborgerskab, skærpede betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, uddannelsespligt for unge nyankomne udlændinge, sygeopfølgning over for sygemeldte introduktionsydelsesmodtagere m.v.).

Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj).
(Fremsat 30/11 2005. Første behandling 15/12 2005. Betænkning 21/2 2006. Anden behandling 14/3 2006).

11) Tredje behandling af lovforslag nr. L 107:

Forslag til lov om ændring af lov om almene boliger m.v. og lov om social service. (Garanti for tilbud om almen plejebolig eller plads på plejehjem for ældre, aflastning samt vurdering af tidligere frihedskæmpere m.fl.s behov for plads på plejehjem).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).
(Fremsat 14/12 2005. Første behandling 11/1 2006. Betænkning 2/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).

12) Tredje behandling af lovforslag nr. L 108:

Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om en børnefamilieydelse. (Styrkelse af forældreansvaret).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).
(Fremsat 14/12 2005. Første behandling 11/1 2006. Anden behandling 14/3 2006).

13) Tredje behandling af lovforslag nr. L 112:

Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse. (Overførelse af kompetence i forbindelse med klassificering af skibe som affald m.v.).

Af miljøministeren (Connie Hedegaard).
(Fremsat 15/12 2005. Første behandling 13/1 2006. Betænkning 22/2 2006. Anden behandling 14/3 2006).

14) Tredje behandling af lovforslag nr. L 110:

Forslag til lov om fremme af frit valg for borgerne ved levering af serviceydelser i kommuner. Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 14/12 2005. Første behandling 12/1 2006. Betænkning 23/2 2006. Anden behandling 14/3 2006).

15) Anden behandling af lovforslag nr. L 14:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø. (Begrænsning af arbejdsgiverens strafansvar og skærpelse af straffene for visse overtrædelser, der begås af ansatte m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 5/10 2005. Første behandling 3/11 2005. Betænkning 15/3 2006).

16) Anden behandling af lovforslag nr. L 87:

Forslag til lov om ændring af lov om et videnskabetisk komitésystem og behandling af biomedicinske forskningsprojekter. (Videre adgang til udførelse af kliniske forsøg med lægemidler på inhabile forsøgspersoner m.v.).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 30/11 2005. Første behandling 24/1 2006. Betænkning 15/3 2006).

17) Anden behandling af lovforslag nr. L 138:

Forslag til lov om krav til kvalitet og sikkerhed ved håndtering af humane væv og celler (vævsloven).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 25/1 2006. Første behandling 2/2 2006. Betænkning 15/3 2006).

18) Anden behandling af lovforslag nr. L 139:

Forslag til lov om ændring af lov om tandpleje m.v. (Større valgfrihed og fleksibilitet i børne- og ungdomstandplejen).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).

(Fremsat 25/1 2006. Første behandling 2/2 2006. Betænkning 15/3 2006).

19) Anden behandling af lovforslag nr. L 77:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Afskaffelse af hensættelsesafgiften).

Af skatteministeren (Kristian Jensen).

(Fremsat 16/11 2005. Første behandling 1/12 2005. Betænkning 9/1 2006).

20) Anden behandling af lovforslag nr. L 124:

Forslag til lov om ændring af lov om strukturforanstaltninger vedrørende fiskerisektoren. (Statslig medfinansiering af investeringer i private fiskerihavne).

Af fødevareministeren (Hans Christian Schmidt).

(Fremsat 19/1 2006. Første behandling 27/1 2006. Betænkning 1/3 2006).

21) Første behandling af lovforslag nr. L 160:

Forslag til lov om ændring af lov om landbrugsjendomme. (Ophævelse af opsigelsesvarsler for lejemål og regler om husdyrhold og arealkrav m.v.).

Af fødevareministeren (Hans Christian Schmidt).

(Fremsat 1/3 2006).

22) Forhandling om redegørelse nr. R 10:

Ministeren for ligestillings redegørelse 2005/-perspektiv- og handlingsplan 2006 af 28/2 2006. Af ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen). (Redegørelsen anmeldt 28/2 2006. Redegørelsen givet 28/2 2006. Meddelelse om forhandling 28/2 2006).

Forslag til folketingsbeslutning om folkehøjskoleformen i europæisk kontekst. (Beslutningsforslag nr. B 93).

Fra statsministeren har jeg modtaget følgende skrivelse af 15. marts 2006:

»Efter statsministerens indstilling er det ved kongelig resolution af 6. marts 2006 besluttet, at ressortansvaret for sager vedrørende § 4, stk. 2, i lov nr. 258 af 28. juni 1920 om Indførelse af dansk Personret, Familieret og Arveret i de sønderjydske Landsdele overføres fra justitsministeren til kirkeministeren.

Jeg tillader mig at anmode formanden om at underrette Folketinget herom.

Anders Fogh Rasmussen /

Sten Frimodt Nielsen«

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene.**Spørgetimen****Formanden:**

Til at besvare spørgsmål i spørgetimen i dag har statsministeren udpeget beskæftigelsesministeren og socialministeren.

Indtil dette øjeblik er der til beskæftigelsesministeren anmeldt følgende spørgere, som vil få ordet i denne rækkefølge:

1. Jørgen Arbo-Bæhr
2. Morten Messerschmidt
3. Thomas Krogh

Ønsker flere at tilmelde sig som spørgere til beskæftigelsesministeren? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet.

Til socialministeren er indtil nu anmeldt:

4. Pia Christensen

Ønsker flere at tilmelde sig som spørgere til socialministeren? (*Ophold*). Det er ikke tilfældet. Så vil de pågældende medlemmer få ordet i den rækkefølge, der er nævnt.

Meddelelser fra formanden**Formanden:**

Medlem af Folketinget Frank Aaen (EL) har meddelt mig, at han ikke vil kunne give møde i Tinget i mindst 7 dage, hvorfor han anmoder om orlov, jf. Folketingets forretningsordens § 41, stk. 3, litra a, fra og med den 21. marts 2006 og om, at stedfortræderen må blive indkaldt.

Medlemmer af Folketinget Lone Møller (S) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om styrkelse af forebyggelsen af paradentose og tandkødsbetændelse.

(Beslutningsforslag nr. B 92).

Medlemmer af Folketinget Bente Dahl (RV) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Spm. nr. US 91**Jørgen Arbo-Bæhr (EL):**

Jeg står her med et citat fra Børsen den 16. februar 2004, hvor beskæftigelsesministeren bl.a. udtaler:

»Hvis stat, amter og kommuner ikke får flere penge, men økonomien fortsat vokser, vil den private sektor løbe fra den offentlige sektor. Det tager lidt tid, før effekten slår igennem. Men efter ti år vil den offentlige sektor kun være øget med fem pct., mens den private er blevet 20 pct. større. Så opstår et nyt Danmark.«

Nu skal vi jo inden så længe til at diskutere fremtidens velfærd, og jeg kunne godt tænke mig at høre, om ikke beskæftigelsesministeren kunne uddybe det synspunkt i relation til, om det betyder, at det, som regeringen vil satse på i fremtiden, er en kraftig forøgelse af det private forbrug til fordel for, at man så er nødt til at skære på velfærden eller skære på den offentlige sektor.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Hr. Jørgen Arbo-Bæhrs spørgsmål er udtryk for en gammeldags tankegang, nemlig den tankegang at hvis en ting går frem, så er der nødvendigvis noget andet, der er nødt til at gå tilbage. Derfor bygger hr. Jørgen Arbo-Bæhrs spørgsmål på den tankegang, at hvis den private sektor stiger, betyder det nødvendigvis, at den offentlige sektor falder.

Men siden 2001 har vi jo kunnet demonstrere, at de to ting faktisk kan gå hånd i hånd. Der sker både en stigning i den offentlige sektor og i den private sektor. Så regeringen har ved sin politik vist, at man har fået den bedste af alle verdener, nemlig vækst begge steder.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Nu skal jeg ikke blande mig i, hvad der er gammeldags, og hvad der ikke er gammeldags, så jeg vil undlade at betegne statsministeren som gammeldags. For når nu statsministeren konstaterer i forbindelse med Globaliseringsrådets rapport, at der var besparelser på velfærdsreformer i udsigt, så er det vel udtryk for, at regeringens politik er, at det, som er udsigten for fremtidens velfærd er, at man laver besparelser i forbindelse med velfærdsreformerne. Men jeg vil da godt have beskæftigelsesministeren til at afkræfte det og sige, at der ikke ligger nogen som helst planer om at beskære nogen af de velfærdsforan-

staltninger, vi har, når vi skal til at diskutere velfærdsreformer.

Kl. 13.05

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Danmark står over for to udfordringer: En udfordring, der påføres os udefra, og en hjemlig udfordring. Hvis vi tager den udfordring, der påføres os udefra, så er det jo, at det er billigere at producere østpå, at arbejdspladser flytter til Østeuropa, til Ukraine eller til Kina, og derfor gør vi os nogle tanker om, hvordan vi rustar Danmark til at modstå den udfordring; derfor bl.a. arbejdet omkring voksen- og efteruddannelse og Globaliseringsrådet.

Men så er der jo en udfordring, der kommer til os indefra. Det er den, man kalder den demografiske udfordring, altså det, at vi bliver flere og flere ældre her i landet, og at vi bliver færre unge i den produktive alder.

Det er klart, at for så vidt angår at imødekomme den hjemlige udfordring, er der især tre områder, vi skal gøre noget ved. Det ene er, at vi skal have de unge lidt tidligere ud på arbejdsmarkedet. Det andet er, at vi skal have flere flygtninge/indvandrere i arbejde. Og det tredje er, at vi skal sørge for, at de ældre trækker sig lidt senere tilbage fra arbejdsmarkedet.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det var desværre ikke svar på mit spørgsmål. Det, jeg egentlig godt vil vide, er: Når nu beskæftigelsesministeren fremhæver, at der er plads til både offentlig og privat vækst på grund af velstandsudviklingen i Danmark, vil beskæftigelsesministeren så garantere for, at der ikke sker nogen forringelser på velfærdsområdet?

Ministerens har jo lige argumenteret for, at det ikke er nødvendigt. Men vil det ske?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg tror, de fleste er enige om, at den hovedudfordring, det danske samfund har i de kommende år, er at sørge for, at arbejdsstyrken bliver tilstrækkelig stor. Om 25 år vil der være 400.000 flere folkepensionister i Danmark, der vil være 350.000 mennesker færre på arbejdsmarkedet. Derfor er en af de bestræbelser, vi vil tage hul på, jo at få de ældre til at trække sig lidt senere tilbage fra arbejdsmarkedet, i takt med at vi jo også lever længere, og at vi bliver sundere og sundere.

Derfor er den opgave, regeringen og en række partier her i Folketinget har stillet sig selv eller vil stille sig selv i forbindelse med velfærdsforhandlingerne, hvordan vi kan justere vores regler nænsomt, sådan at vi trækker os lidt senere tilbage fra arbejdsmarkedet; for et halvt år mere i gennemsnit på arbejdsmarkedet vil betyde meget, et helt år vil betyde utrolig meget, og derfor er det nogle af de kerneopgaver, som velfærdsforhandlingerne skal handle om.

Formanden:

Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr for et sidste spørgsmål.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det kan godt være, at ministeren ikke rigtig forstod mit spørgsmål. Det, jeg godt vil vide, er, om det er nødvendigt at lave forringelser eller ej.

Lad mig prøve at gøre det lidt mere præcist. Mener ministeren på baggrund af den udsigt til velstandsstigning, som Velfærdskommissionen, som ministeren selv, som alle er enige om vil ske i de kommende år, at det er nødvendigt at lave forringelser af forskellige velfærdsordninger? Vi kan også tage det mere konkret: Mener ministeren, det er nødvendigt at lave forringelser af efterlønsordningen?

Det var noget med små justeringer, som ministeren kaldte det, men mener ministeren virkelig, at det skulle være nødvendigt at lave forringelser på baggrund af den velstandsstigning, som siger, at vi sagtens har råd også med den sammensætning af befolkningen, som vi har i 2030-2040? Så det er bare sådan helt konkret: Mener ministeren, at der er brug for at lave forringelser af velfærdsordninger på baggrund af, at der er udsigt til, at det private forbrug f.eks. vil stige med 120 pct. frem til 2040?

Kl. 13.10

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg tror, at der de fleste steder er almindelig enighed om, at vi er nødt til at tage hul på den problemstilling, at vi om 25-30 år vil være mange flere folkepensionister, der lever længere her i landet, og samtidig at der er færre produktive blandt de 18-65-årige. Og derfor er det jo nogle af de justeringer, som vi skal i gang med.

Med hensyn til, om det er en forringelse eller en forbedring, er jeg nu mest tilbøjelig til at mene, at det er en kvalitetssikring af velfærdssam-

fundet, som vi laver ved at foretage nogle små justeringer i tide.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Så går vi videre til den næste spørger, som er hr. Morten Messerschmidt.

Spm. nr. US 92**Morten Messerschmidt (DF):**

Jeg kunne godt tænke mig at skifte spor og fokusere på det servicedirektiv, som i øjeblikket bliver behandlet i EU. Det er jo sådan, at der er indgået en aftale om, hvordan det kan komme til at se ud, med Europa-Parlamentet. Bl.a. har den danske statsminister været ude at sige, at det ser rigtig fornuftigt ud; sådan ser den danske regering i hvert fald på det.

Det, der særlig har været debattemnet, har jo været oprindelseslandprincippet, om det skal være sådan, at man i Danmark kan arbejde på polske eller estiske eller andre løn- og arbejdsvilkår. Det har man så valgt ikke at sige noget om i det nye direktiv, der kommer. Man har heller ikke rigtig sagt noget om det modsatte.

Derfor kunne jeg sådan set godt tænke mig at høre, om beskæftigelsesministeren ikke er nervøs for, hvad det så kan blive til, hvis man fastholder den model, man har her i aftalen, om, at man overhovedet ikke siger noget om oprindelseslandprincippet, men heller ikke siger noget om værtslandprincippet.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg har altid syntes, der var noget religiøst over den her diskussion om værtsland/oprindelseslandprincip, og i og med at man griber ind lige præcis omkring nogle ord, så har man måske skygget lidt for sagen.

Det, der er kendsgerningerne, er jo, at de forhandlinger, der har været i Europa-Parlamentet, jo har resulteret i en meget tilfredsstillende løsning for Danmarks vedkommende, og specielt når vi ser på det danske arbejdsmarked. Der har man jo nemlig anerkendt retten til at konflikte, retten til at kræve overenskomstdækning på arbejde. Og det har jo ligesom været den første og vigtigste hurdle, vi har haft i forbindelse med det her direktiv. Men det er slået fast med syv-

tommersøm, at det danske arbejdsmarked er beskyttet.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg ved altså ikke, hvor mange tommer de søm egentlig er, for det, der jo er sagen, er, at man godt nok har taget princippet om, at østeuropæisk arbejdskraft skal kunne arbejde på deres hjemlandes vilkår i Danmark eller i andre dele af Vesteuropa, ud. Men man har jo ikke sat noget andet i stedet for. Man har jo ikke indskrevet værtslandprincippet. Man har jo ikke decideret skrevet i den aftale, der nu er indgået, at man i Danmark skal arbejde på danske løn- og arbejdsvilkår. Og det er jo altså et problem, fordi der dermed bliver et hul, som vi ikke aner hvor ender.

Når man ser på, hvordan EF-Domstolen jo altså træffer en lang række afgørelser, som går i en meget, meget integrationistisk retning, hvor man vil have mere og mere EU-regulering, og man netop ønsker at gennemføre de dele, som det altså ikke har været politisk muligt at gennemføre f.eks. i forfatningen, kunne ministeren så ikke godt frygte, at man får en oprindelseslandprincipmodel alligevel, netop fordi man ikke siger noget i direktivet?

Jeg ville jo synes, at det var det mest naturlige, at man skrev direkte ind i direktivet, at man i Danmark arbejder efter danske forhold, i Frankrig efter franske osv., altså værtslandprincippet. Er ministeren ikke enig i det?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Nu er det jo ret nuanceret, det forslag, der er kommet. Og der vil jo formentlig blive gjort mange undtagelser for sundhedssektor osv.

Men må jeg godt sige, at for så vidt angår arbejdsmarkedet, det med at arbejde på danske vilkår, så er det princip jo anerkendt, at der kan konfliktes med henblik på at opnå en overenskomst. Og det har jo været og er utrolig vigtigt for os, for det er jo grundpillen i det, vi kalder den danske model. Derfor ser jeg med tilfredshed på, at den del af servicedirektivet ligger meget klar. Det har været meget vigtigt for os at få anerkendt disse principper.

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg er altså ikke enig med beskæftigelsesministeren, når beskæftigelsesministeren siger, at nu er det anerkendt, at man har retten til at konflikte, at nu er det anerkendt, at det hele skal foregå på

danske præmisser her i Danmark, for sagen er jo, at man netop ikke har formuleret noget i forliget. Det eneste, man har formuleret, er, at man ikke skal køre på oprindelseslandprincippet, og der har vi altså et problem.

Kl. 13.15

For det er selvfølgelig godt, at man kan blive enige om, at vi ikke skal køre på oprindelseslandprincippet, men ville det ikke være bedre, om man så også formulerede, hvad det rent faktisk er, vi skal køre på, i stedet for at lade det være op til EF-Domstolen eller Kommissionen eller andre af EU's organer efterfølgende at formulere, hvordan reglerne så skal se ud?

Vi har set, hvordan EF-Domstolen gang på gang trodser de hensigtserklæringer, som man vedtager i Rådet, er fuldstændig ligeglad med, hvad medlemslandene mener, og alligevel implementerer dele af lovgivningen, som der faktisk var politisk enighed om ikke skulle implementeres. Det er det, vi ser med forfatningen i øjeblikket.

Det, jeg frygter, er, at når der ikke indskrives meget klart i direktivet, at i Danmark arbejder vi på danske vilkår, kan vi efterfølgende se en EF-Domstol implementere dele af oprindelseslandprincippet. Derfor vil jeg bare indtrængende anmode om, at beskæftigelsesministeren har øje for, at det er et problem, at man slet ikke formulerer noget i direktivet.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Det vil jeg gerne give mit tilsagn om, for det er jo hjørnестenen i det danske arbejdsmarked, at arbejdsgiverne kan lockoute og arbejdstagerne kan strejke. Det er de to hjørner, der er på det danske arbejdsmarked.

Selvfølgelig skal vi være på vagt over for, at den danske model bliver anerkendt, og det mener jeg nu også ligger i forhandlingerne, som de ser ud indtil nu. Der er sikkert endnu lang vej hjem i forhandlingerne om servicedirektivet, men for det danske samfund og for arbejdsmarkedet har det været vigtigt, at vi får slået fast, at det er de danske regler, der gælder.

Morten Messerschmidt (DF):

Det er et tilsagn, som jeg gerne vil give håndslag på. Det synes jeg lyder utrolig positivt. Men ministeren kan til gengæld også regne med at blive holdt fast på, at der skal komme en positiv formulering i direktivet; at det ikke er nok, hvilket jeg forstår vi er fuldstændig enige om, at man

ingenting siger, men at man i direktivet netop meget klart skal slå fast, at hvis man arbejder i et land, skal det altså være det lands regler, man følger.

Der duer det ikke, at man som i dag ikke siger noget, hvilket statsministeren i øvrigt har billiget. Der duer det kun, at man meget kategorisk fastslår, at i Danmark er det danske regler, der gælder.

Så jeg vil kvittere meget varmt for det tilsagn, som ministeren hermed har givet, om, at det er en betingelse for, at regeringen accepterer det servicedirektiv, som forelægges, og som skal forhandles. Tusind tak for det.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 93

Thomas Krog (SF):

Jeg synes, det er flot at kunne erkende sine fejl. Jeg har kun ros tilovers for mennesker, der som beskæftigelsesministeren kan erkende en fejl og sige: Vi retter straks op på det her fremover.

Jeg har et mere principielt spørgsmål i den sammenhæng: Når man erkender, at man har begået en fejl, og retter op på den, hvem er det så, der skal have glæde af den her genopretning af gældende regler? Er det kun dem, der kommer efter, eller er det også de mennesker, som rent faktisk allerede i dag er blevet ramt af den fejl, som er begået i et ministerium?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg tror, at spørgeren er nødt til at præcisere lidt nærmere, hvad det er for en fejl, og hvad det er, vi taler om.

Thomas Krog (SF):

Jeg præcisere gerne, men mit spørgsmål var af principiel karakter, altså hvad der skulle rettes op på.

Men jeg taler helt konkret om det princip, at når man er blevet tilkendt en arbejdsskadeserstatning og senere kommer på revalidering, skal man modregnes i revalideringen efter den årsløn, som man havde på det tidspunkt, hvor man blev ramt af sin arbejdsskade. Den lov er indrettet på den måde, at man ikke skal have mulighed for at tjene alt for meget mere, end man kunne, da man blev ramt af arbejdsskaden, så jo

større årslønnen er, desto større mulighed har man for efterfølgende at få en indkomst.

Beskæftigelsesministeren har her i sidste uge i et skriftligt svar erkendt, at det er en fejl, at den årsløn ikke bliver reguleret i dag. Der er også en klar tilkendegivelse af, at der fremover skal rettes op på det her.

Så mit spørgsmål er: Det er fint, at det bliver fremover, men skal de mennesker, som allerede er blevet ramt af fejlen, ikke også kompenseres for den fejl, som ministeren har erkendt er begået?

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg må desværre bede om at få det spørgsmål skriftligt, da det står mig lidt uklart, hvad det er. Så jeg skal bede om, at spørgsmålet bliver sendt over til skriftlig besvarelse.

Thomas Krog (SF):

Det var for at undgå den konkrete sag, at jeg prøvede på at stille spørgsmålet helt principielt. Jeg synes, det er alle tiders, det er dejligt, og jeg har ros for, at man siger, når man begår en fejl: Vi skal sørge for, at der ikke er flere, der bliver ramt af den. Det er fint at kunne gøre det, det er vi enige om.

Kl. 13.20

Men skal man ikke også se på de mennesker, som er blevet ramt? Det spørgsmål er helt principielt, og det skulle ministeren i og for sig kunne svare på, uanset om ministeren er i stand til lige at huske det konkrete svar eller ej.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Hvis det, som spørgeren tænker på, er den højesteretsdom, der faldt, så tager vi alle de gamle sager op. Der skal tages en million sager op, og vi regner med, at der skal tilkendes et beløb i godt 8.000 af de her sager. Det kræver ekstra ansættelse af 20 medarbejdere.

Thomas Krog (SF):

Det er ikke den højesteretsdom, jeg spørger til, men jeg skal nok stille spørgsmålet skriftligt til ministeren.

Jeg er da glad for den tilkendegivelse, der kommer her om, at det er den måde, man bør gøre tingene på. Det er ikke det, jeg kan læse af det skriftlige svar, jeg fik i sidste uge.

Men jeg skal love ministeren, at spørgsmålet kommer skriftligt, og jeg forventer så, at man i

lighed med den højesteretsdom, der ligger, hvor man ganske rigtigt har rettet op på de gamle sager, også vil gøre det i det her tilfælde, hvor det handler om reguleringen af årslønnen i forhold til arbejdsskadesager.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 94

Pia Kristensen (DF):

Jeg vil gerne rejse et spørgsmål om en sag, der optager Dansk Folkeparti, nemlig den kritik, der er rejst i medierne af plejehjemmene i Århus og i særdeleshed af Lokalcenter Holme, Hestehavehusene. Der ligger gamle rapporter fra Arbejdstilsynet, fra Bedriftssundhedstjenesten, fra de lokale uanmeldte tilsyn. De har ligget der et år, og man har vidst, at der var noget galt på det nævnte plejehjem, men der er ikke blevet grebet ind.

Der har været kritik af plejen af de ældre, der har været kritik af hygiejnen på plejehjemmet, og der har været kritik af personaleforholdene. Jeg vil gerne bede ministeren om at forholde sig til den kritik, og jeg vil gerne spørge, hvad ministeren agter at gøre i den her sag.

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg er meget enig med spørgeren i, at det er en alvorlig kritik, der er rettet mod det pågældende plejehjem, men jeg har også forstået, at man i Århus Kommune er i fuld gang med at få afdækket forløbet i sagen og få fundet ud af, om der er rapporter og tilsyn, der ikke er blevet fulgt op på m.v.

Jeg har tillid til, at man i Århus Kommune sørger for at drage de nødvendige konsekvenser af, hvad man får afdækket i forbindelse med det her forløb.

Pia Kristensen (DF):

Det er korrekt, at man er gået i gang med at undersøge forholdene. Man kan så sige: bedre sent end aldrig.

Men jeg synes, at det er dybt kritisabelt og uacceptabelt, at rapporter, der påviser, at der er kritisable forhold for de ældre på plejehjemmet, ikke når videre i systemet. Man har vidst det i et helt år.

Det har vist sig efterfølgende, at der også er kritik af andre plejehjem, og desværre er det kritik, der bliver rejst af de pårørende og ikke af sy-

stemet selv, så jeg vil godt bede ministeren forholde sig til den udtalelse, som en ældrerådmand er kommet med og kommentere den.

Han siger, at til trods for at der er rejst en kritik, den nye kritik, mener han ikke, at det giver anledning til at undersøge forholdene nærmere. Mener ministeren, at han er sig sit ansvar bevidst med sådan en udtalelse?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg går ud fra, at sagen ikke alene påkalder sig udtalelser fra den ansvarlige rådmand, men at man også politisk vil tage et ansvar for en eventuel manglende opfølgning på tilsynsrapporter i Århus Kommune. Vi har netop strammet kravene til det tilsyn, der skal finde sted på plejehjemmene, og jeg er fuldstændig enig med spørgeren i, at der klart må skulle følges op på det og gribes ind, når der bliver påpeget problemer i de rapporter.

Jeg synes, at det rigtige er, at man nu i Århus Kommune simpelt hen laver en grundig undersøgelse af, om der er nogen procedurer, det halter med, om der er nogen arbejdsgange, som ikke fungerer ordentligt.

Men jeg går også ud fra, at man klart vil påtage sig et politisk ansvar for at få det til at fungere, og at vi ikke skal opleve lignende sager.

Pia Kristensen (DF):

Vil ministeren forholde sig til den udtalelse, der er kommet fra ældrerådmanden, som siger, at han ikke mener, at den nye kritik giver ham anledning til at undersøge forholdene? Det er faktisk lige det modsatte af, hvad socialministeren står og opfordrer til at kommunen skal gøre. Men rådmanden siger: Nej, der er ingen grund til, at vi foretager nogen nye undersøgelser.

Kl. 13.25

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg har ikke belæg for at udtale mig mere detaljeret om det arbejde, der nu pågår i Århus Kommune, men jeg vil da tro, at de politisk ansvarlige vil sørge for at få afdækket, hvordan forholdene egentlig er på området, og at det grelle eksempel med det ene plejehjem får dem til at gå reglerne og forvaltningen efter i sømmene med hensyn til, hvordan man får fulgt op på tilsynsrapporter. Det vil jeg antage som værende helt naturligt, og derfor tror jeg også, at rådmandens udtalelser ikke kommer til at stå alene, men at der vil blive fulgt op på det politisk i Århus Kommune.

Formanden:

Fru Pia Kristensen for et sidste spørgsmål.

Pia Kristensen (DF):

Ministeren kommer selv ind på, hvem der er politik ansvarlig. I mit hoved må det være en ældrerådmand, der er politisk ansvarlig, han er den øverste ansvarlige på det her område. Det benægtede han, da sagen kom frem i medierne.

Jeg kan se, at ældrerådmanden, da han den 10. marts bliver spurgt om, hvem der har ansvaret for, at der ikke skete noget for et år siden, da Arbejdstilsynet gjorde opmærksom på de kritisable forhold, udtaler: I sidste instans er det mig, men den daglige drift bliver forestået af en områdechef og en regionschef osv. Det viser sig også, at områdechefen er blevet fritaget for tjeneste; dermed har ældrerådmanden jo placeret et ansvar hos områdechefen.

Jeg vil så spørge: Mener ministeren, at det er rimeligt, og mener ministeren ikke, at ansvaret skal placeres, og at det bør ligge hos den øverste på området, nemlig ældrerådmanden, og hvad agter ministeren at gøre ved det?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg har ikke på det foreliggende grundlag mulighed for nærmere at udtale mig om placeringen af ansvar. Jeg kender kun sagen fra medierne, og jeg har forstået, at man i Århus Kommune er gået i gang med at undersøge, hvilket forløb der har været, og hvad det er, der er gået galt.

Jeg antager, at man i Århus ikke kun fra rådmandens side vil påtage sig det politiske ansvar, der måtte være, men at man også i kommunalbestyrelsen vil påtage sig det politiske ansvar, man har for, at ældreområdet fungerer tilfredsstillende, og for, at man i hvert fald sikrer sig, at der ikke kommer en lignende sag igen.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Formanden:

Hermed er spørgetimen sluttet. Det næste punkt på dagsordenen venter vi lige halvandet minut med, til vi er sikre på, at vi er fuldtallige.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Spørgsmål om meddelelse af orlov til og indkaldelse af stedfortræder for folketingsmedlem Frank Aaen (EL).**Formanden:**

Medlem af Folketinget Frank Aaen har søgt om orlov fra den 21. marts 2006 på grund af sygdom.

Hvis ingen gør indsigelse, vil jeg betragte det som vedtaget, at der meddeles orlov som ansøgt, og at stedfortræderen indkaldes som midlertidigt medlem. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Kl. 13.30

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Indstilling fra Udvalget til Valgs Prøvelse.**Formanden:**

Fra Udvalget til Valgs Prøvelse har jeg modtaget indstilling om, at 1. stedfortræder for Enhedslisten i Århus Amtskreds, hr. Søren Egge Rasmussen, godkendes som midlertidigt medlem af Folketinget fra og med den 21. marts 2006 i anledning af hr. Frank Aaens orlov.

Indstillingen sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Udvalgets ovennævnte indstilling vedtoges enstemmigt med 107 stemmer.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 50: Forslag til lov om ændring af lov om erhvervsdrivende virksomheders aflæggelse af årsregnskab m.v. (årsregnskabsloven), bogføringslov samt lov om statsautoriserede og registrerede revisorer. (Reduktion af revisionspligt for visse virksomheder og reduktion af andre administrative byrder).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).

(Fremsat 16/11 2005. Første behandling 22/11 2005. Betænkning 2/3 2006. Anden behandling 14/3 2006. Tillægsbetænkning 15/3 2006).

Der var stillet 2 ændringsforslag i tillægsbetænkningen.

Uden for tillægsbetænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Ændringsforslagene sattes først til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 forkastedes, idet 44 stemte for, 67 imod.

Ændringsforslag nr. 2 forkastedes, idet 43 stemte for, 68 imod.

Lovforslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 64 (V, DF og KF) stemmer mod 47 (S, RV, SF og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 51: Forslag til lov om ændring af lov om aktieselskaber, lov om anpartsselskaber, lov om visse erhvervsdrivende virksomheder, lov om erhvervsdrivende fonde, lov om det europæiske selskab (SE-loven) og lov om Det Centrale Virksomhedsregister. (Forenklinger og lettelser af administrative byrder samt ændringer som følge af reduktion af revisionspligten for visse små virksomheder m.v.).

Af økonomi- og erhvervsministeren (Bendt Bendtsen).

(Fremsat 16/11 2005. Første behandling 22/11 2005. Betænkning 2/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 62 (V, DF og KF) stemmer mod 46 (S, RV, SF og EL).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 131: Forslag til lov om medarbejderindflydelse i SCE-selskaber.

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 25/1 2006. Første behandling 10/2 2006. Betænkning 1/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 109 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 98: Forslag til lov om ændring af lov om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet m.v. (Undtagelse for unge under 18 år).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 7/12 2005. Første behandling 18/1 2006. Betænkning 1/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 132: Forslag til lov om ændring af lov om udstationering af lønmodtagere. (Forlængelse af revisionsfrist).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 25/1 2006. Første behandling 10/2 2006. Betænkning 1/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 109 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Forhandling**Jørgen Arbo-Bæhr (EL):**

Efter andenbehandlingen af dette forslag blev via gennem 3F's Nyhedsbrev af 20. marts 2006 gjort opmærksom på, at der måske, hvad angår EU og direktivet om forskelsbehandling på arbejdsmarkedet, kan være nogle problemer i det her forslag. Jeg citerer advokat Byrial Bjørst, som udtaler:

»Hvis loven om ret til fyringer af unge under 18 år bliver vedtaget, risikerer Danmark at få en lignende afgørelse imod sig.« – en afgørelse, som var blevet tilstedt Tyskland på grund af en regel, de havde, angående forskelsbehandling på grund af alder – »Det kræver blot en enkelt 18-årig, der anlægger sag, fordi vedkommende er blevet fyret på grund af sin alder.«

Det forklarede advokaten, og jeg vil derfor på den baggrund, før vi tager endelig stilling til dette lovforslag, bede beskæftigelsesministeren om at redegøre for, hvorvidt vi med hundrede procents sikkerhed vedtager en lov, som ikke er i modstrid med principperne om forskelsbehandling på arbejdsmarkedet.

Formanden:

Tak til hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Så er det hr. Thomas Adelskov som ordfører.

Kl. 13.35

Thomas Adelskov (S):

Jeg skal gøre det forholdsvis kort. Jeg skal bare bede beskæftigelsesministeren om på baggrund af det, som også Enhedslisten rejser, her at bekræfte det svar, der er givet under udvalgsbehandlingen, rejst på baggrund af Socialdemokratiets spørgsmål, nemlig at der altså ikke er et indgreb i de almindelige arbejdsretlige regler, og

at de almindelige arbejdsretlige regler gælder ved ansættelse af unge under 18 år så vel som ved ansættelse af personer over 18 år, så der altså ikke er nogen forskel, og at der med dette lovforslag ikke ændres ved den måde, man kan ansætte og afskedige medarbejdere på.

Formanden:

Tak til hr. Thomas Adelskov. Så er det beskæftigelsesministeren.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil gerne slå fast, at dette lovforslag er fremsat for at værne om de overenskomster, som arbejdsmarkedets parter har indgået om løn- og ansættelsesvilkårene for unge under 18 år.

Der er altså ikke tale om, at regeringen har fundet på, at der skal gælde noget særligt for unge under 18 år. Men når nu parterne selv har fundet, at det er rimeligt med en særlig regulering for denne gruppe lønmodtagere, så har regeringen ikke noget imod at støtte disse overenskomster. Sagen var jo, at overenskomsterne ikke kunne praktiseres i forbindelse med annoncering og rekruttering, medmindre lovgivningen blev ændret.

Der er altså tale om, at regeringen med lovforslaget sikrer, at parternes overenskomster kan forvaltes på samme måde, som før der var et forbud mod aldersdiskrimination.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 107 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Tredje behandling af lovforslag nr. L 89: Forslag til lov om ændring af lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og lov om aktiv socialpolitik. (Pligt for unge under 25 år til at tage en uddannelse, supplerung af udlændinges integrationskontrakter, tilbud til kontant- og starthjælpsmodtagere, som ikke er blevet aktiveret det seneste år, gentagen aktivering, særlig integrationsindsats, bortfald af kontanthjælp til hjemmegående ægtefælle og afskaffelse af ægtefællertilægget, styrket sygeopfølgning over for kontant- og starthjælpsmodtagere og ændring af refusionsbestemmelserne for kontanthjælp m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 30/11 2005. Første behandling 15/12 2005. Betænkning 1/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Kl. 13.40

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 63 stemmer (V, DF, KF og Anne-Marie Meldgaard (S)), mod 18 (RV, SF og EL); 26 (S) stemte hverken for eller imod.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Tredje behandling af lovforslag nr. L 93: Forslag til lov om ændring af integrationsloven og udlændingeloven. (Integrationskontrakter, erklæring om integration og aktivt medborgerskab, skærpede betingelser for tidsubegrænset opholdstilladelse, uddannelsespligt for unge nyankomne udlændinge, sygeopfølgning over for sygemeldte introduktionsydelsesmodtagere m.v.).

Af integrationsministeren (Rikke Hvilshøj).
(Fremsat 30/11 2005. Første behandling 15/12 2005. Betænkning 21/2 2006. Anden behandling 14/3 2006. Tillægsbetænkning 14/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Irene Simonsen (V):

Under andenbehandlingen af det her lovforslag efterlyste Venstre SF's holdning til det betænkingsbidrag, der var kommet til L 93, hvor man havde optrykt 12 forfatters kronik fra Politiken med nogle ret bastante udmeldinger – i hvert fald nogle udmeldinger, der kan skærpe tonen temmelig meget.

Nu er SF kommet med et tillægsbetækningsbidrag, og der står:

»SF ønsker samtidig at tilkendegive, at hensigten med optrykket af 12 kendte forfatters udtalelser fra Politiken den 15. december 2005 i betænkningen var at beskrive tonen i debatten, om end vi beklager, at det ikke klart af betænkningen fremgik, at der var tale om et langt citat fra de 12 forfatters udtalelser i Politiken.«

Så er det, at man kan undre sig lidt, for det er jo tydeligt, at SF mener, at tonen i kronikken var helt i orden. Den var helt i overensstemmelse med, hvordan det skulle være, når man læser det bidrag.

I morges kunne vi se hr. Kamal Qureshi gå på tv og tage klar afstand fra en tone, som en advokat for flygtninge anvender. Og nu mangler jeg hr. Kamal Qureshi i salen, for hvor er han? Vil hr. Kamal Qureshi aldrig stå ved sine udtalelser?

Jeg har svært ved efterhånden at forstå, hvad hr. Kamal Qureshi og SF mener. Jeg synes, at jeg hører, at der bliver talt med to tunger. Det har vi

jo hørt i andre sammenhænge flere steder i samfundet, og når der bliver talt med to tunger, så er vi alle sammen gode til at sige: Må vi så høre, hvad den reelle holdning er, hvad den reelle mening er?

Når hr. Kamal Qureshi ikke er til stede, så må der være andre fra SF, jeg så kan bede om at forklare, hvad det egentlig er, man vil, når man på den ene side i dag tager afstand fra den skarpe retorik, der var i pressen, og samtidig på den anden side siger, at det er godt med den tone, der var beskrevet i kronikken. Så jeg vil gerne efterlyse et svar her.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Årsagen til, at jeg går op, er, at jeg egentlig synes, at det er lidt spøjst, at vi under en tredjebehandling skal have et ordførerindlæg fra Venstre, som handler om, hvad andre partier mener. SF må jo selv forklare, hvad SF mener.

Men jeg vil så godt på Enhedslistens vegne bede Venstres ordfører om måske at tage lidt mere stilling til, hvad Venstre egentlig mener. Hvad er Venstres bevæggrunde for at stemme for de her lovforslag, som jo notorisk indeholder en stor grad af indirekte forskelsbehandling, og som notorisk indeholder nogle meget nedladende betragtninger om, hvordan flygtninge og indvandrere skal integreres i det her samfund?

Så i stedet for at gøre det her til et spørgsmål om, hvad alle mulige andre mener, burde Venstres ordfører gøre rede for, hvad Venstre mener om de her forslag.

Kl. 13.45

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg kan blot sige til hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at ved første behandling af dette lovforslag gav Venstre tydeligt udtryk for, hvad vi mener om lovforslaget. Vi går fuldt ind for det, og vi har slet ikke de samme betragtninger som Enhedslisten og hr. Jørgen Arbo-Bæhr om forskelsbehandling og andet. Tværtimod synes vi, det er godt, at forslaget langt om længe giver den hjælp, der skal til, for at de udlændinge, vi har i landet, og som endnu ikke er blevet integreret, kan blive integreret og blive en del af vores store samlede fællesskab.

Men jeg mangler stadig at høre, hvad SF mener. Man taler med to tunger, men lad os nu høre én klar, entydig tunge, så vi ved, hvor vi har SF.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes stadig, det er lidt spøjst, for ved første behandling kan man jo godt sige, hvad man mener om det forslag, der er til forhandling. Men jeg håber da, at Venstres ordfører er klar over, at der er sket ændringer.

Jeg håber f.eks., at Venstres ordfører vil erkende, at der i det oprindelige forslag var et punkt om en såkaldt erklæring om, hvad man vil, og hvad man mener om det danske samfund. Det var i modstrid med almindelig dansk lovgivning, og derfor var det nødvendigt at ændre forslaget. Det ville måske være rimeligt, hvis Venstre erkendte, at fra starten af var forslaget ikke alene i modstrid med almindelige principper om ligebehandling, men det indeholdt også deciderede fejl, fordi det var i modstrid med den måde, lovgivningen er skruet sammen på i Danmark.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Hvis det handler om forskellen på den debat, jeg forsøger at føre her uden at få et modsvar fra SF, er det jo sådan, at vi debatterede forslaget ved første behandling, og både her og under udvalgsarbejdet har Venstre klart tilkendegivet, at der var små flige i lovforslaget, der kunne blive bedre. Det er jo netop det, vi har tre behandlinger til: Vi kan komme hinanden i møde og lytte til hinanden, og det har vi gjort, for hvis et lovforslag kan blive bedre set med Venstres øjne, er vi altid åbne for at ændre tingene, og det er også gjort.

Men grundlæggende er det et godt lovforslag, som endelig langt om længe ikke bare giver den gruppe udlændinge, som stadig ikke er integreret i det danske samfund, selv om de har været her i mange år, mulighed for at blive en del af fællesskabet, men også pligt til at blive det.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu er det jo sådan, at som spørger til en ordfører kan man ikke svare på spørgsmål. Det kan man først, når man får sin ordførertale, og det vil også ske.

Men jeg synes, det er lidt interessant, at Venstre harcelerer sådan over den debat, der foregår både om lovforslaget her og i det hele taget om integrationen i samfundet. Jeg synes, Venstres ordfører skylder et svar til Enhedslistens ordfø-

rer, som jo netop påpeger de dobbeltstandarder, som regeringen forsøger at sætte. Det er sådan set dem, der er med til at give indtryk af, at denne regering med støtte fra Dansk Folkeparti kun har ét formål, og at det bestemt ikke er at gøre det lettere at blive integreret og gøre det lettere for de folk, som kommer hertil, at føle sig velkomne.

Det er også det, der er med til at give debatten en sådan tone, at man en gang imellem har svært ved at forstå, hvad Venstre vil ud over at føre symbolpolitik til ære for sit vælgermæssige bagland frem for at føre en integrationspolitik, som virker åben og imødekommende over for nydanskerne.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg må jo klart erkende, at på trods af politisk uenighed med hr. Ole Sohn er der én ting, jeg altid har beundret hr. Ole Sohn for, nemlig hans retorik og hans måde at kommunikere på, hvor han hele tiden forsøger at flytte fokus. Det, der debatteres nu, er de to tunger, SF taler med, og jeg fik ikke noget svar på mit spørgsmål.

Angående lovforslaget her har jeg egentlig givet det svar, at jeg synes, det er et godt, gennemarbejdet lovforslag, som er med til at give både rettigheder og pligter til den gruppe udlændinge, som ikke er integreret i det danske samfund, så de fremover kan blive lukket ind i og blive en del af det fællesskab, vi alle sammen har gavn af.

Men jeg savner stadig væk at høre et svar fra hr. Ole Sohn på det, vi debatterer lige nu, nemlig at SF taler med to tunger.

LI. 13.50

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

For god ordens skyld vil jeg godt lige understrege, at det, jeg forholder mig til, sådan set er tredje behandling af L 93. Jeg har ordet som spørger til Venstres ordfører, som har holdt en ordførertale, og derfor synes jeg, det er relevant, at fru Irene Simonsen svarer, når det er mig, der spørger.

Jeg synes, det er lidt interessant at få at vide, hvad det er, der er baggrunden for ønsket om at skabe dobbeltstandarder; baggrunden for ønsket om at føre en retorik, der gør, at man som tilflytter her til landet bestemt ikke føler, at man bliver modtaget med åbne arme, og heller ikke føler, at samfundet fører en integrationspolitik,

som er båret af et ønske om at skabe reel integration, men som via erklæringer og bureaukrati snarere skaber indtryk af, at det var bedre, hvis man slet ikke var kommet. Det skaber ikke en grundig, frugtbar og konstruktiv integrationspolitik.

Det er det, jeg har forsøgt at påpege, det var det, vi forsøgte at påpege under første behandling og anden behandling, og det er i øvrigt det, som SF sammen med Det Radikale Venstre og Enhedslisten har påpeget i vores fælles betækningsbidrag.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Ja, det er ganske rigtigt, at vi er i gang med tredje behandling af et lovforslag. Under første behandling debatterer man forslaget som sådant og finder ud af, hvordan tingene hænger sammen, og om der skal stilles ændringsforslag. Det gjorde vi til anden behandling, og så afgav SF et betækningsbidrag, hvor man nok må sige, at tonen langt fra er køn.

Nu står vi så her og skal tredjebehandle forslaget. Mellem anden og tredje behandling afgav SF et tillægsbetækningsbidrag, og det er rent faktisk det, vi kan diskutere og debattere under en tredjebehandling. Det er helt relevant at tage det op nu, for det er en del af det, der kommer frem, når vi skal diskutere lovforslaget. Men hvis hr. Ole Sohn ikke kan svare på mit spørgsmål, både håber og regner jeg med, at hr. Ole Sohn melder sig som ordfører og fortæller, hvad meningen er med at tale med to tunger i debatten.

Formanden:

Tak til fru Irene Simonsen. Så er det hr. Søren Krarup som ordfører.

Søren Krarup (DF):

De, der var til stede under andenbehandlingen af dette lovforslag, vil huske de dybt pinagtige scener, der foregik. I betækningsbidraget var der tale om en gemen bagvaskelse – jeg kan også sige en nedrig mistænkeliggørelse – af os, der stemmer for dette lovforslag. Sprogets stærkeste, groveste og mest ubehagelige gloser blev brugt nedsættende om os. Vi påtalte det, og så viste det sig, at SF, som stod for bidraget, ikke ville vedkende sig det, idet deres ordfører gik herop og sagde, at det var de 12 forfattere fra Politiken, han havde citeret – dog uden citations-

tegn, og det er temmelig afgørende. Det var pinagtigt!

Derfor er det meget interessant at se, at i tillægsbetænkningen tager man behørig afstand fra det. Jeg ser, at fru Elsebeth Gerner Nielsen fra Det Radikale Venstre beklager SF's optræden, og jeg ser så sandelig, at SF selv beklager den. Det er meget interessant, for det vil jo altså sige, at SF beklager med en henvisning til, at det var de 12 forfattere, de herrer Rifbjerg og Carsten Jensen og kompagni, der var de skyldige.

Jeg vil godt spørge, når vi nu står med denne tillægsbetænkning: Betyder SF's undskyldninger og beklagelser, at de nu tager afstand fra de 12 forfattere? Det synes jeg ville være interessant. Det ville være et sympatisk træk, som jeg ville hilse velkommen, og jeg synes, det ville være en højnelse af den ubehagelige tone i denne sag, som SF er et meget tydeligt eksempel på. Det ville glæde mig, hvis SF på sit tilbagetog også ville undskylde og sige: Vi tager klart afstand fra de 12 forfattere, vi kom til at citere.

Formanden:

Tak til hr. Søren Krarup. Så er det fru Elsebeth Gerner Nielsen som ordfører.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Som det allerede er fremgået, har vi også fra radikal side taget afstand fra betækningsbidraget fra SF, men det skal ikke afholde os fra også at kritisere det, vi nu hører fra i alt fald et af regeringspartierne, og det, vi i det hele taget har hørt fra regeringen, nemlig at tonen i oppositionens betækningsafgivelse skulle være kritisabel.

Kl. 13.55

Jeg vil gerne minde om, at den kritik kommer fra en regering, hvis støtteparti er Dansk Folkeparti. Den kommer fra en regering, hvis støtteparti har medlemmer, som har skrevet følgende, og jeg citerer:

Herhjemme har vi i årevis stået på hovedet for at gøre det så godt som muligt for de fremmede. Alt bliver der sørget for fra det øjeblik, de ankommer: Tøj, forplejning, bolig, uddannelse, sundhed, kontanter. Uden at det skal lyde selvrosende: Pænt, tolerant og dannet af danskerne! I det lønlige håb, at vi vil møde den samme tolerance, pænhed og dannethed, som vi udviser, accepterer vi endog middelalderlige levemåder som mandschauvinisme, voldelig opdragelse, adskillelse mellem kønnene, tvangsægteskaber, pigeomskæringer, prygl og hjernevask af skolebørn. Citat slut

Det er sagt af hr. Søren Espersen, og et andet eksempel er:

Muslimerne vil ikke integreres – de vil ikke være danskere – det er ikke det, de er for !! Enhver troende muslim bliver dagligt indpodet, at hans opgave er at omvende de vantro danskere til Islam – det er hans pligt, og integration, dvs. accept af dansk kultur og danske love, vil være det modsatte af det, hans præst, imamen, prædiker hver uge.

Lad os tydeliggøre problemet ved at sammenligne med en kræftlæges dagligdag. Hvis lægen skulle helbrede sine patienter med det, der svarer til »integration«, ville det betyde, at han skulle forsøge at overtale kræftcellerne til at blive gode, velfungerende og sunde celler, der kunne arbejde harmonisk i patientens krop. Han skulle afstå fra enhver form for terapi, strålebehandling eller operation, blot tale til kræftcellerne – og observere, at de blot bredte sig i patientens krop, uhindret.

Det er skrevet af fru Louise Frevert.

Jeg kunne blive ved, så det gør jeg også:

Etnisk ligestilling i Danmark er i den sammenhæng at betragte som et overgreb mod det danske folk, fordi det i realiteten betyder, at det danske folk bliver frataget sin førstefødselsret til Danmark. Citat slut.

Det er sagt af hr. Søren Krarup – denne hr. Søren Krarup, som også har udtalt, at det selvfølgelig er nemmere for en kristen asiat at få dansk indfødsret, end det er for en muslimsk asiat.

Undskyld, men hvis regeringen har ønsker om en anden tone i debatten, er der al mulig grund til først at feje for egen dør og lægge klar afstand til disse udtalelser fra folketingsmedlemmer, som udgør regeringens parlamentariske grundlag. Men ikke nok med det. Regeringen burde lægge sig i selen for at lave en udlændingelovgivning, der med sikkerhed er på den rigtige side af de internationale konventioner.

Jeg minder om, at både den europæiske menneskerettighedskommissær, FN og Institut for Menneskerettigheder gentagne gange har gjort regeringen opmærksom på, at den danske udlændingelovgivning er diskriminerende. Dette morads burde regeringen gøre noget ved, men det sker ikke. Tværtimod misbrugte ministeren for nylig sin taletid til at kritisere oppositionen for at gøre opmærksom på problemerne.

Regeringen er med sin ligegyldighed og stupide tolerance over for dem, der misbruger ytringsfriheden til at forhåne de få, med til at

sætte Danmark i bås som snæversynets foregangsland. Jeg siger velbekomme – uden men!

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Da jeg så fru Elsebeth Gerner Niensens bidrag i tillægsbetænkningen, håbede jeg, at hun var kommet på bedre tanker. Men jeg forstår, at sådan som hun har samlet citater, har hun forbedret sig meget på netop at angribe Dansk Folkeparti i stedet for at gøre det, hun rettelig burde gøre på oppositionens vegne, nemlig undskylde SF's optræden.

Men må jeg så sige, at de citater, hun trækker frem, jo er fuldstændig misvisende. Jeg vil ikke tale om fru Louise Freverts ordvalg, for det har vi taget afstand fra. Det er uheldigt, det beklager hun selv, og det er ikke hende selv, der har skrevet det. Det stammer fra en hjemmeside, hun ikke har ført kontrol med.

Kl. 14.00

Hvad hr. Søren Espersens kritik af islam angår, er den meget rammende, og hvad det, ordføreren citerede mig for, angår, har jeg aldrig sagt, at det er lettere for en kristen asiat at få indfødsret. Det har jeg nemlig aldrig sagt. Jeg har sagt, at en kristen asiat vil have nemmere ved at blive integreret end en muslim. Det er ubestrideligt, og her kommer vi til sagens kerne, som fru Elsebeth Gerner Nielsen selvfølgelig slet ikke forstår, nemlig forholdet mellem kristendom og islam. Her kunne man godt ønske en tone, der var saglig og forholdt sig til, var jeg lige ved at sige, det teologiske indhold, i stedet for at man tror, man kun kan få sin vilje med skældsord.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hr. Søren Krarup har misforstået det hele. Jeg angriber ikke Dansk Folkeparti, jeg angriber regeringen for at have deponeret sin handlefrihed hos et parti, som er indbegrebet af intolerance, og hr. Søren Krarups indlæg her fra Folketingets talerstol er et meget godt eksempel på det.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Jeg vil ikke angribe fru Elsebeth Gerner Nielsen, for sagligt set kommer der ikke noget ud af det. Hun ved nemlig ikke, hvad hun taler om, når hun taler om forholdet mellem kristendom og islam, og så er det nemmere i stedet at kaste sig ud i meningsløse angreb.

Men må jeg sige, at den regering, der støtter sig til Dansk Folkeparti, betegner en lykke for landet. Det systemskifte, der skete i 2001, var det menige, undertrykte Danmarks protest imod den politiske korrekthed, som har skabt den fortvivlende situation, vi står i. Det er fru Elsebeth Gerner Nielsens parti, der har delt Danmark op i grupper, som helt åbenbart ikke kan enes, uden at man gør sig de allerstørste anstrengelser.

Ulykken var De Radikale, som gennemførte udlændingeloven af 1983, og ulykken var Socialdemokraterne, der arbejdede sammen med De Radikale. Men lykken er det, der skete i 2001, da systemskiftet betød, at det menige Danmark fik mulighed for at genoprette den ulykke, den nuværende opposition havde skabt.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Og det skal komme fra hr. Søren Krarup – det skal komme fra Dansk Folkeparti, som har splittet dette land op, og som er en stor del af forklaringen på, at vi i øjeblikket står i den situation, at Danmarks navn er på alles læber, at vi kritiseres af alle internationale menneskerettighedsorganisationer for ikke at overholde menneskerettighederne, og at vi kritiseres for tonen i den offentlige debat. Det er det, der er problemet, også for de danske virksomheder, som nu har svært ved at sælge deres varer i udlandet, fordi Danmarks renommé er ødelagt.

Jeg håber, at Dansk Folkeparti er klar over, hvad det har ansvaret for, og jeg håber, at regeringen er klar over, hvad det er for et ansvar, den påtager sig ved at gøre sig så fuldstændig afhængig af Dansk Folkeparti.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Fru Elsebeth Gerner Nielsen giver udtryk for, at den debat, der lige er ført med hr. Søren Krarup, ikke drejer sig om Dansk Folkeparti, men om regeringen og om, at regeringen ikke lægger klar afstand til nogle udtalelser. Til det vil jeg gerne sige, at regeringen faktisk har lagt klar afstand til nogle af udtalelserne fra fru Louise Frevert, at Dansk Folkeparti har beklaget, og at fru Louise Frevert også har beklaget.

Men det kunne være meget rart at høre, om fru Elsebeth Gerner Nielsen tager afstand fra det, de 12 forfattere har skrevet, og som SF har optrykt i sit betækningsbidrag. Man synes tilsyneladende, at tonen ikke er god nok, men det

kunne være rart at høre, for fru Elsebeth Gerner Nielsens retorik og tone viser den modsatte vej, når det siges, at regeringen overtræder menneskerettighederne. Vi har haft den debat adskillige gange, men mine og andres pædagogiske evner rækker ikke til at forklare fru Elsebeth Gerner Nielsen, at juristerne vurderer, at der ikke er tale om nogen overtrædelser.

KL 14.05

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Hvilke eksperter vurderer, at der ingen overtrædelser er sket? Ud over de eksperter, der findes i Folketingets flertal og blandt ministeriets egne embedsmænd, hvilke eksperter har så sagt god for den danske udlændingelovgivning?

Fru Irene Simonsen beder mig om at tage afstand fra SF's betækningsbidrag. Det har jeg gjort, og det har Det Radikale Venstre gjort på samme måde, som SF selv har beklaget. Men jeg så gerne, at fru Irene Simonsen brugte sin taletid til at lægge afstand til f.eks. den hjemmeside, fru Louise Frevert har oprettet, og hvor muslimer sammenlignes med kræftknuder. Er det sådan, at Venstre deler den anskuelse, at muslimer er at sammenligne med kræftknuder?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Til det sidste kan jeg svare ganske kort: Nej, den anskuelse deler jeg ikke, det gør Venstre heller ikke, og det har vi heller ikke givet udtryk for. Vi har tværtimod sagt, at det ligger ud over, hvad man kan sige, og vi mener det heller ikke. Vi mener, der er noget i tonen, der skal tages klart afstand fra, lige så vel som tilfældet har været med andre ting, fru Elsebeth Gerner Nielsen har udtrykt sig om her.

Jeg er rystet, for jeg husker en debatudsendelse i P1 med fru Elsebeth Gerner Nielsen, hvor fru Elsebeth Gerner Nielsen kom med den samme anklage som her fra talerstolen, nemlig at landets embedsmænd, jurister osv., ikke er uvildige. Det vil sige, at fru Elsebeth Gerner Nielsen sætter spørgsmålstegn ved hele vores demokrati, ved hele vores måde at opbygge vores politiske parlamentarisme på og ved hele den måde, vi laver lovgivning på. Fru Elsebeth Gerner Nielsen tillader sig at sige her fra talerstolen, at vores embedsmænd ikke er uvildige i deres undersøgelser, og det er godt nok også noget af en grov påstand.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Den danske udlændingelovgivning er blevet kritiseret af nogle af de bedste jurister, vi har – ikke bare danske jurister, men også jurister ude i verden. Den danske udlændingelovgivning er også blevet kritiseret af FN, af den europæiske menneskerettighedskommissær og af Europarådet, og jeg håber ikke, det er forbigået Venstres og fru Irene Simonsens opmærksomhed, at det rent faktisk er sådan, det forholder sig, så der med andre ord er grund til at lytte.

Hvad er årsagen til, at regeringen overhovedet ikke føler, der er behov for at lytte i en situation, hvor Danmarks renommé i den grad er skadet? Hvad er årsagen til, at Venstre ikke mener, der er grund til at gøre noget for at rette op på vores renommé, så vi kan sælge vores varer ude i verden og tiltrække udenlandsk arbejdskraft? Hvordan kan man sidde den kritik overhørig, og hvad er årsagen til, at man ikke føler behov for at lægge afstand til de udtalelser, der kommer fra Dansk Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Det er betagende at høre den bekymring, Det Radikale Venstre nærer for den danske im- og eksport.

Ordføreren henviser til jurister ude i verden, som åbenbart har langt større betydning end de danske vælgere, der jo har godkendt den udlændingepolitik, som Folketingets flertal fører. Jeg ved jo, og det kan man også høre, at ordførerens hjerte virkelig banker for menneskerettigheds-synspunktet, og det har jeg også forståelse for, men jeg kunne alligevel godt tænke mig at vide: Hvad er ordførerens holdning til det kvindesyn, som på grund af ordførerens politik pludselig er kommet ind i Europa i kraft af den islamiske indvandring? Det er et kvindesyn, et menneskesyn, som aldrig før har eksisteret i Europa, men som vi nu har fået ind over Europa i kraft af den islamiske indvandring.

Her må der da også være nogle menneskerettighedsspørgsmål, som ordføreren burde bekymre sig over, for slet ikke at tale om det religionsyn, som er kommet ind over Europa i kraft af den islamiske indvandring. Hvorfor gør ordføreren sig ikke nogen bekymringer over det, når man er så bekymret for menneskerettigheds-situationen? Hvorfor bekymrer ordføreren sig ikke over de gentagne angreb mod jøder, synagoger og jødiske kirkegårde rundt om i Europa,

men taler ene og alene om den islamiske befolkningsgruppe, som åbenbart skal beskyttes? Jeg forstår ikke, hvorfor der i menneskerettighedernes navn er denne vægtning af nogle interesser, men ikke af andre.

Kl. 14.10

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Tak for muligheden for at vende tilbage til den lovgivning, vi egentlig taler om.

En af årsagerne til, at Det Radikale Venstre stemmer imod de integrationslovforslag, regeringen har fremsat, er, at de går på kompromis med nogle væsentlige værdier og nogle væsentlige rettigheder. Tag f.eks. 300-timers-reglen, som indebærer, at et indvandrerægtepar, hvor begge har været på kontanthjælp i 2 år uden at have haft 300 timers arbejde, får frataget den ene kontanthjælp. Hvem er det, der typisk vil miste kontanthjælpen? Det vil være kvinden, som derefter bindes til kødgryderne, og det er ikke ligestillingspolitik. Men desværre er det til gengæld regeringens politik, og derfor stemmer vi imod, fordi vi går ind for ligestilling og går ind for at sikre kvindernes rettigheder.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jamen ordføreren svarede jo overhovedet ikke, så derfor må jeg være mere konkret: Er det ikke et brud på menneskerettighederne, hvis man har den opfattelse, at kvinder, der ikke bærer slør, må blive slået og straffet fysisk på anden måde? Er det ikke et brud på menneskerettighederne, hvis man har den opfattelse, at jøder faktisk ikke skal have lov til at være nogen steder, men bare skal fordrives? Og er det ikke et brud på menneskerettighederne, hvis man mener, at Koranen, hadith, sharia og andre dele af den religiøse dogmatik inden for islam skal stå over demokratiet?

Er det ikke synspunkter, som Det Radikale Venstre burde anfægte? Er det ikke sådan, at værdier som ligestilling mellem kønnene, et sekulært rettsamfund, retten til at tilhøre det trosamfund, man nu engang ønsker, uanset om man er jøde, buddhist eller kristen, osv. trods alt er værdier, der er så afgørende for Danmark, at vi må beskytte os imod den fundamentalistiske del af befolkningen, som ordføreren tilsyneladende forsøger at beskytte?

Er det ikke korrekt, at disse elementer burde indtage en langt, langt større plads i ordførerens

argumentation, og er det i virkeligheden ikke dybt, dybt besynderligt, at man som radikal menneskerettighedsdogmatiker beskytter denne gruppe? Kan ordføreren pege på nogen anden befolkningsgruppe, der så konsekvent som den islamiske civilisation overtræder menneskerettighederne?

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Jeg synes, det er dybt problematisk, at en ordfører vil bilde os alle sammen ind, at en hel befolkningsgruppe, nemlig muslimerne, opfører sig på en ganske bestemt måde. Det er stærkt stigmatiserende, at ordføreren fremsætter det her fra Folketingets talerstol, og det kan ikke passe, at han kan slippe af sted med det.

Selvfølgelig tager Det Radikale Venstre også afstand fra mennesker, der måtte mene, at man kan forfølge jøder, eller at man ikke skal behandle kvinder ordentligt. Men det er jo ikke muslimer, der generelt har det problem. For Det Radikale Venstre går skillelinjen mellem demokrater og antidemokrater, og vi vil til enhver tid gøre alt, hvad vi kan, for at bekæmpe alle antidemokratiske elementer i det danske samfund og ude i verden.

Vi vil også kæmpe for de værdier, som er grundlaget for det danske samfund. Vi vil kæmpe for ligestilling, også for etnisk ligestilling, og det er også baggrunden for, at vi stemmer imod lovforslagene, for de fremmer ikke ligestilling, hverken mellem kønnene eller mellem de etniske befolkningsgrupper i det danske samfund.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, der på nuværende tidspunkt er behov for, at vi prøver at få sat tingene lidt på plads.

Når hr. Morten Messerschmidt f.eks. går herop og snakker om alle mulige meninger, som man ikke skal have lov at have, kunne jeg godt tænke mig at bede fru Elsebeth Gerner Nielsen bekræfte, at der er plads til en lang række forskellige meninger af fuldstændig vanvittig art i denne debat, også hr. Morten Messerschmidts meninger. Men til gengæld skal vi også have ret til at kritisere de meninger, når de betyder, at man går ind for mindre ligestilling, og at man går ind for forskelsbehandling osv. Jeg siger det bare for at få sat tingene på plads.

Kl. 14.15

(Kort bemærkning).

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Det, der er interessant, er jo, at netop fordi man så går op og kritiserer det, tages det som et udtryk for, at man generelt er imod alt, hvad der hedder eksempelvis frihedsrettigheder eller imod eksempelvis ytringsfriheden.

Det, der er afgørende, er jo, at vi er meget klare i mælet, når det drejer sig om de værdier, der er grundlaget for det danske samfund, og det er derfor, Det Radikale Venstre har gjort det, vi overhovedet kan, for at få belyst, hvad konsekvenserne af den danske udlændingelovgivning er, ved at holde fast i de værdier, der er udgangspunkt for det moderne demokratiske samfund. Og det er jo f.eks., at vi behandler mindretal ordentligt, at vi understøtter etnisk ligestilling, hvor vi kan.

Når vi stemmer imod lovforslagene i dag, er det, fordi de efter vores opfattelse på ingen måde fremmer den etniske ligestilling eller for den sags skyld fremmer ligestilling mellem kønnene.

Formanden:

Er der flere, der ønsker en kort bemærkning til ordføreren? Ellers går vi videre i ordførerrækken. Hr. Ole Sohn som ordfører.

Ole Sohn (SF):

Man kommer langt omkring i sådan en debat om et lovforslag, som rettelig handler om, hvordan vi kan styrke integrationen i det danske samfund, og om den kritik, oppositionen har rejst af forslaget for ikke at give bedst mulig og mest mulig integration for pengene.

Så har der fra forskellig side, både fra Venstre og Dansk Folkeparti, været efterlyst ønske om, at SF skulle korrigere det betækningsbidrag, som vi lavede i forbindelse med andenbehandlingen. Det synes jeg for så vidt er en berettiget indvending at komme med, hvorfor vi da også har gjort det til tredjebehandlingen, og derfor havde jeg selvfølgelig håbet at få kvittering for det, fordi vi, i og med at vi bruger et citat fra 12 navngivne forfattere til beskrivelse af tonen i indvandreredebatten, så også berettiget kunne kritiseres for ikke at have sat det i citationstegn for at understrege, at det er et udtryk for de forfatters holdning. Det har vi så rettet op på, og så er der sådan set ikke mere at komme efter i den forbindelse.

Men til gengæld synes jeg, det er en ret interessant debat, vi har i dag. For hvad er det, vi er

vidne til? Vi er vidne til, at Venstre efterlyser SF's holdning til tonen i debatten. Jeg formoder i øvrigt, at Venstre sammen med De Konservative og Dansk Folkeparti har skrevet deres betænkningensbidrag til tredje behandling, før statsministeren havde sit interview i Berlingske Tidende sidste søndag, hvor han jo gjorde det legitimt fra regeringens side at komme med et fuldstændig upersonificeret angreb på erhvervsledere, på forfattere, på politikere i flæng uden så meget som at nævne et eneste navn, ud fra princippet ingen nævnt, ingen glemte. Og det kan jeg forstå er det, som Venstre, Konservative og Dansk Folkeparti i betænkningensbidraget tager afstand fra.

Så det er en ret interessant situation, at de tre regeringspartier tager meget skarpt afstand fra den form for retorik, som statsministeren anvender i det offentlige rum. Det er da en interessant udvikling, som jeg næppe forestiller mig de har clearet med statsministeren.

Så er der hr. Søren Krarup, som forlanger, at vi skal tage skarpt afstand fra de 12 forfatters debatindlæg, som beskriver tonen i indvandrerdebatten ganske fint, og som i øvrigt bliver understøttet, altså det, som forfatterne skriver i deres brev, ganske flot med de citater, som fru Elsebeth Gerner Nielsen kommer med, og som jo ganske præcist understreger den dobbeltstandard, der er i debatten.

Det er, at man kan sige hvad som helst i kritikken af etniske minoriteter, men hvis kritikken rammer regeringen, så er den skandaløs.

Kl. 14.20

Jeg vil sige, at jeg ikke havde forestillet mig, at jeg skulle komme i den situation, og jeg håber, at det kan blive herinde mellem os, at jeg ganske stilfærdigt vil sige: Jeg havde aldrig troet, at jeg skulle komme dertil i mit liv, at jeg skulle længes efter den tidligere udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen i den offentlige debat eller her i salen for den sags skyld. Her er der tale om en person, som har holdninger, og som giver udtryk for dem af karsken bælg, men som også har moral. F.eks. når han i dagens kronik i Berlingske Tidende refererer sin takketale i Den Danske Publicistklub i går og meget præcist understreger, at hvis man gør ytringsfriheden vigtigere end meningsfriheden, så bliver ytringsfriheden meningsløs.

Hvad er det, vi er vidner til her? Det er jo sådan set, at vi er et Folketing, som er dybt splittet med hensyn til de etniske minoriteter, i udlændingepolitikken og i integrationspolitikken.

Oppositionen har en anden opfattelse end regeringen og dens støtteparti, Dansk Folkeparti. Vi har forsøgt her under debatten, også under de tidligere debatter, at få Venstre – Det Konservative Folkeparti har jo så valgt at sidde på ørerne – til at gå ind i debatten og spørge: Er det nu også den rigtige måde at fremme integrationen i det danske samfund på at bygge på Dansk Folkepartis politik og den fuldstændig skingre retorik, som ligger til grund for det?

Hr. Uffe Ellemann-Jensen synes det ikke, hr. Niels Due Jensen gør ikke, hr. Lars Kolind gør ikke. Der er en lang række gode, borgerlige erhvervsfolk og politikere, som er rystede over det, der sker.

Men Dansk Folkeparti holder fuldstændig tømme for Venstre med hensyn til den form, der skal føres integrationspolitik på. Derfor har vi også fået et lovforslag, som vi nu har til tredje behandling, som bygger på symbolpolitik mere end på reel integrationspolitik.

Det forholder Venstre sig ikke til. Hvorfor gør man ikke det? Hvorfor er det så vigtigt for Venstre hele tiden at fremhæve symbolpolitik, og at de ikke skal tro, de er noget? Der må godt være dobbeltstandarder, der skal laves erklæringer, der skal laves en lang række foranstaltninger, som ikke har et eneste integrationsfremmende element i sig, men som har en masse symbolik i sig.

Det er udmærket over for et vælgerbagland, men det er ikke fremmende for en ordentlig integration, som vi ved eller burde vide at vi har behov for at udvikle i de kommende år, hvor vi kan se, at der bliver færre og færre på arbejdsmarkedet, hvilket gør, at vi er nødt til at få flere ind på arbejdsmarkedet. Og det gøres ikke ved at skære ned i efterlønnen eller forhøje pensionsalderen. Vi er nødt til at øge arbejdsstyrken. Det vil sige, at vi skal sørge for en ordentlig, reel og fremmende integrationspolitik, sådan at mange af dem med en anden etnisk baggrund end dansk kan komme til at bidrage til det danske samfund.

Og der er det offentlige langt, langt bag efter, langt, langt bag efter en lang række af de store danske virksomheder. Hvorfor? Hvorfor er regeringen ikke interesseret i at gøre noget for også at fremme det offentlige engagement i integrationspolitikken, både konkret i amter, nu regioner, og staten, men ikke mindst – og det er det, der er det helt afgørende – i den tone, man skaber i debatten, som også smitter af og forplanter sig ude på arbejdspladserne? Hvis man

gør det legitimt at tale ned til og forhåne folk med en anden etnisk baggrund end dansk, hvordan skulle man så forestille sig, at man ude på arbejdspladserne, både arbejdsgivere og lønmodtagere, på en ordentlig måde skulle tage imod nydanskerne?

Jeg håber da et eller sted, at Venstre godt kan se, at man her har et problem. Men nej, for dem er det vigtigere at manifestere blokpolitikken med Dansk Folkeparti med, hvad det har af konsekvenser, både herhjemme og over for udlandet.

Et eller andet sted kan man godt en stille stund frygte, at Venstre slet ikke kan se det store skred, der sker i Danmarks anseelse internationalt i de her dage, uger og måneder; at man fuldstændig er blottet for enhver forestilling om, at det, vi gør i lille Danmark, er noget, vi kan gøre, som om vi er i en osteklokke; at de handlinger, vi foretager herhjemme, overhovedet ikke har konsekvenser for vores anseelse internationalt. Og når man ikke kan se det, så kan man vel heller ikke se, at Danmark, som har været en lille handelsnation gennem århundreder og årtusinder, har indflydelse, og at det vender tilbage til os selv. Og så er vi langt ude.

Det er sådan set derfor, at oppositionen, at Det Radikale Venstre, Enhedslisten og SF har lavet et fælles betænkingsbidrag til L 93, som forsøger at skitsere og tegne et billede af, at når man laver en symbolpolitik som grundlag for en integrationspolitik, så forfejer man målet, så opsætter man barrierer, så skaber man en manglende mulighed for at øge integrationen, og så fremmer man det, som SF havde ønsket med bidraget til betænkningen, nemlig at give et billede af, hvordan tonen udvikler sig i det danske samfund.

Kl. 14.25

Man kunne have nævnt de 12 forfattere. Man kunne have nævnt hr. Uffe Ellemann-Jensens kronik i dag og tidligere. Man kunne have nævnt hr. Niels Due Jensens udtalelse. Man kunne have nævnt hr. Lars Kolinds udtalelser osv. osv. Der er sådan set temmelig mange i det danske samfund, i øvrigt også gode Venstremedlemmer, som undrer sig over, at man fra Venstres side ikke har mere moral, mere af den oprindelige liberale tankegang om, hvordan man skal behandle medmennesker.

Det er sådan set der, at vandene skilles. Og det er derfor, at oppositionen, Det Radikale Venstre, Enhedslisten og SF, har lavet et fælles be-

tækningsbidrag, som skitserer, hvorfor vi stemmer imod L 93.

Formanden:

Tak. Der er foreløbig tre, der har bedt om korte bemærkninger til ordføreren. Først hr. Søren Krarup.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Situationen i Danmark i dag er jo præget af, at oppositionen med hjælp af den politiske korrekthed, dvs. magthaverne i medier og offentlighed, fører en bevidst hetz imod regeringen og imod Dansk Folkeparti. Og det hænger naturligvis sammen med, at oppositionen, medierne, er magtesløse. Det er ikke dem, der angiver tonen. Det er os andre, der gudskelov har mulighed for at lægge en linje, der tager hensyn til det, der skete i 2001, dvs. at respektere det menige folk.

Så er det klart, at så kommer der en kampagne, der går ud på på alle måder at diffamere, for ikke at tale dansk og sige tilsvine os. Og det er alt, der kan bruges. F.eks. hr. Jesper Langballes tale om, at islam er en ny pest over Europa. Det bliver så ensbetydende med, at han har hengivet sig til grove ord. Ingen kender nemlig Hartvig Frisch' bog »Pest over Europa«, der handler om nazisme og kommunisme, og det er en parallel, en saglig parallel, dertil.

Men det, jeg lige vil sige i den korte tid, jeg har, er, at jeg spurgte hr. Ole Sohn, for hr. Kamal Qureshi, ordføreren, var ikke til stede, at når man tog afstand fra sit eget indlæg i betænkningensbidraget, så var det jo ikke kun, fordi der ikke stod citationstegn. Så spurgte jeg: Er det ensbetydende med, at man vil lægge en nødvendig afstand til disse hetzende, underlødige forfattere, der ødelægger debatten og tonen i landet? Og jeg har ikke fået noget svar.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Nu håber jeg, at det her bliver sagt til en endnu mere lukket forsamling end tidligere, hvor jeg kom til at rose hr. Uffe Ellemann-Jensen. Jeg er faktisk også i den situation, at jeg må indlede med at give hr. Søren Krarup ret. Det er, som hr. Søren Krarup sagde, ikke oppositionen, der angiver tonen i indvandrerdebatten. Nej, jeg giver spørgeren fuldstændig ret i, det er Dansk Folkeparti, der angiver tonen i indvandrerdebatten. Det er sådan set det, der er det helt afgørende problem.

Når vi har beklaget, hvad vi i øvrigt også har skrevet, så jeg kan slet ikke forstå debatten om, at der ikke var sat citationstegn om indlægget fra de 12 forfattere, for det er selvfølgelig, hvad man bør gøre som et ordentligt menneske. Og det har vi også erkendt, og det har vi rettet.

De har skrevet et debatindlæg. Vi har brugt det for at skitsere den tone, der er i indvandrerdebatten generelt, og det er til fulde blevet bekræftet, til fulde blevet bekræftet af den debat, vi har haft her i dag. At de så har skrevet det i en større offentlig sammenhæng, kan være, hvad det være vil, men jeg har ikke noget grundlag for og ønsker ikke at tage afstand fra, at de 12 forfattere giver udtryk for, hvordan de opfatter tonen i indvandrerdebatten. Jeg synes, at hr. Søren Krarup og hr. Langballe glimrende har demonstreret i debatterne her i Folketinget, at der er en negativ tone, som er med til at miskreditere muligheden for en ordentlig integrationspolitik i Danmark.

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det er fuldstændig rigtigt, som hr. Ole Sohn siger, at regeringen med støtte af Dansk Folkeparti ikke angiver tonen, men retningen, og det er en lykke for landet. Det er et systemskifte, der er en lykke for landet, en befrielse for det menige Danmark fra den undertrykkelse af en mediemagt, som man havde oplevet i 20 år, hvor det almindelige Danmark jo altid var racistisk, fremmedhadende og besat af indre svinehunde. Gud ske tak og lov har de 10.000, de 20.000, de 100.000 læserbreve sat de gamle magthavere fra styret, sådan at der nu faktisk er mulighed for at lægge en linje, der tager hensyn til det almindelige danske folk.

Kl. 14.30

Så vil jeg lige sige: Det er ikke udtryk for negativitet, det er udtryk for positivitet, det er udtryk for kærlighed til dem, man til syvende og sidst også som dansk politiker er ansvarlig over for, nemlig det menige danske folk. Det er ikke tilfældigt, at hr. Ole Sohn aflægger ed på den danske grundlov, når han bliver valgt til Folketinget. Dermed er sagt, at det er det danske folk, der er hans opgave. Det er det, som regeringen og Dansk Folkeparti lever op til, og det er det, som en kulturradikalisme, der pr. definition har foragtet almindelige danskere, raser over. Derfor anlægger de en tone, der er så ubehagelig, som man oplever den hos de 12 forfattere, som jeg dog håbede SF ville have taget klart afstand fra.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jamen vi bliver ved, og vi bliver ved. Jeg medgiver også gerne Dansk Folkeparti og hr. Søren Krarup, at det er Dansk Folkeparti, der angiver retningen i dansk integrationspolitik og i dansk udlændingepolitik, og det er sådan set det, vi anklager Venstre for at følge.

Jeg synes, det er helt fair, og jeg synes, det er helt fint, at hr. Søren Krarup klandrer oppositionen og undertegnede for at have den holdning, vi har. Det er jo sådan set et led i ikke alene at have ytringsfrihed, men også at have meningsforskellighed. Det er sådan set det, der er forudsætningen for, at vælgerne kan tage stilling.

At vi alle sammen aflægger ed på grundloven, er en naturlighed, for ellers sad vi ikke her i salen, men det indebærer jo ikke, at vi skal have den samme holdning til, have den samme politik om, hvordan vi skal behandle etniske minoriteter. Jeg mener bestemt ikke, det er særlig dansk at have en dobbeltstandard for den måde, vi fører integrationspolitik på, snarere tværtimod.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jeg vil gerne prøve at vende tilbage til det, vi egentlig skulle diskutere, nemlig de betækningsbidrag, der er afgivet. Jeg har fuld forståelse for – og sådan er det – at vi har forskellige måder at se på, hvordan man skal integrere udlændinge, men hvis hr. Ole Sohn og jeg satte os ned og talte om, hvad vores syn på udlændinge er, så tror jeg, vi ville have nøjagtig det samme syn. Hvis hr. Ole Sohn kan finde nogle udtalelser frem, som jeg er kommet med, der på nogen måde tangerer, at jeg stigmatiserer en bestemt gruppe, så skal han have lov at komme med dem, for jeg ved, det er langt fra, hvad jeg har gjort, og det er langt fra, hvad jeg mener.

Men jeg mener, at vi var kommet til et sted, hvor vi var nødt til nu at gøre en forskel og tage nogle nye metoder i brug, sådan at der bliver en mulighed for, at de ikke hænger fast i vores systemer, men bliver en del af vores fællesskab.

Hvad angår betækningsbidraget, hører jeg nu hr. Ole Sohn sige, at man i SF synes, at det er i orden, hvad der står i det første betækningsbidrag, og blot beklager, at man har brugt nogle forfatteres tekst.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Der er sådan set ikke noget at komme efter. Det er foregået fuldstændig efter bogen. Vi har gjort det, at vi har konstateret, at vi har leveret et betækningsbidrag, hvor der ikke var citations-tegn, hvoraf det klart fremgik, at der var tale om et citat fra 12 navngivne forfatters bidrag til at belyse tonen i indvandrerdebatten. Det bidrag har vi brugt, det står vi ved, men vi har naturligvis beklaget, at vi ikke har citationstegn rundt om teksten, og derfor har vi skrevet det i betækningsbidraget hertil. Sådan er det, mere kan der ikke siges om den sag.

Jeg har sådan set heller ikke nogen konkrete citater fra Irene Simonsen.

Men jeg vil godt gøre opmærksom på, at når man gør det til et omdrejningspunkt i lovforslaget her, at folk skal underskrive en erklæring og den efterhånden får karakter sådan af en trosbekendelse – man har godt nok ændret det første udkast, fordi man fandt ud af, at det var i strid med lovgivningen – for folk, der kommer til landet, er det da at lave en forskelsbehandling mellem dem og os gammeldanskere. Jeg forstår bare ikke tankegangen hos Venstre, og det er sådan set det, jeg efterlyser. Hvad er egentlig baggrunden for det ud over at takkes Dansk Folkeparti?

Kl. 14.35

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Selv om denne debat måske for de seere, der sidder og ser på, giver anledning til at spørge, hvad det dog er, vi snakker om, og om vi ikke bare kører rundt i det samme, så må jeg sige, at jeg nu har fået klarhed over, hvad det er, SF mener.

For i det første betækningsbidrag skriver SF – og så er det rigtigt, at der skulle have været citationstegn om forfatternes tekst:

»I »danskhedens« navn har vi skridt for skridt vænnet os til, at vi udviser vore mest udsatte medmennesker, skønt der består en begrundet mistanke om, at de vil blive forfulgt, udsat for tortur eller simpelt hen forsvinde sporløst i deres hjemlande. Med lovgivningen som våben splitter vi familier ad, skiller forældre fra børn, mænd fra hustruer og sender politisk forfulgte i armene på deres forfølgere – en fremfærd, der i sin administrative, rationelle umenneskelighed har mindelser om den behandling, de tyske jøder blev udsat for, da de af det danske Justitsministerium blev sendt tilbage til det nazistiske Tyskland i 1930'erne.«

Det eneste, jeg så hører hr. Ole Sohn undskyldte, er, at man har citeret 12 forfattere uden at skrive, at man har citeret dem. Ergo mener man, at det her er god tone.

Så er det, jeg godt kunne stille nogle spørgsmål. Når hr. Kamal Qureshi i dag går ud og siger noget andet end det, der står her, så tales der med to tunger, men nu er jeg klar over, at det er to tunger, jeg skal høre.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg ved ikke, hvordan man taler med to tunger. Jeg ved, at man kan sige ét eller man kan sige noget andet.

Det, der er en kendsgerning, er, at de 12 forfattere har skrevet et debatindlæg, som vi har brugt i forbindelse med at beskrive tonen i indvandrerdebatten, og i øvrigt må man sige efter debatten i dag, at de meget præcist har ramt tonen i indvandrerdebatten. Det gøres så til, at man skal kunne komme med eksempler på folk, der bliver udvist.

Ser fru Irene Simonsen da ikke tv? Læser fru Irene Simonsen da ikke aviser og ser, hvordan vi har den ene udvisningssag efter den anden, ulykkelige familier, der bliver splittet, eller familier, som bliver truet med at blive sendt tilbage. Der er f.eks. en kristen familie, som bliver truet med at blive sendt tilbage til Afghanistan, hvor de har sharialovgivning, og hvor de er i gang med at dømme en kristen til døden. Hvis ikke det var, fordi vedkommende smuglede sig selv til Norge, så ville vedkommende være udvist til Afghanistan. Så der er da eksempler nok.

Vi har ikke brugt dem, for de har sådan set ikke noget med lovforslaget at gøre, men vi har brugt de 12 forfatters debatindlæg til at give en beskrivelse af, hvordan tonen er.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Hr. Ole Sohn kommer med sådan et slet skjult angreb på mig som konservativ, fordi jeg ikke har været heroppe og forsvare mine synspunkter, som hr. Ole Sohn sagde. Men jeg har ikke behov for at forsvare den her lovgivning, vi laver nu, jeg synes, det er brandgod lovgivning.

Jeg kan da undre mig over, at SF ikke brugte sin taletid, da vi havde førstebehandlingen, til at sige, hvad SF egentlig mente om det her forslag. Vi ved sådan set ikke, hvordan SF forholder sig til det, ud over at man stemmer imod, for også der brugte hr. Kamal Qureshi sin taletid på at

læse de 12 forfatteres indlæg fra Politiken op. Og jeg må sige, at på den baggrund har jeg sådan set afskrevet SF som værende et parti, der vil integration. Det vil man jo ikke. Man går ikke ind i substansdrøftelser, man begynder at diskutere tonen i debatten i stedet for at diskutere, hvad en god integration er.

Men det, jeg vil spørge hr. Ole Sohn om, er, hvad SF og hr. Ole Sohn mente med, at vi med det her forslag gør det legitimt at tale ned til udlændinge i Danmark og forhåne udlændinge i Danmark. Det her går ud på, at man gensidigt forpligter hinanden til god integration.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Hvis fru Henriette Kjær havde læst betækningsbidraget afgivet af Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik den 21. februar 2006, ville fru Henriette Kjær meget klart finde frem til, hvad der egentlig er baggrunden for, at SF og den øvrige del af oppositionen, Det Radikale Venstre og Enhedslisten, kritiserer lovforslaget.

Kl. 14.40

Det gør vi bl.a., fordi der er tale om dobbeltstandarder, og fordi der er tale om symbolpolitik. Det er sådan set skitseret ganske præcist. Til gengæld har vi ikke rigtig hørt, hvor det lige er, man mener forslaget vil være med til at skabe et godt grundlag for at få flere med på holdet.

Når vi forholder os meget til den tone, der er i debatten, er det, fordi den er helt afgørende, det er jo den, der smitter af ude i samfundet. At forestille sig, at den debat, vi har her i Folketingssalen, alene er til glæde for de 179, som er medlemmer, eller for det mindretal, der er til stede i salen, er ikke i overensstemmelse med virkeligheden. Det, vi siger, og det, regeringen og Dansk Folkeparti, som jo som et hele de facto danner en flertalsregering, siger, har betydning for, hvordan folk agerer ude på de enkelte arbejdspladser.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Det er jo noget underligt noget, at man ikke under en første behandling, hvor vi har den store debat, kan gå op og forholde sig til de forslag, der er indeholdt i et lovforslag. Jeg har selvfølgelig læst betækningsbidraget, hvor jeg kan se noget af det, SF mener, uden at man går helt ned i substansen.

Men jeg vil da godt spørge hr. Ole Sohn, hvad der sådan særlig ligger af symbolpolitik i, at

man nu laver en integrationskontrakt, hvor kommunen skal overholde en række ting, som de skal gøre i forbindelse med den flygtning eller indvandrer, der er kommet til Danmark, og den person omvendt selv skal leve op til en række ting. Hvor ligger det symbolske i det? Det er da ren og skær integration. Det er handling, hvor man nu forpligter kommunen og man forpligter det enkelte menneske.

Jeg synes, det er helt utroligt, at vi så skal høre på det her, der ikke har noget som helst med noget at gøre. Egentlig er jeg træt af, at det er SF, vi skal stå og diskutere med her, for som jeg sagde, har jeg afskrevet SF. Det, der egentlig ærgrer mig i dag, er, at Socialdemokraterne ikke er med i det her forlig.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg kan sådan set godt forstå, at fru Henriette Kjær er ærgerlig. Det ville jeg også være, hvis jeg var konservativ. Jeg kender mange konservative, også fra min opvækst, som bestemt ikke bryder sig om, at Det Konservative Folkeparti, som har været et meget agtværdigt borgerligt parti, og som har haft både holdninger og moral og også en forståelse for de sammenhænge, der er i samfundet, i den grad lader sig underkue af Dansk Folkepartis fuldstændig skingre retorik, som er med til at undergrave enhver mulighed for at lave en fornuftig integrationspolitik i Danmark, og som er med til at undergrave Danmarks anseelse internationalt. Det forholder Det Konservative Folkeparti sig ikke til.

Jeg sagde det indledningsvis, vi har skrevet det i betækningsbidraget, og jeg gentager det gerne her: Lovforslaget er primært et udtryk for symbolpolitik. Der er ikke afsat ressourcer til, at man kan underbygge en ordentlig og bedre integrationspolitik. Derfor er det, der står der tilbage, retorikken. Det er, at man skal lave erklæringer, man skal lave standarder, folk skal underskrive ditten og datten. Det er symbolpolitik. Til ære for hvem? Til ære for dem, der kommer til landet? Næh, til ære for Dansk Folkepartis bagland.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Nu når hr. Sohn så gerne vil tale om tonen, kunne jeg da godt tænke mig at høre, om han måske også har nogle forslag. Hvad er det for nogle ord, vi skal bruge? Hvad er det for nogle plus-ord, som hr. Ole Sohn synes ville være passende

for at omtale den syge ideologi, som ødelægger dagligdagen for en milliard mennesker i den islamiske verden?

Hvad er det for nogle pæne ord, som i hr. Ole Sohns ordbog ville være passende for at omtale den ideologi, som bl.a. i øjeblikket er årsag til, at en afghaner skal henrettes eller bliver sigtet, fordi han ønsker at konvertere til kristendommen, eller at tusindvis af iranske piger bliver henrettet, fordi de forelsker sig i en forkert fyr eller er utro, eller de grove, vedvarende overtrædelser af menneskerettighederne, der finder sted i hele den islamiske verden og gang på gang på gang retfærdiggøres med henvisning til en politisk udlægning af islam?

Hvad er det for nogle positive adjektiver, hr. Ole Sohn synes er så påtrængende nødvendige i den her debat? Hvad er det for nogle ord, som vi skal bruge for at rose den her islamisme, den her fanatiske ideologi, som ødelægger dagligdagen for indbyggerne i en lang række lande i Mellemøsten? Jeg synes, vi mangler nogle bud på, hvad det er for nogle pæne ord, hr. Ole Sohn leder efter.

Kl. 14.45

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Bortset fra at jeg formoder, at en hel del vælgere må forbløffes over, at Dansk Folkeparti som svar på, at en kristen i Afghanistan i medfør af sharialovgivning er blevet dødsdømt af den afghanske regering, som vi støtter, vil sende flere soldater derned for at hjælpe regeringen, er det en lidt forunderlig form for sammenblanding af retorik og handling.

Man blander tingene sammen, når man siger, at nogle etniske minoriteter i Danmark ikke skal have det for godt, fordi islamisterne i Mellemøsten og alle mulige andre steder fører en fuldstændig vanvittig politik, hvilket jeg er enig i. Jeg kan ikke forestille mig, at nogen har hørt SF'ere anbefale, at vi skal have de tilstande, man har i Iran eller andre steder – tværtimod. Men diskriminering er ikke midlet til at skabe arbejdspladser i Danmark eller give mulighed for uddannelse til dem, der er født som anden- eller tredjegerationsindvandrere her i landet.

Hvad er det dog for et svar at give? Vi har borgere her i samfundet, som ikke har en reel mulighed for uddannelse og ikke har en reel mulighed for at få arbejde, og hvad er Dansk Folkepartis svar? Det er bare at sværte dem til. Jeg håber, at Venstre og Det Konservative Folke-

parti er glade for det samarbejde, de har med Dansk Folkeparti om integrationspolitikken.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jamen vi får jo overhovedet ikke noget svar fra ordføreren. Vi får overhovedet ikke noget svar på, hvilke ord vi skal bruge om den syge ideologi, som ødelægger dagligdagen for over 1 milliard mennesker 365 dage om året.

Tror hr. Ole Sohn virkelig, at vi kan frelse den islamiske verden ved at lade disse mennesker komme til Europa? Tror hr. Ole Sohn virkelig, at den islamiske verden, som årligt vokser med netto 40 millioner mennesker, kan frelses, ved at vi lader de mennesker komme til Europa? Kunne det ikke være, vi skulle gribe fat om nældens rod og fjerne den syge ideologi, som er årsagen til de menneskers miserable tilstand?

Læser hr. Ole Sohn aldrig nogen sinde de rapporter, som Amnesty International eller Human Rights Watch eller FN udgiver om den islamiske verden? Er hr. Ole Sohn kun bekymret over, at en ægtefælle ikke kan komme til Danmark fra Amerika eller andre steder, og kalder det en grov overtrædelse af menneskerettighederne? Så vil jeg sige, at det er en noget anden definition af menneskerettigheder end den, vi normalt ser.

Gider hr. Ole Sohn ikke beskæftige sig med, hvad der foregår i den muslimske verden? Det, hr. Ole Sohn i virkeligheden er med til, er jo at lægge en dæmper på al den modbydelighed, der udgår fra islam, al den modbydelighed og al den dumhed, som denne fanatiske religion har påført i hvert fald over 1 milliard mennesker i verden. Det burde hr. Ole Sohn forholde sig til.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Med formandens tilladelse vil jeg såmænd gerne tage en debat med hr. Morten Messerschmidt om alt muligt andet end det, lovforslaget drejer sig om.

Jeg prøvede i al stilfærdighed at sige, at det, der er behov for, hvis der skal skabes en ordentlig integration, er, at samfundet sørger for at sikre uddannelse til de mange unge første-, anden- og tredjegerationsindvandrere og skabe arbejdspladser til dem, og i den forbindelse påpegede jeg, at det offentlige ligger langt, langt efter en lang række af de bedste private virksomheder. SF har faktisk adskillige gange foreslået, at der bliver etableret et offentligt arbejdsmarked,

hvor personalesammensætningen svarer til befolkningssammensætningen, for det ville være et fantastisk godt signal om, at vi vil gøre noget for at skabe arbejdspladser. Men det har altså intet at gøre med Dansk Folkepartis fuldstændig vanvittige og skingre tone om, hvad der foregår i den muslimske verden.

Jeg vil i øvrigt i al stilfærdighed gøre opmærksom på, at SF har været modstander af at sende danske tropper til Irak, hvor de nu har været med til at skabe et ragnarok, som har fremmet borgerkrig og et muslimsk styre. Det har Dansk Folkeparti til gengæld støttet. Vi har foreslået, at tropperne skal trækkes ud af Afghanistan, fordi vi ikke kan se værdien af deres tilstedeværelse, og det støtter Dansk Folkeparti, så der er altså en forskel mellem retorik og handling. Det glemmer Dansk Folkeparti, men jeg håber, at Venstre og De Konservative lytter ganske godt efter, hvad Dansk Folkeparti har gang i, og i hvilken retning de tvinger Danmark på den internationale scene.

Formanden:

Tak til hr. Ole Sohn. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Kl. 14.50

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Lad mig starte med at sige, hvad denne debat eller i hvert fald lovforslaget angiveligt handler om. Det handler om integrationssspørgsmål. Jeg synes, det er vigtigt at få understreget, at det er det, sagen handler om, fordi regeringen og Dansk Folkeparti har forsøgt at gøre debatten til en gang internt ævl og kævl om, hvem af de i øvrigt alle sammen meget danskfødte ordførere, der har været heroppe og sige noget under dette punkt, der må mene og skrive hvad.

Hvad er det så, regeringen har at byde på, når vi snakker integration, når vi snakker om at skabe et samfund med lighed for alle, plads til alle, arbejde til alle, bolig til alle og uddannelse til alle? Regeringens bud er at nedskære ydelserne for bestemte grupper i samfundet med den slet skjulte dagsorden, at det i særlig udstrækning skal gælde for nogle af de dårligst stillede. Det rammer i vid udstrækning de flygtninge og indvandrere, som har den dårligste uddannelsesbaggrund og dermed det største behov for hjælp til at få en ordentlig plads i samfundet og få et arbejde.

Lovforslaget indeholder nogle betragtninger om, hvordan vi skal modtage de mennesker,

som er flygtet fra et andet land og har fået opholdstilladelse her i landet. Ved ankomsten skal de bl.a. underskrive en erklæring, der skal vise, om de har forstået noget om det danske samfund. De skal f.eks. skrive under på, at de godt ved, det er forbudt at slå sine børn, at de godt ved, det er forbudt at udøve vold og ulovlig tvang over for sin ægtefælle, at de er imod terrorisme, og at de forstår de demokratiske værdier.

Vi er nogle, der mener, at det godt kan være det modsatte af integration, når man som ny i samfundet bliver mødt med krav om at underskrive nogle ting, som er dybt, dybt diskriminerende over for en hel gruppe. Man betragter det som noget nødvendigt og sætter dermed hele gruppen i modsætning til os andre, der er født her i landet. Det er det, der hedder at skære alle over én kam, det man også med et fint ord kalder stigmatisering af en hel gruppe mennesker, og det medvirker til det modsatte af integration. De folk betragter nemlig sig selv som andrerangs og mindreværdige, og de føler, at de skal udøve nogle særlige selvtugtelse for at kunne få plads i det danske samfund.

Det er årsagen til, at oppositionen har kritiseret og vil stemme imod dette lovforslag. Det er ikke udtryk for et ønske om at skabe integration, men det modsatte, nemlig diskrimination, og det vil medvirke til at skabe skel mellem befolkningsgrupper i stedet for at skabe sammenhold og skabe plads til alle i det danske samfund.

Jeg vil ikke tage hverken præster, forfattere eller nogen som helst andre til indtægt for mine eller Enhedslistens politiske synspunkter, og derfor mener jeg også, det er fejlagtigt at drage nogle forfatteres synspunkter ind i behandlingen af et lovforslag, som de rettelig ikke forholder sig til. Men hvad er det, regeringen gør? Regeringen kalder ifølge sit eget betænkningssbidrag indholdet af det, forfatterne har skrevet, for utilstedelige beskyldninger. Men hvad er det, der står? Hvad er det, der er utilstedelige beskyldninger? Der står:

»Med lovgivningen som våben splitter vi familier ad, skiller forældre fra børn, mænd fra hustruer og sender politisk forfulgte i armene på deres forfølgere.«

Kl. 14.55

Problemet er jo, at det ikke er utilstedelige beskyldninger, men virkeligheden. Det er den virkelige konsekvens af den udlændingepolitik, der bliver ført af den nuværende regering med ført hånd af Dansk Folkeparti. Problemet er, at det er virkeligheden, og det er det, der medvir-

ker til, at man som flygtning og indvandrer her i landet føler sig skidt behandlet, føler sig sat udenfor og ikke føler sig ordentligt integreret, fordi der ikke er plads til en, og fordi man får alle mulige beskyldninger slynget i hovedet, samtidig med at man kan se, at mennesker bliver sendt ud af landet til forfølgelse andre steder i verden.

Når vi hører, hvordan virkeligheden bliver afspejlet i nogle af de betragtninger, som hr. Morten Messerschmidt lige har givet udtryk for, kan vi se det sande ansigt og se, hvorfor denne forskelsbehandling finder sted. Når hr. Morten Messerschmidt henviser til det iranske styres behandling af sine indbyggere og på det grundlag siger, at sådan er alle muslimer i Danmark også, er det lige præcis udtryk for, at man stigmatiserer en befolkningsgruppe på baggrund af dens tro og er parat til at diskriminere folk, fordi nogle andre imod almindelige demokratiske principper ikke overholder menneskerettighederne. På den måde går det ud over nogle af de mennesker, som rent faktisk er flygtet fra disse despotiske styre i bl.a. Iran.

I dag er det jo sådan, at den danske regering faktisk sender flygtninge tilbage, selv om de er i fare for at blive udsat for tortur og forfølgelse. Vi har allerede set én sag, vi risikerer at se flere sager, hvor folk bliver sendt tilbage til disse despotiske styre, og det er udtryk for en udlændingepolitik, som vi er lodret imod.

Derfor synes jeg egentlig, debatten meget godt har afsløret, hvilket menneskesyn og udgangspunkt der ligger bag, når Dansk Folkeparti har så stor magt over udlændingepolitikken og integrationspolitikken i dagens Danmark. Det er et menneskesyn, som går ud på, at de fremmede som udgangspunkt er antidemokratiske og helst skal sendes tilbage, og al partiets snak om integration handler i virkeligheden bare om, at man helst så, at de fremmede slet ikke var kommet til Danmark. Det er det menneskesyn, vi er imod, det er derfor, vi også er lodret imod den umenneskelige måde, man griber integrationspolitikken an på, og derfor stemmer vi imod dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det eneste, jeg vil sige, er, at når vi skriver i vores betænkning, at det er utilstedelige beskyldninger og påstande, er det jo, fordi der står:

»I »danskhedens« navn har vi skridt for skridt vænnet os til, at vi udviser vore mest udsatte medmennesker, skønt der består en begrundet mistanke om, at de vil blive forfulgt, udsat for tortur eller simpelt hen forsvinde sporeløst i deres hjemlande. Med lovgivningen som våben splitter vi familier ad, skiller forældre fra børn, mænd fra hustruer og sender politisk forfulgte i armene på deres forfølgere«.

Så siger hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at der allerede har været en sag. Ja, det har der, men det var dengang, der var en socialdemokratisk-radikalt ledet regering, og der har ikke været en eneste sag siden. Jeg vil gerne gøre hr. Jørgen Arbo-Bæhr opmærksom på, at det, der står, ganske enkelt ikke passer. Det ville i øvrigt også være konventionsstridigt, men lovforslaget her, som vedrører udlændingområdet og integrationsområdet, er på ingen måde konventionsstridigt.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Desværre er det sådan, at når der i dag sker udvisninger af Danmark som led i den meget restriktive og umenneskelige danske udlændingepolitik, ved vi jo godt, at konsekvenserne kan være meget svære at overskue. Jeg er fuldstændig på det rene med den helt konkrete sag, hvor vi har en person, der er vendt tilbage til Danmark, en person, som notorisk var udsat for tortur. Det var en udlændingepolitik, det er rigtigt, som blev gennemført under en SR-regering, men i et samarbejde med bl.a. Venstre. Det er den ene side af sagen.

Kl. 15.00

Men de andre sager: Hvornår ender de? Hvornår kommer der nye sager? Hvad er der blevet af de syriske søstre, som har været forsvundet i 1½ år? Hvad var der blevet af den iranske flygtning, som i sidste omgang blev reddet på målstregen, ikke af regeringen, men fordi oppositionen rejste hans sag? Hvad er der f.eks. blevet af sagen om den afghanske familie?

Der er hundredvis af sager, og folk bliver udvist, på trods af at de står i fare for tortur og forfølgelse.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Det var da dejligt at høre hr. Jørgen Arbo-Bæhr starte med at sige, at det ganske vist ikke var den her regering, der havde været en sag under, men den tidligere. Det var dejligt. Så har vi da i hvert fald fået det sat på plads.

Og så vil jeg gerne sige til hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at vi overholder konventionerne. Det vil sige, at alt er undersøgt, før nogen sendes tilbage. Der er gjort alt, hvad der skal, i forhold til menneskerettigheder, så der er intet at komme efter. Det, der står her, er rene og skære beskyldninger, der er utilstedelige, og som der ingen hold er i. Det er blot det, vi skriver i vores betækningsbidrag.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg bliver nødt til at læse op en gang til. Hvis vi snakker om politisk forfulgte, så står der ordret citeret fra det, Venstre, Dansk Folkeparti og Konservative skriver i deres tillægsbetækningsbidrag, at det danske samfund »sender politisk forfulgte i armene på deres forfølgere«, og man kalder det for utilstedeligt.

Problemet er, at det er rigtigt. Politisk forfulgte bliver sendt i armene på deres forfølgere. Nogle gange lykkes det for oppositionen at forhindre, at det sker, men som udgangspunkt tilsiger lovgivningen, at politisk forfulgte kan sendes i armene på deres politiske forfølgere.

Hvorvidt det sker, hvorvidt de ender i fængsel eller ender med at forsvinde, er et åbent spørgsmål. Men man kunne jo spørge, om det er sådan, at udlændingemyndighederne faktisk ved, hvad der sker med de mennesker, der bliver sendt tilbage. Det har jeg spurgt om mange gange, og svaret er: Nej, det ved vi ikke. I det øjeblik de lander i deres hjemland, så ved vi ikke, hvad der sker med dem, og mange af dem kan vi ikke opspore, eksempelvis de syriske søstre, der har været forsvundet i 1½ år.

Formanden:

Tak til hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Så har integrationsministeren bedt om ordet.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det har været en interessant debat, også en debat, der er kommet noget vidt omkring i forhold til det lovforslag, som vi nu behandler, men der er nogle ting, som jeg føler det er nødvendigt at give nogle kommentarer, fordi de ikke skal have lov til at stå uimodsagt.

Hvis vi skal starte bagfra, så siger hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at lovgivningen tilsiger, at politisk forfulgte kan sendes tilbage i armene på deres forfølgere. Det er simpelt hen ikke rigtigt.

Flygtninge har i Danmark den fulde beskyttelse inden for dansk lovgivning og inden for

rammerne af internationale konventioner, punktum. Der er den fulde beskyttelse, og det er nogle meget grove anklager, der bliver rettet mod det uafhængige Flygtningenævnet og deres afgørelser.

Vi kan jo bare konstatere, at oppositionen kæmper med næb og kløer for at sikre, at vi kommer tilbage til tilstandene, som vi så dem i 1990'erne, hvor vi ikke stillede krav, og hvor man ikke mente, at der var en sammenhæng mellem det antal af udlændinge, der kom til Danmark, og mulighederne for, at vi i Danmark kunne integrere dem på ordentlig vis. Det er ikke regeringens holdning.

Kl. 15.05

Hr. Ole Sohn mener og udtrykte, at der var en masse ting, som regeringen ikke havde taget hånd om. Jeg vil bare spørge: Hvad er det for en regering, der endelig har taget fat om det urimelige i, at der gennem mange år er børn med anden etnisk baggrund, der er kommet ud af vores skolesystem uden at have tilstrækkelige kvalifikationer til at tage en videregående uddannelse? Hvad er det for en regering, der har taget fat på den problemstilling og har taget en række initiativer for at rette op på det? Hvad er det for en regering, der endelig har taget fat på problemstillingen om, at 60 pct. af de unge med anden etnisk baggrund falder ud af erhvervsuddannelserne? Det er denne regering.

Hvad er det for en regering, som har sat mål for, hvor stor en procentdel af de statsligt ansatte man gerne ser har en anden etnisk baggrund? Det er denne regering.

Hvad er det for en regering, der har lavet en overenskomstaftale på det statslige område, der sikrer integrationsstillinger, således at man kan hjælpe flere ind også på de statslige arbejdspladser? Det er denne regering.

Det hænger sammen med, at regeringen ser en klar sammenhæng i det antal udlændinge, der kommer til Danmark, og de muligheder, vi har for at integrere de borgere ordentligt i det danske samfund. Det hænger også sammen med, at denne regering sådan set mener, det er helt rimeligt, at vi også stiller krav til folk. Jeg mener faktisk, at det at stille krav også er at udtrykke respekt for folk.

Og ja, derfor har vi en integrationskontrakt, hvor vi på den ene side siger til den enkelte person: Vi forventer, at du gør en indsats for at integrere dig i det danske samfund; vi forventer af dig, at du lærer det danske sprog, det er meget vigtigt at kunne for at kunne fungere i Danmark;

vi forventer af dig, at du gør en indsats for, at du hurtigst muligt kan blive selvforsørgende. På den anden side stiller vi en række muligheder til rådighed fra det offentlige. Bl.a. giver vi 3 års gratis danskundervisning, og kommunen skal stille sig til rådighed med aktiveringstilbud og anden hjælp for at hjælpe folk ind på arbejdsmarkedet.

Og hvad angår erklæringen, så kan vi være uenige – det kan jeg forstå – om nødvendigheden af, at vi i Danmark sender nogle klarere signaler, end vi har gjort tidligere, om, hvad det egentlig er for et samfund, man kommer til, når man kommer til Danmark udefra. Jeg synes sådan set, at de seneste måneders debat har understreget, at det nok er noget, som vi bør være bedre til, og derfor bl.a. en integrationserklæring, hvor vi fra det danske samfunds side klart og tydeligt signalerer, hvad det er for nogle grundlæggende værdier, der gør sig gældende i Danmark, hvad ens pligter er, og hvad ens rettigheder i det danske samfund er.

Det synes jeg, og det synes regeringen er helt rimeligt, og jeg tror faktisk, det giver et meget bedre udgangspunkt for en god integrationsindsats i Danmark.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det lykkedes for integrationsministeren at bekræfte stort set alle mine værste anelser om, hvad der er bag det her forslag.

Når ministeren siger, at man jo ikke som følge af lovgivningen skulle sende folk ud til forfølgelse, så siger jeg bare, at man notorisk sender nogle mennesker ud af det her land, der er i fare for at blive forfulgt. Og når man spørger ministeren, om ministeren ved, hvad der er sket med de mennesker, om ministeren følger op på det, så er svaret: Nej, det følger vi ikke op på; nej, det ved vi ikke. Man lukker øjnene. Uanset om det er nogle folk, der er forsvundet, følger man det aldrig op.

Så siger ministeren: Vi har jo registreret, at der er store problemer med integrationen, f.eks. at 60 pct. af unge med anden etnisk herkomst falder ud af erhvervsuddannelserne.

Hvad har regeringen så gjort? Man har afskaffet skolepraktikken for at sikre, at der er endnu flere, der falder ud af erhvervsuddannelserne. Det er den måde, man griber integrationen an på. Det, at skære alle over én kam i de seneste måneders debat, synes jeg siger mere om integrationsministerens opfattelse af de fremme-

de i det her land, end det siger om de mennesker, som vi godt vil have integreret.

Kl. 15.10

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er stadig væk nogle indholdsløse anklager, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr kommer med, rettet mod vores uafhængige Flygtningenævnet og deres afgørelser, som kan ende med afslag, fordi det er vurderet, at der ikke er grundlag for, at en person er forfulgt.

Det er nogle indholdsløse anklager, og hvis hr. Jørgen Arbo-Bæhr beder mig om at udøve myndighed ud over verden og ud i andre lande, så er det altså ikke noget, vi har mulighed for. Men der bliver sikret en meget grundig sagsbehandling, og retssikkerheden for asylansøgere i Danmark kan vi være meget godt bekendt.

Med hensyn til indsatsen over for de unge og uddannelse er det den her regering, der har sikret at afsætte flere ressourcer til at hjælpe med at finde flere praktikpladser, indsatser for mentorordninger og styrke vejledning, bare for at nævne nogle få eksempler. Det er ikke skolepraktikken, der redder det her. Til gengæld er det de mange ekstra praktikpladser, som allerede er opstået bare det seneste år.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Hvis integrationsministeren vil dokumentere over for mig, hvad der er blevet af de syriske søstre, som for knap halvandet år siden blev udvist af Danmark, så vil jeg godt indrømme, at de ikke er blevet udsendt til forfølgelse.

Problemet er, at ministeren ikke ved det. Jeg synes, det er en tanke værd, når man nu påstår, at man ikke udsender dem uden at vide, om det er rigtigt eller forkert. Det synes jeg måske nok var noget som ministeren burde tage op. Og når Flygtningenævnet afgør sager, så er det altså på baggrund af en lovgivning, der er vedtaget her i Folketinget med ministeren for bordenden, så man kan ikke tørre den hersens lovgivning af på andre end sig selv.

Når vi snakker om de unge indvandrere, som mangler en praktikplads, så er det altså slående, at hvor det i dag inden for bygge og anlæg er sådan, at 4 pct. af dem, der rent faktisk har en praktikplads, er indvandrere, mens 20 pct. af dem, der ikke har en praktikplads, dem, der mangler en praktikplads, er indvandrere, så er det, fordi vi har et problem med integrationen,

fordi vi ikke er sikre, bl.a. med hensyn til skolepraktikken, på, at de får den praktikplads.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Det er derfor, jeg bl.a. har taget initiativ til at tage et møde med Dansk Byggeri, som faktisk meget gerne vil gå ind i en konstruktiv og positiv dialog for at kigge nærmere på praktikpladser og sikre, at flere unge med anden etnisk baggrund kommer ind i byggesektoren.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Ros til ministeren for at gå ind i debatten. Det giver nemlig også ministeren mulighed for at svare.

Ministeren startede med at sige, at oppositionen ville tilbage til 1990'erne. Jeg vil gerne have ministeren til at sige: Hvem har i dag eller tidligere under debatten foreslået fra oppositionens side, at vi skulle tilbage til den politik, der var i 1990'erne? Jeg vil gerne have et svar: Hvem har foreslået det?

Det med, at der hos de statsligt ansatte skulle være en personalesammensætning svarende til befolkningssammensætningen, er et SF-krav, som blev etableret under den forrige regering, og som er videreført under den her regering, korrekt.

Hvem ønsker ikke fra oppositionens side at stille krav? Hvem? Jeg vil gerne have et svar. Er der nogen fra oppositionens side, der har sagt: Der skal ikke stilles krav til folk med en anden etnisk baggrund? Jeg vil gerne have at vide, hvem det er.

Med hensyn til satspuljeforslagene og mentorordning og lignende synes jeg, det havde klædt ministeren at sige, at det er noget, hele Folketinget, i hvert fald stort set hele Folketinget, er med bag. Men det, jeg synes er det aller mest afgørende, er, at ministeren her har en oplagt lejlighed. Når vi nu har brugt så meget tid på at diskutere tonen i debatten, så vil jeg meget gerne bede ministeren om her fra talerstolen at tilbagevise, hvad hr. Morten Messerschmidt sagde om, at islam forpester livet for over en milliard. Det er noget med tonen, og der burde ministeren vise mandsmod og sige: Den form for retorik vil vi ikke have og slet ikke i Folketinget, den kan regeringen ikke stå model til.

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen jeg er ikke med til at fordømme nogen religion over en bank, heller ikke islam.

Kl. 15.15

Angående de mange initiativer vil jeg spørge: Hvem er det, der gør noget ved integrationsindsatsen? Det er faktisk denne regering. Jeg tror, der aldrig er blevet investeret så meget i at sikre, at vore etniske minoriteter bliver en større og mere aktiv del af det danske samfund ved at give de unge en uddannelse og bringe flere i beskæftigelse. Det er integrationsaftalen fra sidste år i høj grad et klart udtryk for, og jeg er glad for, at satspuljepartierne også har været med til at støtte nogle af elementerne og også har gjort det de foregående år. Men hvis vi f.eks. tager det statslige område, er det altså denne regering, som faktisk har sikret handling bag de fine ord.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er korrekt, at ministeren og regeringen ikke skal stå inde for, hvad hr. Morten Messerschmidt eller Dansk Folkeparti siger. Men de facto har vi en flertalsregering i Danmark, og derfor er man fra Venstre og De Konservatives side altså nødt til at forstå, at det, Dansk Folkeparti gør – i øvrigt også en række andre, men primært Dansk Folkeparti – smitter af på Danmarks internationale anseelse. Det kan ikke nytte noget, at man lukker øjnene og siger: Det er ikke os. Jo, det er det, fordi man støtter sig til Dansk Folkeparti, som er grundlaget for, at man kan gennemføre sin politik.

Så siger ministeren, at det er denne regering, der har gennemført en række beslutninger. Ja, det kunne da lige passe andet. Det er jo det, der kendetegner forskellen mellem den lovgivende og den udøvende magt. Selvfølgelig skal regeringen udøve magt og gennemføre de love, som bliver vedtaget. Men jeg synes bare, det vil være det rigtigste også at forklare offentligheden, som lytter med, at mange af de ting, der bærer integrationen fremad, sådan set bygger på lovgivning eller satspuljeaftaler, som der er bred enighed om. Det er rigtigt, at oppositionen har været og er imod nogle af regeringens forslag, men det er primært, fordi de er udtryk for ren symbolpolitik og ikke har noget konkret indhold.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ministeren, og så nærmer vi os tidspunktet for afstemning.

(603)

Tirsdag den 21. marts 2006 (L 107)

4817

(Kort bemærkning).

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj):

Jamen jeg må altså minde hr. Ole Sohn om, hvordan det startede. Det startede med, at hr. Ole Sohn anklagede regeringen for slet ikke at handle og slet ikke sætte nogen positive integrations tiltag i gang, bl.a. ved at sikre, at staten spiller en større rolle i forbindelse med at sikre ansættelse af folk med anden etnisk baggrund. Jeg sagde sådan set bare, at vi faktisk handler på området, hvorimod det tidligere måske nærmere kun har været ord.

Hvis vi så tager den internationale anseelse, har Danmark været igennem noget af en turbulens den seneste tid – det tror jeg vi alle sammen kan være enige om – men som integrationsminister registrerer jeg en øget nysgerrighed og positiv interesse for det, Danmark gør på integrations- og udlændingeområdet. Der er meget stor interesse for det, og hvis hr. Ole Sohn følger debatterne i Tyskland, i England, i Frankrig og selv i Norge, vil han se, at Danmark faktisk er begyndt at blive til stor inspiration for flere og flere europæiske lande.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 60 stemmer (V, DF, KF og Anne-Marie Meldgaard (S)) mod 18 (RV, SF og EL); 29 (S) stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Tredje behandling af lovforslag nr. L 107: Forslag til lov om ændring af lov om almene boliger m.v. og lov om social service. (Garanti for tilbud om almen plejebolig eller plads på plejehjem for ældre, aflastning samt vurdering af tidligere frihedskæmpere m.fl.s behov for plads på plejehjem).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).

(Fremsat 14/12 2005. Første behandling 11/1 2006. Betænkning 2/3 2006. Anden behandling 14/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 65 stemmer (V, DF, KF og SF) mod 11 (RV og EL); 30 (S) stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Kl. 15.20

Den næste sag på dagsordenen var:

12) Tredje behandling af lovforslag nr. L 108: Forslag til lov om ændring af lov om social service og lov om en børnefamilieydelse. (Styrkelse af forældreansvaret).

Af socialministeren (Eva Kjer Hansen).

(Fremsat 14/12 2005. Første behandling 11/1 2006. Anden behandling 14/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 60 stemmer (V, DF, KF og Anne-Marie Meldgaard (S)) mod 18 (RV, SF og EL); 29 (S) stemte hverken for eller imod.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

4818

Tirsdag den 21. marts 2006 (L 112)

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Tredje behandling af lovforslag nr. L 112: Forslag til lov om ændring af lov om miljøbeskyttelse. (Overførelse af kompetence i forbindelse med klassificering af skibe som affald m.v.).

Af miljøministeren (Connie Hedegaard).
(Fremsat 15/12 2005. Første behandling 13/1 2006. Betænkning 22/2 2006. Anden behandling 14/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 107 stemmer.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Tredje behandling af lovforslag nr. L 110: Forslag til lov om fremme af frit valg for borgerne ved levering af serviceydelser i kommuner.

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).
(Fremsat 14/12 2005. Første behandling 12/1 2006. Betænkning 23/2 2006. Anden behandling 14/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 58 stemmer (V, DF og KF) mod 48 (S, RV, SF og EL).

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

15) Anden behandling af lovforslag nr. L 14: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsmiljø. (Begrænsning af arbejdsgiverens strafansvar og skærpelse af straffene for visse overtrædelser, der begås af ansatte m.v.).

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 5/10 2005. Første behandling 3/11 2005. Betænkning 15/3 2006).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Forhandling

Lone Møller (S):

Vi har haft en lang behandling af dette forslag. Vi har modtaget utrolig mange deputationer, vi har fået rigtig mange henvendelser, og vi har endda haft en eksperthøring, men alligevel må jeg sige her ved andenbehandlingen, at Socialdemokratiet bestemt ikke føler sig lettet og roligt, fordi der sker en forbedring af arbejdsmiljøet i Danmark. Tværtimod er det faktisk en dag, hvor man kan sige, at arbejdsmiljøet har fået et ganske alvorligt knæk.

Det er jo sådan i Danmark, at arbejdsgiveren har retten til at lede og fordele arbejdet – godt nok står der også i samarbejde med de ansatte, det kan man en gang imellem tvivle lidt på, men der er ingen tvivl om, at det er arbejdsgiveren, der har ansvaret for virksomheden, og at det er arbejdsgiveren, der har ansvaret for arbejdsmiljøet.

Hvis vi ser på, hvordan det ser ud med arbejdsmiljøet i dagens Danmark, må vi konstatere, at antallet af alvorlige arbejdsulykker bestemt ikke er faldende. Tværtimod er det stærkt stigende, og det er foruroligende.

Der er ingen tvivl om, at det er arbejdsgiveren, der skal have ansvaret for, at sikkerheden er i orden på arbejdspladserne. Med dette lovforslag vil det imidlertid nu blive sådan, at det ikke er arbejdsgiveren, der pr. automatik har ansvaret. Det bliver sådan, at hvis arbejdsgiveren mener, at han har gjort alt, hvad der stod i hans magt, for at fremme arbejdsmiljøet, skal der indledes en retssag. De ansatte på arbejdspladsen skal sigtes og afhøres, og det vil sige, at det miljøarbejde, man i tillid til ansvarets placering har bygget op, meget vel kan komme i fare, så det bliver endnu sværere at få et godt arbejdsmiljø på arbejdspladserne.

Derudover har vi i Socialdemokratiet været meget bekymrede for, om forslaget vil få konsekvenser for fremtidige arbejdsskadeserstatningssager. Vi har fået et betækningsbidrag fra beskæftigelsesministeren, som siger, at alt er undersøgt og at der ikke er noget, der tyder på det, men vi vil selvfølgelig følge sagen nøje.

Kl. 15.25

Jeg kan være utrolig skuffet over, at Dansk Folkepartis medlem af udvalget ikke har villet være med til at få undersøgt sagen yderligere. Vi modtog faktisk en advokat, som gerne ville komme med nogle yderligere bemærkninger til lovforslaget, men det kunne selvfølgelig ikke ske over nat, og derfor kunne vi ikke få spørgsmålet yderligere belyst.

Vi kan ikke støtte lovforslaget, men vi vil følge udviklingen meget nøje, og vi synes, det er en sort dag for arbejdsmiljøet i Danmark.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er der to, der har bedt om korte bemærkninger til fru Lone Møller. Først hr. Jakob Axel Nielsen.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Som det var tilfældet under første behandling, er det også tilfældet i dag: der er altså for megen uforstand i den dialog, vi er ved at indlede nu. Det er ikke en sort dag for arbejdsmiljøet, det er en god dag for arbejdsmiljøet, og det skal jeg komme tilbage til.

Nu ved jeg godt, at fru Lone Møller sikkert tænker, at jeg bare udtrykker juristeri, men det har altså også noget med jura at gøre, når man laver et lovforslag, og vi er nødt til at holde tingene skarpt adskilt i et civil retssystem, hvor folk kan komme til at betale en erstatning, og et strafferetligt system, hvor folk straffes. Det er

helt unikt for Danmark, at vi har et område, hvor man ifalder straf på et objektivt grundlag, altså et fuldstændig urefleksorisk grundlag, selv om man måske har gjort alt, hvad man kunne.

Fru Lone Møller har ret i, at arbejdsgiveren har ansvaret, men fru Lone Møller har ikke ret i, at det er en sort dag, for han eller hun har stadig ansvaret. Det handler om, hvordan ansvaret udmøntes, hvordan arbejdet tilrettelægges, og hvordan det sikres, at der fortsat er et godt arbejdsmiljø. Med den eksisterende lovgivning bliver arbejdsgiveren ikke belønnet for at gøre det rigtig godt og for at købe de bedste tekniske muligheder for at undgå arbejdsmiljøskader; det kan være ét fedt, om han gør det skidt, eller om han gør det godt. Men nu kommer der netop et incitament til at gøre det bedste, man kan, så vi får et forbedret arbejdsmiljø.

Så må jeg lige anholde det, fru Lone Møller sagde om, at der nu skal føres retssager, og medarbejderne skal sigtes. Sigtelse er et begreb, som eksisterer i forbindelse med en straffesag, nemlig skridtet før tiltale, men det er ikke tilfældet her. Hvis der er sket en arbejdsulykke, og man skal placere skylden og finde ud af, hvem der har det endelige ansvar, skal der eventuelt afhøres medarbejdere i en civil sag. Men medarbejderen får sine penge, for vi har jo en arbejdsulykkesforsikring på et objektivt grundlag.

Det har tidligere under sagens behandling været nævnt, at der findes objektivt ansvar i andre sammenhænge. Man har henvist til færdselslovens regler om den obligatoriske, objektive ansvarsforsikring, man skal have som bilejer for at sikre, at hvis en bil forvolder skade på ting eller personer, er der forsikringsdækning, uanset om det er Per, Poul eller Jacob, der kører bilen. Det er også sådan, det skal blive her: Forsikringen skal betale.

Lovforslaget handler om det strafferetlige. Man skal ikke bare kunne komme og gokke en arbejdsgiver i hovedet, fordi der er sket en ulykke, som han måske ikke har ansvaret for. Men folk skal have deres penge, så derfor er det en god dag for arbejdsmiljøet, og jeg må bede om, at man ikke blander tingene sammen.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg må desværre tilstå, at jeg ikke helt forstod spørgsmålet, men jeg kan i hvert fald konstatere, at hvis der i det øjeblik, der er sket en arbejdsulykke, skal så store udredninger til for at finde ud af, hvem der nu er ansvarlig for det ene eller

det andet, og om det er strafferetligt eller ikke er strafferetligt, bliver det da et kompliceret forløb.

Kl. 15.30

Jeg forstod ikke, hvad spørgsmålet gik ud på, men jeg mener stadig, det er en sort dag for arbejdsmiljøet, i og med at der nu skal føres retssager, og man fratager arbejdsgiveren det objektive ansvar. Det er altid arbejdsgiveren, der har ansvaret, men hvis arbejdsgiveren på en eller anden måde kan påvise, at han eller hun har gjort alt, hvad der overhovedet var muligt, fritager man arbejdsgiveren for ansvarspligten, og det synes jeg bestemt ikke er godt for arbejdsmiljøet i dagens Danmark.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Så skal jeg stille et kort spørgsmål til fru Lone Møller. Kan fru Lone Møller bekræfte, at det objektive ansvar, man fratager, er i forbindelse med at pålægge en straf?

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Det kan jeg godt bekræfte, og det synes jeg bestemt også er en dårlig idé.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Det, der kalder mig herop, er det, fru Lone Møller sagde om, at Dansk Folkeparti ikke ville være med til at undersøge spørgsmålet yderligere.

Det er sådan, at vi havde en minihøring, og LO's advokat, som var til stede, kunne ikke overbevise nogen om, at der var fejl. Det er korrekt, at der også var en advokat, som havde arbejdet med mange sager for fagbevægelsen, til stede, men normalt er det sådan, at i en deputation ved man, hvilke problemer man vil påpege, og advokaten ville ikke engang aflevere sine synspunkter på et stykke papir. Normalt er en deputation villig til at gøre det, men det ville advokaten ikke, og så kan man jo ikke forholde sig til det. Dansk Folkeparti kan i hvert fald ikke forholde sig til en advokat, der ikke er klar til at aflevere et stykke papir med de problemer, der bliver påpeget.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Nu er der altså gået temmelig meget juristeri i sagen. Det er der vel ingen der kan benægte, for der er vel ingen tvivl om, at når man er en aner-

kendt advokat, som har stor erfaring i bl.a. arbejdsskadesager, vil man selvfølgelig også sikre sig, at i det øjeblik et dokument skal indgå som en del af et lovforberedende arbejde, er det også gennemarbejdet.

Jeg forsøgte rent faktisk at få nogle flere partier med på at sige: Vi er stadig i tvivl, så skal vi dog ikke for en sidste gang få det undersøgt? Det hastede jo ikke, man behøvede ikke at haste lovforslaget igennem, så det kan ærgre mig, at man ikke var villig til det. Men det siger mig noget om, at man ville have lovforslaget igennem, uanset hvad og uanset om man var hundrede procent sikker på, at det ikke ville få fatale følger for bl.a. udmåling af erstatninger fremover. Men vi vil følge udviklingen nøje i Socialdemokratiet.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Det er jo korrekt, som fru Lone Møller siger, at hvis det er et dokument, der skal indgå i en videre sagsbehandling, vil det være gennemarbejdet. Men det er normalt sådan, at når der kommer nogle i deputation og påpeger, at der er nogle problemer, afleverer de et stykke papir, så man kan se problemerne på skrift, og så sætter udvalget Justitsministeriets eller et andet ministeriums jurister til at undersøge, om påstandene er holdbare.

Hvis advokaten havde afleveret et sådant papir, var der aldrig nogen, der ville have hængt advokaten op på det. Så havde vi haft noget at forholde os til, så vidste vi, hvad det var, advokaten mente vi skulle undersøge. Men det papir ønskede advokaten ikke at aflevere, og derfor kunne vi heller ikke undersøge noget.

Kl. 15.35

Det er korrekt, at advokaten sagde, at hvis der var noget holdbart, kunne det ikke bare ordnes over nat; det ville tage længere tid, og det er også rigtigt. Men det var der ikke nogen der bad advokaten om. Vi bad bare om at få at vide, hvilke punkter i lovforslagets tekst vi skulle undersøge nærmere, men advokaten ønskede ikke at aflevere en liste over de punkter, og derfor kunne vi ikke forholde os til noget.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Jeg synes, det er bekymrende, at når der er tale om et lovforslag, der har været så stor opmærksomhed omkring, og nogle af partierne i udvalget beder om yderligere undersøgelser, vil man ikke gå med til det. Det siger noget om, at det

ikke handlede så meget om substansen i lovforslaget, men om, at man havde sit flertal på plads på forhånd, og det kan jeg kun beklage ganske meget.

(Kort bemærkning).

Marion Pedersen (V):

Det er lidt i det samme spor.

Når fru Lone Møller påstår, at vi ikke har fået sagen tilstrækkeligt belyst i udvalget, og at der stadig er tvivl, vil jeg godt spørge fru Lone Møller, hvor længe vi skal blive ved med at høre nye indlæg i sagen. Under udvalgsarbejdet fik vi først høringssvarene, så fik vi 14 skriftlige henvendelser, vi modtog 15 deputationer, og vi havde ekspertmødet den 1. februar. Hvor længe endnu skal vi blive ved? Vi kan blive ved med at få nye synspunkter ind de næste 5 år.

Så vil jeg godt bede fru Lone Møller bekræfte, at det ikke kun er beskæftigelsesministeren, som har sagt, at forslaget ikke vil ændre mulighederne for at få erstatning. Ved høringen oplyste både Arbejdsskadestyrelsen og Justitsministeriet, at lovforslaget ikke vil ændre mulighederne for at få erstatning.

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Hvis man skal lave noget ordentligt lovarbejde, og det er nødvendigt at blive ved i 5 år, er der da ikke noget til hinder for det. Men det er jo ikke sådan, at lovforslaget her skal hastes igennem på lige nøjagtig denne dato.

Lovforslaget løber jo ingen steder. Der er nogle love, som har en deadline, men det er jo ikke tilfældet her, så derfor kunne vi godt have fået undersøgt det, så alle partier i hvert fald var tilfredse, og alt var afdækket. Dermed være ikke sagt, at vi var kommet til et andet resultat, for selvfølgelig kan vi være uenige; sådan er det jo i politik. Men det er i hvert fald bekymrende, når man har den fornemmelse, at man ikke kan få afdækket alle de ting, som bekymrer en.

Det er rigtigt, at vi har fået svar, og at der hele tiden dukker nye ting op, men det er jo ikke ualmindeligt i dette Folketing. Nogle gange dukker der faktisk også lige på falderebet nogle væsentlige ting op, som giver anledning til nogle ændringer, og derfor synes jeg, det er fantastisk vigtigt, at man har så meget tillid til de forskellige partier, at man bliver ved, indtil alle føler sig dækket ind af de spørgsmål, der er stillet, og de svar, der er givet. På den måde mener jeg godt vi kunne have fået sagen yderligere belyst.

(Kort bemærkning).

Marion Pedersen (V):

Jo, men fru Lone Møller må vel også bekræfte, at i forvejen udskød vi behandlingen af forslaget 3 måneder, fordi vi skulle undersøge nogle ekstra sager, og vi kunne jo være kommet ud for, at hver gang vi var lige ved målstregen, kom der en ny sag frem.

Som det er sagt tidligere af hr. Bent Bøgsted, tror jeg det var, ville advokaten jo ikke fremlægge de tvivlsspørgsmål, han havde, på skrift. Vi havde advokater inde fra begge sider for at bekræfte, at forslaget var i orden, men i forvejen havde vi udskudt behandlingen i 3 måneder.

Kl. 15.40

(Kort bemærkning).

Lone Møller (S):

Det er jo ikke ualmindeligt under et udvalgsarbejde, at en betænkingsafgivelse bliver udskudt. Det sker hver dag i hver eneste samling, og sådan har det været i alle de år, jeg har siddet i Folketinget. Vi ved, at der som regel er den deadline, at behandlingen af et forslag skal være afsluttet, inden Folketinget går på sommerferie, men ellers er der jo ikke nogen deadline, medmindre der er en helt bestemt dato for, hvornår et forslag skal være vedtaget.

Så vil jeg gerne sige, at jeg synes, det simpelt hen er unfair at blive ved med at påstå, at advokaten ikke ville fremlægge sine tvivlsspørgsmål. Han var ikke kommet i deputation for at fremlægge noget som helst. Han var kommet for at gøre nogle bemærkninger til det lovforslag, vi behandlede, og selvfølgelig vil en advokat ikke udlevere et stykke papir, som ikke er gennemarbejdet, men kun er notater til egen brug. Det tror jeg heller ikke andre advokater – ikke engang hr. Jakob Axel Nielsen, som jo også er advokat – vil gøre, så det er ikke fair, at man ligesom vil kaste et eller andet dårligt lys over, at advokaten ikke ville gøre det. Det er normal praksis.

Første næstformand (Svend Auken):

Nu er der ikke noget nedsættende i det forhold, at man er sagfører, men vi plejer ikke at nævne folks erhverv i debatten herinde. Det er ikke nogen påtale, det er bare en påmindelse om, at vi plejer at holde folks erhverv uden for debatten, og med »folk« mener jeg andre medlemmer af Folketinget.

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg vil godt understrege med det samme, at jeg hverken er sagfører eller advokat eller noget, der ligner, men jeg vil alligevel starte med at sige om det lovforslag, vi har at gøre med her, at det egentlig er fantastisk, at vi nu har anden behandling af et lovforslag, hvis baggrund angiveligt skulle være, at arbejdsgivernes objektive ansvar giver problemer.

Hvis vi spoler tiden tilbage til fremsættelsen af lovforslaget, var det jo sådan, at det var baseret på to sager fra det virkelige liv – to sager, hvor arbejdsgivere følte sig uretfærdigt dømt; to sager, hvor arbejdsgiverne harcelerede i pressen over det objektive ansvar; to sager, hvor det senere viste sig, at der ingen som helst problemer var i dem, og at det i virkeligheden ikke handlede om, at de pågældende var blevet uretfærdigt dømt, men at de notorisk havde overtrådt arbejdsmiljølovgivningen. Jeg siger det bare for at sætte på plads, hvad det egentlig er for en måde, man lovgiver på på dette område.

Det har været diskuteret, om det nu er en sort eller hvid eller rød eller grøn dag for arbejdsmiljøet, men skulle vi ikke prøve at se på, hvad realiteterne er, og hvordan arbejdsmiljøet har det på de danske arbejdspladser? Det er jo desværre sådan, at siden den nuværende regering er kommet til, har den gennemført forringelser på arbejdsmiljøområdet og hver gang sagt: Nu skal det gå fremad, nu har vi virkelig fundet de vises sten, nu sker der store fremskridt for arbejdsmiljøet. Men det er gået den forkerte vej, og arbejdsmiljøet har det dårligere i dag, end da regeringen kom til i 2001.

Antallet af personer, der bliver nedslidt, er voksende; antallet af personer, der får stress, er voksende; antallet af personer, der kommer ud for en arbejdsulykke, er voksende, og antallet af personer, der dør på deres arbejde, er voksende. Det understreger nok, at hele den pseudodiskussion om sorte og hvide dage burde afsløre, at regeringen skal tænke om igen.

Regeringen og Dansk Folkeparti har gennemført en arbejdsmiljølovgivning, som har forringet arbejdsmiljøet, og det har man selvfølgelig gjort på mange måder. Bl.a. er det jo sådan, at der i dag er tusindvis af ansatte på de mindre danske virksomheder, der har mistet deres sikkerhedsrepræsentant på grund af den lovgivning, der er gennemført. Jeg er ikke advokat, men til gengæld er jeg faktisk tidligere sikkerhedsrepræsentant og ved udmærket godt, at hvis der skal være tid til det daglige sikkerheds-

arbejde på en arbejdsplads, er det nødvendigt, at man har en sikkerhedsrepræsentant. De andre skal jo passe deres arbejde, de skal passe deres akkord. Det er derfor, det er så vigtigt, at sikkerhedsarbejdet er organiseret på de danske arbejdspladser, og derfor er det et af de mest slående tilbageskridt, at det daglige sikkerhedsarbejde, som bl.a. sikkerhedsrepræsentanterne står for, på nogle arbejdspladser er blevet lagt i ruiner af den danske regering.

Kl. 15.45

Det er en af baggrundene for, at arbejdsmiljøet har fået det ringere. Det er der, jeg siger: Tænk om igen, regering, se på konsekvenserne af, hvad det er, I laver, og prøv at rette ind, sådan at vi igen kan få forbedringer af arbejdsmiljøet.

Når vi så snakker om det objektive ansvar for arbejdsgiverne, så prøv også i stedet at tænke på, hvordan det ser ud i en retssal, og hvordan det ser ud på en arbejdsplads. For hvad er det, der er virkeligheden? Virkeligheden er, at så længe vi har arbejdsgivernes objektive ansvar, så længe er arbejdsgiveren motiveret til hver eneste dag at sikre sine ansatte mod, at der sker noget, hver eneste dag at føre kontrol med, at alle regler og forskrifter bliver overholdt, og hver eneste dag at motivere sine ansatte med grove eller med mindre grove midler til, at de også overholder alle regler og forskrifter. Det er det daglige arbejde på arbejdspladserne, der bliver fremmet.

Afskaffelse af det objektive ansvar fører arbejdsmiljøarbejdet fra arbejdspladsen og ind i retssalene. Antallet af sager, hvor det er uafklaret, om arbejdsgiveren rent faktisk har gjort alt, kan være ubegrænset. Der vil sikkert være mange sager, der aldrig vil blive rejst, bl.a. fordi de ansatte selvfølgelig er nervøse for deres job, hvis det er sådan, at de skal til at vidne mod deres arbejdsgiver i en bestemt sag.

Det er der, hvor uligheden på arbejdspladserne vil blive afspejlet, den ulighed, der består i, at det nu engang er arbejdsgiveren, der har retten til at lede og fordele arbejdet, og det er sådan, at de ansatte er afhængige af, om de har et arbejde, og det er arbejdsgiveren, der bestemmer, om de har et arbejde eller ej.

Det er derfor, det er nødvendigt, at vi fastholder det objektive ansvar, sådan at vi sikrer os, at arbejdsmiljøarbejdet bliver baseret på alle de krav, man overhovedet kan stille til et sundt og sikkert arbejdsmiljø, for så længe vi har en eneste ulykke, en eneste arbejdsskade, så har vi en for meget.

Derfor er det her forslag grebet ud af luften, baseret på nogle sager, som ikke var nogen sager, og det vil føre til, at arbejdsmiljøarbejdet bliver endnu sværere på den enkelte arbejdsplads.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Så spørger jeg, om den fungerende beskæftigelsesminister, socialministeren, ønsker ordet. Det gør hun.

Beskæftigelsesministeren (Eva Kjer Hansen, fg.):

Det kan undre, at debatten om det meget omfattende udvalgsarbejde, der har været i forbindelse med det her lovforslag, går på, om det omfattende udvalgsarbejde så også har været omfattende nok, når det kommer til stykket. Men det er måske, fordi ændringsforslagene til det pågældende lovforslag ikke kræver de mange kommentarer, og så bliver det mere nogle andre ting, der kommer i spil, hvor jeg nu synes, at det væsentlige må være at tage stilling til essensen af det her lovforslag.

Formålet med lovforslaget er jo at sikre, at arbejdsgivere, der tager arbejdsmiljøarbejdet seriøst og opfylder alle kravene i arbejdsmiljøloven, ikke skal straffes, hvis det alene er de ansatte, der overtræder reglerne og ser stort på sikkerheden. Lovforslaget handler om retssikkerhed, handler om, at der skal være rimelighed i, hvornår en arbejdsgiver bliver straffet. Hvis en arbejdsgiver gør alt for at sikre et godt arbejdsmiljø, så er det ikke rimeligt, at han bliver straffet, fordi den ansatte alligevel ikke bruger den hjelm, som han har fået udleveret.

Det er ikke ensbetydende med, at arbejdsgiveren ikke fortsat skal have hovedansvaret for, at arbejdsmiljøet er i orden. Det er jo helt rimeligt at straffe den arbejdsgiver, som forsømmer at udlevere hjelme til sine ansatte. I regeringen er vi overbevist om, at lovændringerne vil være med til at motivere både arbejdsgivere og ansatte til at have fokus på arbejdsmiljøarbejdet, og på den måde kan vi forbedre arbejdsmiljøforholdene ude på arbejdspladserne.

Endelig vil jeg gerne nævne, at der i forbindelse med behandlingen af lovforslaget har været en del bekymring for, om lovforslaget ville betyde ændringer på området for erstatninger, og det gjaldt både erstatninger efter arbejdsskadesikringsloven og erstatninger efter erstatningsansvarsloven. Der har der jo været afholdt et ekspertmøde i Arbejdsmarkedsudvalget – jeg

tror, det var den 1. februar – hvor Arbejdsskadestyrelsen og Justitsministeriet oplyste, at lovforslaget ikke vil ændre på mulighederne for at få erstatning.

Kl. 15.50

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

16) Anden behandling af lovforslag nr. L 87: Forslag til lov om ændring af lov om et videnskabetisk komitéssystem og behandling af biomedicinske forskningsprojekter. (Videre adgang til udførelse af kliniske forsøg med lægemidler på inhabile forsøgspersoner m.v.). Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen). (Fremsat 30/11 2005. Første behandling 24/1 2006. Betænkning 15/3 2006).

Der var stillet 4 ændringsforslag i betænkningen. Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag 1-4 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

17) Anden behandling af lovforslag nr. L 138: Forslag til lov om krav til kvalitet og sikkerhed ved håndtering af humane væv og celler (vævsloven).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).
(Fremsat 25/1 2006. Første behandling 2/2 2006. Betænkning 15/3 2006).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen. Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under et.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1-3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

18) Anden behandling af lovforslag nr. L 139: Forslag til lov om ændring af lov om ændring af lov om tandpleje m.v. (Større valgfrihed og fleksibilitet i børne- og ungdomstandplejen).

Af indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen).
(Fremsat 25/1 2006. Første behandling 2/2 2006. Betænkning 15/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Første næstformand (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

19) Anden behandling af lovforslag nr. L 77: Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Afskaffelse af hensættelsesafgiften).

Af skatteministeren (Kristian Jensen).
(Fremsat 16/11 2005. Første behandling 1/12 2005. Betænkning 9/1 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning**Første næstformand** (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

20) Anden behandling af lovforslag nr. L 124: Forslag til lov om ændring af lov om strukturforanstaltninger vedrørende fiskerisektoren. (Statslig medfinansiering af investeringer i private fiskerihavne).

Af fødevareministeren (Hans Christian Schmidt).

(Fremsat 19/1 2006. Første behandling 27/1 2006. Betænkning 1/3 2006).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning**Første næstformand** (Svend Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

21) Første behandling af lovforslag nr. L 160: Forslag til lov om ændring af lov om landbrugsejendomme. (Ophævelse af opsigelsesvarsler for lejemål og regler om husdyrhold og arealkrav m.v.).

Af fødevareministeren (Hans Christian Schmidt).

(Fremsat 1/3 2006).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling**Jens Kirk** (V):

Fødevareerhvervet er moderne og vigtigt for Danmark. Erhvervet er for længst på vej mod målene i 2015-planen, når vi snakker globalisering. Fødevarevirksomhederne har i mange år deltaget i globaliseringen. Derfor er det også af vital betydning, at det lovforslag, vi behandler her i dag, matcher de udfordringer, primærerhvervet står over for, og at loven fortsat er så rummelig, at der for hel- og deltidslandmænd, der har evner og lyst, fortsat er plads til årlige effektivitetsforbedringer på 8-10 pct.

Procenter, som ingen andre erhverv kan præsentere, men som i lyset af det krydspres, erhvervet er underlagt, har været og stadig er nødvendige, hvis dansk landbrug skal overleve økonomisk og fortsat give plads til mange gode arbejdspladser. Jeg er imidlertid ikke i tvivl om, at dansk landbrug nok skal overleve, for de har taget globaliseringsudfordringen op.

Kl. 15.55

Derfor er det også ubegribeligt for mig, når mennesker med en tilsyneladende stor indsigt i forholdene varsler landbrugets og fødevarerindustriens snarlige død. Parolen lyder, at vi skal være et vidensamfund, der satser på fremtidens brancher såsom it og bioteknologi. Her er der ikke plads til gammeldags og beskidt løntungt fødevareerhverv i fremtidens Danmark.

Har man imidlertid bare skyggen af indsigt i forholdene omkring fødevareerhvervet, må man være lodret uenig ikke bare i konklusionen, men i særdeleshed i præmisserne. Det danske fødevareerhverv er en af vores mest moderne erhvervssektorer, som er og altid har været baseret på intensiv forskning. Det er ikke et løntungt, men et kapitaltungt erhverv, som hvert år overgår det øvrige erhvervsliv i produktionsstigninger. Sammen med søfarten udgør fødevareproduktionen Danmarks største marked for eksportartikler.

En opgørelse fra Danmarks Statistik for 2005 viser, at fødevarer som ressourceområde, dvs. med alt iberegnet lige fra marken til køledisken, genererer en omsætning på ca. 540 mia. kr., hvilket gør fødevareerhvervet til Danmarks største ressourceområde. Samme opgørelse viste en eksport på 118 mia. kr. og en beskæftigelse på ca. 200.000 personer. Derfor kan der slet ikke være

tvivl om fødevareerhvervets betydning for Danmark. I nogle af de nuværende amter er 30-35 pct. af de private arbejdspladser afledt af landbrugets produktion, hvilket gør det meget aktuelt, at vi med nærværende lovforslag sørger for gode rammebetingelser.

Elementerne i lovforslaget skal jeg ikke gøre så meget ud af, de er kendte, men bare kort nævne, at Venstre selvfølgelig går ind for det foreslåede, nemlig at der gives hjemmel til at ændre arealkravet vedrørende husdyrproduktion ved fastsatte regler under hensyn til teknologisk udvikling og strukturudvikling, at det gøres lettere for ejere af mindre ejendomme at udvide ejendommen til en rentabel størrelse, og at der foretages en ændring af lejereglerne for bolig på landbrugsejendomme.

Med en sænkning af realkravet fjernes en væsentlig årsag til skyhøje jordpriser i områder med stor husdyrtæthed, og det må forventes, at eksport af smågrise vil falde til gavn for dyrefælleden og den hjemlige beskæftigelse. Samtidig gives der på baggrund af teknologisk udvikling hjemmel til en ny bekendtgørelse, som giver mulighed for, at landmænd kan udvide til 950 dyreenheder på bedriften, såfremt visse skærpede dyrevelfærdskrav opfyldes.

Med disse to ændringer af den gældende lov sikres grundlaget for en dynamisk udvikling af erhvervet.

Lovforslagets andet hovedelement er uddannelseskraft og en lempelse af ejendommens størrelse for landmænd, som ønsker fortrinsstilling til suppleringsjord. Disse to ændringer af loven sikrer muligheden for udviklingen af de helt små ejendomme.

Endelig indeholder lovforslaget en tilpasning til lejeloven, således at landbrugsloven kun rummer en undtagelse i forhold til lejeloven vedrørende opsigelsesfristen i de tilfælde, hvor udlejer selv skal anvende det udlejede til egen bolig.

Ovennævnte kort skitserede ændringer af landbrugsloven er et nødvendigt skridt for at skabe forudsætninger for vækstmuligheder i jordbrugerhvervet og samtidig sikre, at denne vækst finder sted med størst muligt miljø- og dyrevelfærdsmæssigt hensyn samt hensyn til udviklingen i landdistrikterne og fastholdelse af arbejdspladser.

Venstre kan støtte forslaget.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Nu hvor hr. Jens Kirk fortæller, at landbruget har en stor fremtid for sig – og vi glæder os over, at vi har et godt landbrug – vil jeg gerne spørge, hvorfor der så ikke også er behov for i nogle af de ejendomme, der ligger i tilknytning til landbrugsejendommene, hvor man måske har haft det lejet ud i en periode, at man kan opsiges lejeren med f.eks. 1 års varsel? Hvorfor vil man forhindre, at medarbejdere kan bo tæt ved bedriften og dermed føre et godt tilsyn med det med det her forslag?

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu synes jeg, at hr. Ole Glahn lige skal skelne imellem flere ting. Det er kun, når den er lejet ud til noget andet end til formål for jordbrugsejeren af landbruget selv, at der så er den 1-årige opsigelse. Ellers er der jo den halvårige.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Det forstod jeg ikke. Jeg har forstået det forslag, der ligger her, sådan, at hvis man overtager en ejendom, som er lejet ud, og man skal opfylde bopælspligten, så har man mulighed for at opsiges den pågældende lejer.

Det, jeg spørger om, er: I det øjeblik der yderligere ligger en ejendom, en bolig til en landbrugsbedrift, og den er lejet ud i øjeblikket til en, der ikke har noget med bedriften at gøre, og man så har brug for, at denne bolig kommer til at være bolig for en medarbejder på bedriften, hvorfor fjernes det fra den nugældende lovgivning i landbrugsloven?

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg forstår hr. Ole Glahn sådan, at vi fremover fortsat vil have det sådan, at hvis man skal bruge den for at opfylde sin bopælspligt, så har man 6 måneders opsigelsesvarsel over for lejeren. Hvis det er til almindeligt ansatte, indfører man i lejemålet, hvor længe det løber, og hvis den er udlejet til tredje side, er varslet på 1 år, og det er for at følge de almindelige regler. Det må være det fornuftige.

Kl. 16.00

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Ville ordføreren være indstillet på at adskille de to elementer, der er i forslaget, altså huslejedelen fra den øvrige udvidelse af bedriftsstørrelserne? Det kan man vel samtidig sige er et skridt over mod industri. Er ordføreren så også indstillet på, at vi anvender industrilovgivningen på de brug?

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Det kan jeg svare kort på: Nej.

Men jeg kan da føre det lidt videre. Jeg går ud fra, at ordføreren fra SF var med på Fødevarerudvalgets rejse til Brasilien og er lidt klar over, hvilke udfordringer der i grunden ligger fremover, hvad det er, man skal konkurrere med, ikke bare herhjemme med alle de krav, vi har, som man gerne vil prøve på at opfylde, men også det, at forbrugerne jo fremover samtidig ønsker de bedste og billigste fødevarer. Så vi er i et kæmpe krydspres.

Så det er ikke så enkelt, som SF's ordfører vil gøre det til.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Vi siger tak til ordføreren og giver ordet til den næste ordfører, som er hr. Christian H. Hansen.

Christian H. Hansen (DF):

Undskyld, at jeg kom lidt for sent herop, sådan er det, når man pludselig er blevet større, end man havde regnet med, at man var.

Lovforslaget indebærer jo en ophævelse af opsigelsesvarslerne for lejemål og regler om husdyrhold og arealkrav. Og noget af det, der jo bl.a. har ligget til grund for de ændringer, der sker nu, har jo været den debat, der har været om udlejer- og lejerproblematikken med hensyn til landbrugsejendomme. Det får man så ændret nu, så man ligestiller det med resten af lovgivningen, og det synes vi i Dansk Folkeparti er meget positivt.

Så indebærer lovforslaget jo også, at man udvider mulighederne for antallet af dyreenheder, som i dag ligger på de 750, op til 950. Så vil jeg godt sige, at vi har på fornemmelsen i Dansk Folkeparti, at der var nogen, der havde ønsket, at det skulle komme langt længere, end det er kommet i forslaget her, men at vi jo på et tidligere tidspunkt har givet en klar tilbagemelding om, at vi ikke ønskede det. Derfor er det da også tilfredsstillende at kunne konstatere, at ministe-

ren har valgt at lytte og har indsat en grænse, som vi i Dansk Folkeparti synes er rimelig.

Så kan diskussionen, om man nu åbner for en ladeport, jo altid komme ind her. Men det gør man jo ikke, når man samtidig fastsætter det antal af dyreenheder, som nu ligger på de 950. Diskussionen om dyrevelfærd kan også komme ind, men der er jeg nødt til at gøre opmærksom på, at det i den forbindelse også klart er aftalt, at når vi kommer op på de 950 dyreenheder, altså går fra de 750 og videre op, så bliver der nu stillet krav om en lang række forbedringer på dyrevelfærdsområdet.

Hvis man kan huske lidt tilbage, så var der på et tidspunkt et forslag i Folketingssalen, hvori der var opridset ti punkter, hvorved man kunne forbedre dyrevelfærden på nogle områder. Det er jo bl.a. nogle af de punkter, der nu er taget udgangspunkt i i forbindelse med udvidelsen op til de 950 dyreenheder, og det hilser Dansk Folkeparti med glæde.

Så sker der nogle ændringer i reglerne om, hvor meget jord en landmand skal eje i forhold til husdyrproduktionen, og at det fremover skal opgøres efter bedriftsniveau i stedet for som nu efter ejendomsniveau. Det synes vi også er en god ting, og man kan også sige, at med de muligheder for at lave bedre miljøforanstaltninger, her tænker jeg på alternative muligheder for gylleseparering osv., så er det nok den rigtige vej, vi går her og nu.

Der er jo ikke tale om, at vi åbner en ladeport. Der er tale om, at vi med det her lovforslag giver mulighed for, at erhvervet kan udvikle sig en lille smule i trit med den udvikling, der ellers sker for andre virksomheder generelt i Danmark, og det synes vi også er fornuftigt.

I Dansk Folkeparti ser vi faktisk frem til, at vi får en effektiv og en hurtig udvalgsbehandling af det her forslag, og det vil vi medvirke til.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Der er flere, der har bedt om ordet for korte bemærkninger. Først hr. Per Clausen.

Kl. 16.05

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Nu ved jeg jo, at hr. Christian H. Hansen og Dansk Folkeparti er meget optaget af dyrevelfærd, og det er vel også forklaringen på, at man skal have en såkaldt dyrevelfærdshandlingsplan, hvis man kommer over de der 750 dyreenheder. Men hvad er forklaringen på, at man ikke

ønsker at lave opstramninger i dyrevelfærden, hvis man er under 750 dyreenheder? Hvad er begrundelsen for, at det, der skal til, for at Dansk Folkeparti altså ønsker, at der skal ske en opstramning her, er, at man øger produktionen, øger antallet af dyr på den enkelte bedrift, og dermed i sig selv medvirker til at skabe dårlig dyrevelfærd, før man altså stiller de her krav om en handlingsplan?

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Det kan jeg da nemt svare på, og det er faktisk ikke så svært at regne ud. Vi har nogle gældende regler i dag, og her laver vi så en udvidelse, hvor vi så siger, at vi der sætter nogle krav ind. Det udelukker jo ikke, at man, hvis man ser, at det her faktisk kommer til at fungere rigtig godt, og det kommer til at give den her meget bedre dyrevelfærd, så på et senere tidspunkt siger, at man så indfører det gradvist generelt fremover for samtlige staldanlæg. Her kan der så være tale om, hvis der skal opføres nogle nye staldanlæg, altså helt fra bunden af, at man så indfører de samme regler. Det kommer man ikke ind på i lovforslaget her, men det vil være noget, det vil være rimeligt at tage op ved en senere lejlighed.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Ja, for ellers kunne man jo godt tro, at her var der tale om den logik, der hed, at betingelsen for, at vi fokuserer mere på dyrevelfærd, er, at landmændene får øgede indtjeningsmuligheder, og at det er sådan, det hænger sammen. Og at det i virkeligheden også er på den måde, vi skal forstå andre elementer i det her lovforslag, der jo handler om, at i den udstrækning, der indføres ny teknologi, som reducerer miljøbelastningen, så skal det veksles til, at man kan få flere dyreenheder, altså populært sagt, at både dyrevelfærd og miljøforbedringer hele tiden skal veksles, sådan at det umiddelbart omsættes til ekstra indtægter for landbruget.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Det allerførste, der slog mig, var jo, at begrebet logik nok er meget forskelligt, alt afhængigt af, hvem der anvender det. Jeg tror nogle gange, at det, som Enhedslisten synes er logik, synes vi bestemt ikke i Dansk Folkeparti er logik. Det er sikkert også omvendt, men sådan er det.

Jeg synes netop, der er logik i det her, for hvis der var tale om det, som ordføreren fra Enhedslisten er inde på, nemlig at det her var ren profit for landmanden, hvorfor så stille nogle skærpede krav? Hvorfor ikke bare sige, at det, det, der sker nu, er, at vi går fra 750 dyreenheder op til 950 dyreenheder, og det bliver der sådan set ikke stillet nogle skærpede krav til? Men det gør der nemlig. Det gør der ifølge det her lovforslag. Altså bliver det også dyrere at gå fra de 750 op til 950. Alt andet er ikke logik.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Nu sagde hr. Christian H. Hansen i sit indlæg, at der var nogle kræfter, der ville have ønsket, at man gik endnu højere op i antallet af dyreenheder. Og nu er det jo en kendsgerning, at det er Dansk Folkeparti og regeringen, der har lavet den her aftale. Vil det sige, at Dansk Folkeparti ønsker, at vi skal have stadig større enheder i landbruget, for det giver man jo mulighed for her, i stedet for måske at have gjort nogle tiltag, som kunne støtte de mellemstore til at blive lidt større? Er det et bevidst sigte fra Dansk Folkepartis side, at enhederne skal være større og større?

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Hvis det var et bevidst sigte fra Dansk Folkeparti, at enhederne skulle være større og større, så kunne man jo have sagt, at så skulle man have lavet loven sådan, at man sagde, at nu går vi fra 750 dyreenheder, det skal vi have udvidet, og så giver vi samtidig den til enhver tid siddende minister en bemyndigelse til at bestemme, hvad graden af dyreenheder fremover skal være. Så ville der direkte have været tale om, at vi bare synes, det skulle være større og større.

Vi synes netop ikke, at det bare skal være større og større. Derfor har vi sagt, at den her grænse er rimelig, og der har vi faktisk også lyttet til de kræfter, der er i det, man i gamle dage kaldte Dansk Familielandbrug, som jo så sammen med resten af landbruget er gået sammen i samme organisation. Men det er faktisk de gamle kræfter i Dansk Familielandbrug, vi har lyttet til her.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Det er jo altså stadig væk en stigning på 200 dyreenheder, og det er vel sådan omregnet ca.

7.000 slagtesvin, som man giver tilladelse til under nogle forudsætninger. Der vil jeg så gerne spørge hr. Christian H. Hansen, om man nu har sikkerhed for, at f.eks. de miljømæssige forhold kommer i orden som forudsætning. Hvad med lugtgener osv.? Mener man, at man kan løse det i forbindelse med, at man skal udvide produktionen? Er det en betingelse for at udvide produktionen, at lugtgenerne er løst?

Kl. 16.10

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Det er sådan, at der ifølge den her aftale, der er lavet med regeringen og dermed også med fødevarerministeren, skal være et tæt parløb. Det bliver der også fra de partier, når vi er færdige med runden i dag. Så er der sikkert mange af de ordførere, der kommer efter mig, som tilslutter sig det her forslag. De kommer jo selvfølgelig med ved bordet og vil være med til at kunne belyse netop nogle af det her ting, men det er klart, at der er en aftale om, at det omkring dyrevelfærd, det omkring miljø skal parterne drøfte hvordan vi får løst, også det her med nabogener.

Og så vil jeg også godt sige til hr. Ole Glahn: Vi kunne også have valgt at sige, at vi slet ikke ville være med til det her, have lænet os tilbage og sagt, at det vil vi ikke være med til, og dermed have sørget for, at produktionen kom til udlandet, hvor der stilles langt mindre krav til miljø, hvor der stilles langt mindre krav til dyrevelfærd.

Vi kan jo godt eksportere problemet med dyrevelfærd og sige, at vi ønsker, det skal være flot her i landet, men lad os skynde os lidt at få lagt det til udlandet, som stiller nogle mindre krav, og så være ligeglade med dyrene. Men det er bare ikke en linje, vi ønsker i Dansk Folkeparti. Vi har et samråd i Fødevarerudvalget netop nu, som kører på problematikken omkring Poldanor, og det er jo ikke sådan nogle forhold, vi ønsker.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernerens (S):

Ja, fordi den ændring, som der tales om her, fra 750 til 950 dyreenheder, lyder måske ikke for de fleste som en vældig stor ændring, men det drejer sig vel rent faktisk om, at man i stedet for maksimalt at kunne producere ca. 30.000 svin på sådan en svinegård fremover kan producere omkring 35.000 svin. Det er altså mange, det her drejer sig om. Det, som jo er interessant, er, om

hr. Christian H. Hansen mener, at der i det tryk, 35.000 svin giver på et nabo område, også på nuværende tidspunkt er taget hensyn til miljøkrav. Det tror jeg ikke hr. Christian H. Hansen bare tilnærmelsesvis kan dokumentere.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg bliver nødt til at sige til hr. Jens Peter Vernerens, ordføreren for det socialdemokratiske parti, at der er en ting, der i hvert fald er vigtig for Dansk Folkeparti, og det er at bevare arbejdspladser i Danmark. Det er ikke sikkert, at det er det for Socialdemokratiet. Det kan godt være, at Socialdemokratiet bare mener, at nu skal vi lukke produktionen af svin herhjemme totalt og så få ekspederet arbejdspladserne til udlandet.

Det er ikke Dansk Folkepartis holdning. Vi ønsker at bevare arbejdspladser i Danmark, og derfor er vi gået med til det her, fordi det viser sig og der er klare forklaringer på, at man vil eksportere arbejdspladserne ud af landet, hvis man ikke går med til det her.

Jeg må komme ind på resten af mit svar i forbindelse med næste spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernerens (S):

Ja, jeg har ikke forestillet mig, at hr. Christian H. Hansen var hoppet på den naive forestilling, at spørgsmålet om, hvorvidt svin eksporteres til Tyskland og slagtes, har noget at gøre med, hvor mange man kan producere på en gård. Jeg går ud fra, at hr. Christian H. Hansen er helt på det rene med, at når man kan producere 35.000 i stedet for 30.000, så kan der sendes endnu flere svin til Tyskland til slagting. For det eneste, det drejer sig om, og det går jeg ud fra at hr. Christian H. Hansen er enig i, er, hvilken pris man giver pr. kg svinekød, og da man giver en højere pris i Tyskland end i Danmark, har vi årsagen til, at svinene køres sydpå. Og med de her ændringer kan der faktisk køres endnu flere svin sydpå. Det er den almindelige logik. Det går jeg ud fra at man kan være enig i.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Ja, det er rigtigt, som hr. Jens Peter Vernerens stiller det op, og derfor er jeg også glad for, at Dansk Folkeparti sideløbende medvirker til, at reglerne for transport af dyr bliver skærpet, således at vi får nogle regler, som gør, at det vil være mest rentabelt for samtlige, både landmænd og

transportfirmaer, at levere svinene til det nærmeste slagteri. Og det vil til enhver tid være et dansk slagteri, og det vil medvirke til endnu flere arbejdspladser på de danske slagterier. Det er vi i Dansk Folkeparti faktisk rigtig godt tilfredse med.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg kan forstå på hr. Christian H. Hansens ordførertale, at der havde været en vis diskussion om, hvorvidt det skulle være den her størrelse, og at der var et pres for, at den skulle være større. Og ordføreren gik så med på en stigning her ud fra nogle almindelige økonomiske argumenter.

Kan man så også forvente, at der efterfølgende kommer et forslag, som giver en stigning, og at der også vil være nogle økonomiske argumenter for det, og så går hr. Christian H. Hansen med, eller skal det forstås sådan, at ordføreren hermed har nået en grænse, som siger hertil og ikke længere? Eller skal vi forvente yderligere stigninger?

Kl. 16.15

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg kan svare hr. Poul Henrik Hedeboe ganske kort. Det her er inden for den smertetærskel, som vi i Dansk Folkeparti ønskede, og som vi ønsker langt ud i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Lidt nysgerrigt kunne jeg jo godt spørge: Hvor langt ude i fremtiden?

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Nu skal man jo nogle gange passe meget på, hvad man siger, og man skal heller ikke feje nogle ting ind under gulvtæppet. Men jeg kan ikke forestille mig, at vi skal drøfte en åbning af landbrugsloven, så længe jeg er formand for Fødevarerudvalget, og så længe vi har den nuværende fødevarerminister.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren, og jeg skal give ordet til den næste ordfører, hr. Jens Peter Vernersen.

Jens Peter Vernersen (S):

Det sidste udsagn fra Dansk Folkepartis ordfører om, at nu skal der så ikke ske mere, kan man

jo godt stå og have nogle overvejelser over, for det er sådan set ikke længere siden end 2004, Folketinget havde en indgående drøftelse af landbrugsloven, og på daværende tidspunkt var Dansk Folkeparti, i hvert fald ved førstebehandlingen, meget skeptisk over for de ændringer, der skulle laves, men stemte alligevel for – sådan går det jo næsten altid herinde – og det her tilsagn om, at nu skulle der så ikke ske mere, så længe hr. Christian H. Hansen var formand for udvalget, må vi så se hvor længe holder.

Det var nemlig så sent som i 2004, at Folketinget havde en indgående drøftelse af landbrugsloven. Socialdemokraternes synspunkt var da, at der skulle være bedre mulighed for at bo på landet, at der skulle være muligheder for et ordentligt liv for de mennesker, der bare ønskede at bo uden for byerne.

Socialdemokraterne ønskede ikke kun at tilgodese udbygningen af endnu flere store svinebrug, vi fandt dengang, at man gik alt, alt for langt.

Som vi sagde ved behandlingen af L 113 i 2004, er det bekymrende, at kun 0,5 pct. af befolkningen ejer hele den danske jord. Det er faktisk tilfældet, at 0,5 pct. af befolkningen ejer hele den danske jord.

Det bliver sådan set værre med det her lovforslag, for nu er der mulighed for at ophæve stort set alle de restriktioner på landbrugsområdet, som skulle tilgodese den øvrige befolkning. Ejerskabet kommer med de her ændringer på endnu færre hænder. Det er virkeligheden bag det her lovforslag.

At lovforslagets fremkomst har haft sit helt specielle liv, skal jeg også nævne. Socialdemokraterne og Enhedslisten fremsatte jo et forslag om, at lejelovens almindelige bestemmelser også skulle gælde for opsigelse af lejere, som bor i landbrugsejendommenes lejeboliger. Alle havde hen over efteråret 2005 sagt, at det var det eneste rigtige, og det skulle der ubetinget stemmes for, og derfor fremsatte vi et forslag, der sikrede lejerne, der bor i disse lejeboliger, og det samme gjorde Enhedslisten.

Da vi så kom til førstebehandlingen, var tilslutningen mere betinget, man mente nok, at det kunne lade sig gøre, men den var altså alligevel mere betinget.

Umiddelbart efter førstebehandlingen viser det sig så, at der er indgået en aftale mellem Dansk Folkeparti og Venstre og Konservative om det emne, sådan at lejerne kan tilgodeses.

Men for nu på en eller anden måde også at tilgode landbruget blev der altså i den aftale indgået aftale om en række ændringer, der ubetinget bare tilgodeser de landbrug, der ønsker at blive endnu større. Skulle der tages én rettighed fra landbruget med disse lejeboliger og lejeloven, så skulle der gives nye rettigheder. Det er jo helt åbenbart sådan, det hænger sammen i det.

Fødevareministeren får mulighed for at fastsætte regler for det antal dyr, der kan være på den enkelte ejendom, krav om andel af egen jord og arealkrav, og der gives mulighed for at lade gylle transportere over lange strækninger – ud over 10 km bliver der mulighed for.

Antallet af dyreenheder går fra 750 til 950. Det betyder, at sådan en svinefarm kan have 35.000 svin i stedet for 30.000.

Jeg tror, at med de billeder, vi har set af placering af svinefarme tæt op af beboelse, er der mange, der synes, at det ikke er rimeligt for dem, der bare skal bo på landet, bo derude og have det rart. Det er altså 5.000-6.000 flere svin, end hvad vi har i dag, på sådan et brug.

Der står i lovforslaget, at skal man have 35.000 svin på sin gård, så skal der altså opstilles nye krav til dyrevelfærd, og så er der lavet nogle skitseringer af det. Men ingenting er jo besluttet, og jeg synes da, det bliver meget interessant at se, hvad det er for nogle krav, man vil stille til dyrevelfærd i sådan et stort brug. Man taler om, at der skal være halm og strøelse. Det bliver spændende, hvordan det skal etableres på riste-gulve, når man skal til at give strøelse til 35.000 svin ude i sådan et landbrug.

Kl. 16.20

Som sagt gives der med fødevareministerens lovforslag om afbrænding af gødning mulighed for endnu flere dyr. Det er et andet lovforslag, som sikrer, at harmonikravet vil være opfyldt, stort set uanset hvor mange dyr man får. Derfor kan man forvente, at der virkelig i endnu højere grad bliver øget dyretæthed.

Og hvorfor gør man det så? Ja, man siger, man gør det, fordi de så vil slagte endnu flere svin på slagterierne, men som jeg sagde tidligere i mit spørgsmål, er det jo klart tilkendegivet, at det, der afgør, om et svin slagtes i Danmark eller i Tyskland, er prisen pr. kg svinekød. Så længe prisen er højere i Tyskland, bliver svinene transporteret derned til slagting, og det her betyder så, at der nu kan transporteres endnu flere svin til slagting i udlandet af forskellige vognmænd, der er klar til at køre, og stort set uanset hvilken behandling svinene får.

Nu er der et flertal i Folketinget for, at der skal være klippekort, hvis det er sådan, at man ikke har en ordentlig dyretransport, men det ændrer altså ikke noget ved, at slagtesvin fremover vil blive transporteret 8 timer til slagting, og det vil dreje sig om endnu flere end før.

Ud fra disse perspektiver stemmer Socialdemokraterne imod det her forslag.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg bed mærke i, hvad hr. Jens Peter Vernersen spurgte Dansk Folkepartis ordfører om før, og det var med hensyn til, at der ville blive transporteret endnu flere grise ud af landet. Har hr. Jens Peter Vernersen slet ikke lagt mærke til, at der nu bliver brug for at udnytte al den jord, vi har på en ejendom, også på ejendom nummer to eller tre, til den samlede husdyrproduktion, således at det bliver muligt for den enkelte at have både slagtesvinsproduktion og soproproduktion sammen? Det var bl.a. det, der var en af årsagerne til, at så mange smågrise før måtte transporteres væk, for det er nu engang smågriseproduktionen, der giver de bedste arbejdsbetingelser for familien. Er der slet ikke tænkt på det?

Endelig gives der med det her lovforslag også mulighed for, at hvis vi flytter bygningerne ud og Socialdemokratiet vil være med til, at vi kan flytte bygningerne ud, så kunne vi måske beskytte de omkringboende folk meget mere mod de ulidelige lugtgener, hr. Jens Peter Vernersen taler om.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Se, nu har jeg faktisk hen over efteråret 2005 forsøgt at undersøge, hvordan forholdene er i forbindelse med disse transportere og har spurgt ude på sådan en samlecentral, hvor man samler smågrise til transport til Tyskland – de der 30-kilos-smågrise, der skal fedes op. Vedkommende derude sagde: Der er et marked for eksport af smågrise. Så siger jeg til den pågældende: Er det afhængigt af, hvor mange grise man kan producere her i vores land? Så svarede man: Nej, for det er langt lettere at etablere en produktion af disse smågrise og sælge dem ud af landet som 30-kilos-grise.

Derfor vil den produktion fortsat foregå, og der vil fortsat være sådan en eksport. Det er ene og alene et spørgsmål om, hvad der kan tjenes på sådan en produktion. Det er de udsagn, jeg har fået, og så viser det sig jo altså også, at det er

lettere for et ungt menneske at komme i gang med en produktion, hvis man vælger smågriseproduktion, og det er det, der helt og fuldt styrer de her eksporter af 4 millioner smågrise om året – det er det, det er oppe på.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Vi har så observeret, at hr. Jens Peter Vernersen og Socialdemokratiet er imod det her. Men hvis vi nu tager f.eks. de andre husdyrproduktionsgrene, erkender hr. Jens Peter Vernersen så ikke, at hvis dansk husdyrproduktion og dansk landbrug i det hele taget skal være med i den globaliserede verden, vi lever i, hvor forbrugeren presser på for at få billigere og billigere varer, og hvor presset med fødevarer, der kommer ind over grænsen, bliver større og større og vi faktisk også presser på for, at vi skal have den bedst mulige dyrevelfærd, så er den enkelte landmand med de redegørelser, der efterhånden kommer ind ad brevsprækken, også nødt til at kunne producere en større del sådan som andre virksomheder? Er det helt ulogisk for hr. Jens Peter Vernersen?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Nu er det jo ikke sådan, at produktion af 30.000 svin på en gård er en lille produktion. Det tror jeg også hr. Jens Kirk må indrømme er virkeligheden. Men når det kniber med at få den lige så høje pris i Danmark som i Tyskland, er det, efter hvad jeg har fået oplyst, fordi vi producerer til et eksportmarked, og dermed bliver vores pris presset.

I Tyskland producerer man overvejende til et hjemmemarked, og derfor kan de få en højere pris, og derfor kan de selvfølgelig fortsat og vil også fortsat aftage både svin til slagting og smågrise til videre produktion. Det er der ikke nogen som helst tvivl om. Det viser de udsagn, jeg har fået fra dem, der arbejder med det her område. Jeg er faktisk gået ud og har prøvet at snakke med dem om, hvordan det her hænger sammen. Det tror jeg selvfølgelig også hr. Jens Kirk ved. Hr. Jens Kirk arbejder jo ved landbruget, så derfor ved hr. Jens Kirk selvfølgelig noget om det her. Jeg har faktisk også sat mig ind i det, fordi jeg godt ville vide, hvad det her drejer sig om.

Kl. 16.25

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg vil gerne stille et spørgsmål til den socialdemokratiske ordfører, hr. Jens Peter Vernersen, for lige at få styr på den socialdemokratiske linje i det her. Jeg kunne forstå for lidt siden, at det optog Socialdemokratiet meget, at tingene omkring miljøet blev forbedret i forbindelse med det her, at og man kiggede meget nøje på det, ligesom man kiggede meget nøje på dyrevelfærdsområdet.

Jeg forstår ikke rigtigt, at Socialdemokratiet så går op og siger, at man slet ikke vil støtte det her. Hvorfor vælger Socialdemokratiet ikke at sige: Nu går vi med til at støtte det her, og så kommer vi til at sidde med ved bordet i spørgsmålet om netop dyrevelfærd og miljø? Jeg kan forstå, at da Socialdemokratiet for nylig skiftede formand for partiet, var linjen sådan, at nu skulle man vælge så mange forlig som overhovedet muligt, lever det her op til det?

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg tror ikke, der er nogen i Socialdemokratiet, der mener, at vi skal gå ind i forlig, der i den grad generer i hundredtusindvis af borgere rundtom i det ganske land, for det vil det her jo gøre. Det er jo derfor, vi får utrolig mange henvendelser fra folk, der siger, at de virkelig føler sig afskåret fra alle muligheder for et ordentligt liv, fordi de bliver presset af disse store svinebrug.

Lad mig så sige, at miljøspørgsmål vedrørende landbruget forhandles jo altså i Miljøministeriet, og der er man i gang med det. Jeg vil da synes, at det er dybt, dybt forunderligt, at Dansk Folkeparti med det her accepterer, at svinebrug med 30.000 svin, 750 enheder, som hidtil har været tilladeligt, altså fremover skal have lov at eksistere uden nogen som helst restriktioner. De skal fortsat have lov til at udlede røg, støj og møg. Det er det, som Dansk Folkeparti accepterer.

Så siger man: Vi vil gøre det bedre, hvis det er sådan, at man laver nye svinefarme, hvor man har 35.000 svin. Men alt, hvad vi har i dag, får fortsat lov at forurene. Det synes vi ikke er acceptabelt, vi synes faktisk, det er meget uacceptabelt. Der forstår vi så, at Dansk Folkeparti siger: Det er o.k., det accepterer vi, og så rend og hop med de folk, der bor ude på landet, som bliver generet af det her. Det er slet ikke så få.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg fik slet ikke noget svar på spørgsmålet, nemlig om det logiske i at kritisere nogle ting og så sætte sig fuldstændig uden for indflydelse i stedet for at prøve at være med til at påvirke det. Det er rigtigt, at nogle af tingene foregårovre i et andet ministerium, nemlig Miljøministeriet, men lad så det ligge, og lad os så se, hvor konstruktive Socialdemokratiet vil være derovre.

Men de ting, der skal sættes på plads i forbindelse med den her lovforslag, har Socialdemokratiet altså mulighed for at gå med ind og præge. Der har vi bare i Dansk Folkeparti valgt den løsning at sige, at når der nu skulle ske den her udvidelse, så har vi fået sat en grænse, og lad os så få indrettet den på en sådan måde, at vi kommer til netop at tage hensyn til de mange borgere, der er rundtomkring i landet.

Jeg tror, at alle kender til forskellige organisationer, der arbejder med gylleramte landsbyer osv. Det er jo også sådan nogle ting, der skal drøftes i forbindelse med det her. Jeg forstår bare ikke, at Socialdemokratiet vælger at sætte uden for alt efterhånden her i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Det gør Socialdemokratiet bestemt heller ikke. Men når nu hr. Christian H. Hansen mener, at nu skulle det her lovforslag altså produceres, nu skulle der laves sådan et lovforslag, så er der kun en eneste årsag til, at det kommer til verden i den her form, og den er, at Dansk Folkeparti og hr. Christian H. Hansen siger, at det er i orden, at gårdene nu i stedet for 30.000 svin skal have 35.000 svin.

Hvis hr. Christian H. Hansen havde varetaget befolkningens interesser ude på landet, dem, der bor derude, de mange mennesker, som er plaget af gyllelugt osv., så havde hr. Christian H. Hansen sagt, at man skal gå i gang med at miljøsikre alle dem, der driver landbrug i dag med 750 dyreenheder, 30.000 svin og derunder. Det fravælger hr. Christian H. Hansen, og i stedet for taler han så om det nye. Det er sådan set virkeligheden, man kan jo så bedømme derude, om det er godt eller skidt.

Men der er kun en årsag til, at det her er blevet til noget, og den er, at hr. Christian H. Hansen og hans parti har sagt: Det er o.k., vi accepterer 35.000 svin på en gård.

Kl. 16.30

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Jeg giver ordet til den næste ordfører, hr. Allan Niebuhr.

Allan Niebuhr (KF):

I modsætning til de udmeldinger, som vi lige har hørt fra den socialdemokratiske ordfører, der ser spøgelse ved højlys dag, vil jeg sige, at det her lovforslag er et utroligt godt forslag, en god samling af ting, som tværtimod retter sig meget mod miljø, mod dyrevelfærd og mod en imødekommelse af, at vi skal have nogle incitament i landbruget til at komme videre. Bl.a. spørgsmålet om de her 750 dyreenheder, der nu i forslaget kan blive til 950 dyreenheder, er vel et ganske udmærket incitament til, at man går i gang med nogle miljøforbedringer ude i de enkelte brug.

Det er vel klart nok, at landmanden også skal have noget for sine investeringer, og derfor er der i den her aftale noget til miljøet og noget til landbruget, og det synes jeg er rigtig godt. At vi så går ind og indgår aftaler efterfølgende om, hvilke foranstaltninger vi ønsker for miljø og for dyrevelfærd, kan da kun være til alles fordel.

Så vi går fuldt og helt ind for det her incitament, som giver noget til den ene part og noget til den anden part.

Til spørgsmålet om lejelovens bestemmelser vil jeg gerne kreditere både Socialdemokraterne og Enhedslisten. Det var en del af det lovforslag, som vi behandlede fra de to partiers side. Der meldte vi også klart ud, at det kunne vi gå ind for, og at det ville komme i en samlet pakke, og det er det, vi gør i dag. Det var at spille helt klart og åbent ud om, at vi nu går ind og ligestiller lejelovens bestemmelser også ude i landbruget.

Så er der incitamenterne, som går på, at vi skal have flyttet ejendomsbedrift ud til bedrift, så den enkelte landmand kan placere sine stalde der, hvor de generer mindst muligt. Det kan da også kun være til de omboendes fordel, og det kan kun være til miljøets fordel, at vi åbner op for den sag.

Angående spørgsmålet om ejerkrav til jord ser vi også her nogle klare fordele. Vi ser de klare fordele, at vi får stoppet prishimmelflugten på jord. Det giver mulighed for, at det også fremover kan betale sig at dyrke jorden; at jorden ikke bliver så dyr, at det simpelt hen ikke kan betale sig at have økologisk dyrkning af jord; og samtidig giver det også mulighed for, at nyetablerede og mindre landbrug kan komme i gang og få en udvikling. For det kniber det ge-

valdigt med den prishimmelflugt, der har været på grund af ejerkravene på jorden.

Jeg synes alt i alt, at der er tale om rigtig mange ting i det her lovforslag, som trækker i den gode retning, og jeg har svært ved at forstå, at oppositionen i den grad afviser at gå ind i en form for forhandling om det her. Jeg synes, at det, som Dansk Folkeparti påpegede før i spørgsmålet, er fuldstændig rigtigt: Socialdemokraterne stiller sig fuldstændigt uden for indflydelse. Så kan man bagefter sidde og pege fingre i stedet for at gå ind og tage et medansvar. Sådan er det.

Som afslutning på det her kan jeg sige, at Det Konservative Folkeparti støtter forslaget, og vi gør det helhjertet.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Der er flere, der har bedt om korte bemærkninger. Det er først hr. Poul Henrik Hedeboe.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Vil hr. Allan Niebuhr svare på, om 950 dyreenheder er den ideelle størrelse, eller forventes det, når de markedsøkonomiske kræfter arbejder, at der så kommer en større størrelse om et par år eller lidt derudad? Er det den rigtige størrelse, eller er vi på vej opad til en størrelse, der er større?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

For mig er der ikke noget med, om 750 eller 950 eller et andet tal er et magisk tal. Det her drejer sig om et samspil, hvor der gives incitament til, at man går ind og laver nogle investeringer i miljømæssige forhold for at kunne få mulighederne for at få en forbedring af sine arbejdsmuligheder. Så her er tale om noget for noget. Der skal være noget til landbruget, og der skal være noget til miljøet. Det synes vi er en utrolig fin vurdering. Men om der er et magisk tal, der hedder 950, kan jeg ikke se.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Skal det forstås sådan, at der ikke findes nogen overgrænse, at det bare er deropad?

Kl. 16.35

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det er klart, at der selvfølgelig er en overgrænse, for vi skal jo hele tiden tænke på, at der er et samspil med miljøet, og der er jo også grænser for, hvor langt man kan komme op at tjene pengene ind på miljøet. Men her er der tale om en størrelse, hvor vi mener, at der også samtidig gives nogle muligheder for at få en bedre mulighed for at drive landbrug i den globaliserede verden, som landbruget også er en del af i fremtiden.

Skal dansk landbrug kunne klare sig, er det her måske en af vejene frem, og vi synes faktisk, at det her er en glimrende måde at gøre det på, altså at landbruget også spiller med, når det drejer sig om miljø og dyrevelfærd.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Se, sagen er jo, at der i øjeblikket produceres ca. 24 millioner svin. Det vil der på disse landbrug kunne produceres også de næste 10-15 år. Det vil altså sige, at med det her forslag accepterer Det Konservative Folkeparti sammen med regeringen, at den produktion kan foregå uden ændrede miljøkrav de næste 10-15 år til stor gene for de mennesker, der bor i nærheden af en sådan svinefarm.

Det er det tilbud, Det Konservative Folkeparti og dets ordfører, hr. Allan Niebuhr, har til den danske befolkning: Lad der bare gå 10-15 år, indtil det produktionsapparat, vi har i dag, er slidt ned, og så kan vi se med tiden. Der er ikke noget som helst, der skal gøres nu.

Det er vel det, der er virkeligheden for alle dem, der producerer 30.000 svin eller mindre om året.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg ved ikke, hvorfor hr. Jens Peter Vernersen har de holdninger, som han nu giver udtryk for skulle være konservative holdninger. Vi har absolut intet imod, at man også ser miljømæssigt på de brug, der har op til 750 dyreenheder. Det har jeg vist ikke sagt noget om på noget tidspunkt. Jeg synes bare, at det her er en god måde at få igangsat nogle af de nye miljøinvesteringer, der presser sig på, på, og de kan jo også vise sig at være så nyttige og gavnlige, at man også vælger at bruge dem i landbrug op til 750 dyreenheder. Så den der vurdering af, at det er konserva-

tiv politik, vil jeg gerne have lov til selv at komme med.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg går ud fra, hr. Allan Niebuhr er klar over, at man ikke stiller nogen som helst krav til disse ældre, etablerede ejendomme, og dermed er det jo også konservativ politik, at man siger, at hvad der ligger tilbage i tiden, hvad der ligger af disse store brug, hvor man har op til 30.000 svin, skal der ikke ske noget som helst med. Når man har den holdning, bliver det jo til partiets politik. Det går jeg ud fra at man kan være enig i.

Så siger hr. Allan Niebuhr, at han ikke kan forstå, at vi ikke gerne vil deltage i forhandlingerne. Se, nu er sagen jo, at det her lovforslag er kommet frem ved forhandlinger mellem Venstre og De Konservative, som har inviteret Dansk Folkeparti og ingen andre partier her i Folketinget. Vi er kritiske over for en række af de punkter, der er heri, og der er også en række punkter, som vi, hvis vi havde været inviteret, aldrig kunne have drømt om at have med i det her lovforslag. Det er sådan set bare virkeligheden.

Så det er det der med ikke at være deltager i forhandlinger, når ikke vi bliver inviteret. Efter en lovbehandling her i Folketinget går man direkte over i ministeriet og siger: Nu har vi et lovforslag, der skal sikre dem, som bor til leje ude på landet; man går over med sådan et forslag, der har et helt andet sigte. Så jeg synes, at det står slemt til i forhold til troværdighed om invitation.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg synes efterhånden, at det refræn fra Socialdemokraterne om, at de ikke var inviteret, er ved at være lidt forslidt. Jeg synes, at man skulle begynde at bruge nogle andre måder at involvere sig i dansk politik på end bare at konstatere, at man ikke er blevet inviteret.

Så vil jeg gerne sige, at det her lovforslag kun udtaler, hvad vi lægger ind som miljømæssige krav ved at stige fra 750 til 950 dyreenheder, og det her lovforslag taler slet ikke om, at vi ikke også vil gå ind og se miljømæssigt på dyreenheder op til 750 enheder. Men skal vi ikke holde os til lovforslagene, som det passer sig? Det her omtaler kun der, hvor vi snakker om stigninger fra 750 til 950 dyreenheder. Der vil vi gå ind og snakke miljø og dyrevelfærd som prisen for at få lov til at hæve antallet af dyr i besætningen.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Nu hører vi fra hr. Allan Niebuhr, ligesom vi hørte fra hr. Christian H. Hansen, at der bliver inviteret til forhandlinger om det her. Indebærer det, at man, hvis vi siger ja til den invitation, kan diskutere, om det skal være en stigning på 200 dyreenheder eller en mindre stigning?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Hr. Ole Glahn ved jo også godt, at der ligger en udvalgsbehandling imellem første behandling og anden behandling. Der kan man jo gå ind og begynde at præge debatten og prøve at præge udviklingen. Jeg vil da ikke herfra love, hvad vi kan nå frem til, men hvis vi overhovedet skal have en chance for, at oppositionen involverer sig i det her, så kræver det da i hvert fald, at oppositionen også spiller på banen og ikke, som vi hørte det før fra den socialdemokratiske ordfører, melder fra med det samme og siger: Det stemmer vi imod. Så er man i hvert fald ikke med i en eventuel udvalgsbehandling.

Kl. 16.40

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Nu svarer hr. Allan Niebuhr ikke direkte på mit spørgsmål, kan man vist roligt sige, så jeg vil gerne spørge en gang til: Hvis vi nu siger ja til at komme til sådan nogle forhandlinger – jeg går ud fra, at det egentlig er uden for udvalgsarbejdet, for det er jo ikke sikkert, at alle partier siger ja til det – kan vi så forvente, at der bliver taget hensyn til det, hvis vi ønsker, at grænsen ikke skal hæves med 200 dyreenheder?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg kan ikke nu her fra talerstolen love, at der bliver nogle ændringer, og hvilke ændringer der i givet fald bliver tale om, men jeg siger bare, at hvis partierne vil gøre sig håb om at gå ind og lave noget, så kræver det da i hvert fald, at man melder sig på banen og vil være med til at diskutere tingene. Men jeg har ikke herfra lovet, at vi ændrer på størrelsen af dyreenheder – 750 til 950 – eller at det bliver et andet tal. Det har jeg ikke sagt, men jeg siger, at hvis man melder fra med det samme, er man i hvert fald sikker på ikke at få indflydelse.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Det kan blive spændende at se, hvordan de her kommende forhandlinger mellem de tre forligspartier og så nogle andre partier i Folketinget falder ud. Jeg mener nu at kunne huske medlemmer af regeringen og medlemmer af regeringspartierne, der tidligere klart har sagt, at når man havde et forlig, så gjaldt det. Så kan selv høringssvar ikke få det lavet om. Så jeg tror måske, at Det Radikale Venstre og Socialdemokraterne gør sig naive illusioner, hvis de tror, at der kommer noget ud af det.

Men jeg vil spørge hr. Niebuhr: Er det ikke rigtigt, at det her forslag ikke fører til forbedringer af miljøet? Det kan vi være helt sikre på, for det fremgår meget klart, at de forbedringer, som gennemføres i forhold til miljøet, skal bruges til at øge dyreandelen. Det handler altså om, at man vil sikre, at der kan blive en større produktion, måske uden at det belaster miljøet yderligere.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Nej, vi kan ikke blive enige om, at miljøet ikke bliver forbedret af det her, det kan vi ikke blive enige om. Her er noget til miljøet, og her er noget til den landmand, der involverer sig i at forbedre miljøet. Han får også noget til sin bedrift.

Det er en ganske udmærket måde at fordele tingene på, bl.a. er der mulighed for, at landmanden nu også kan gå ud og placere sine stalde, hvor han generer færrest mulige af sine omboende, og at han samtidig også den vej rundt forbedrer miljøet. Så der er sandelig meget miljøforbedring i det her lovforslag.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

I så tilfælde ser jeg da også frem til udvalgsarbejdet, for det kan blive spændende at få forligspartierne og ministeren til at forklare, hvor der i det her lovforslag står, at det vil føre til en mindre miljøbelastning, for det kan jeg ærlig talt ikke finde.

Jeg kan finde eksempler på, at man siger, at ved at give mulighed for en større produktion kan man sikre, at den større produktion sker uden øget miljøbelastning, men det er jo noget helt andet end at forbedre miljøet. Det fører jo til, at vi ved at vedtage den her lov cementerer den miljøbelastning, som det danske landbrug i dag udøver.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det er helt klart regeringens politik, at der ved en øgning af de enkelte brug er en fordeling, så der er noget til miljøforbedring og noget til driftsforbedring. Sådan er det, og det kan jeg ikke andet end alt andet lige tolke som, at der er en miljøforbedring også i at øge her. Der er noget til den ene del, der er noget til den anden del.

Jeg synes også, det er helt klart, at når man giver den enkelte landbruger mulighed for at placere sine stalde der, hvor han bedst kan gøre det for at undgå at genere sine omboende, og gøre det på en måde, så han tager de miljøhensyn, der skal tages, så mener jeg, at der også dér helt klart er tale om miljøforbedringer.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg bliver nødt til at stille ordføreren et spørgsmål. Når det nu forholder sig sådan, at Dansk Folkeparti er aftalepartner i det her, og vi har den her drøftelse om at komme med ind i lovforslaget osv., så begynder det jo at interessere Dansk Folkeparti lidt.

Jeg bliver nødt til at spørge hr. Allan Niebuhr, om det ikke er korrekt, at grunden til at Dansk Folkeparti var inviteret over til forhandlinger om ændringer af det her, var, at sidste gang landbrugsloven blev ændret, var Dansk Folkeparti også inviteret derover, men der havde de partier, der nu har spurgt om, hvorfor de ikke er blevet inviteret, samme surmuleholdning, som de har her i salen i dag, og derfor var de ikke med i forhandlingerne, og derfor er de selvfølgelig ikke med i de nye.

Er det ikke korrekt, at det forholder sig sådan, at de andre partier også var totalt passive og ligeglade med landbruget på daværende tidspunkt?

Kl. 16.45

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Det har hr. Christian H. Hansen fuldstændig ret i. Det var også derfor, mit svar til hr. Ole Glahn før var, som det var, at hvis man spiller sig uden for holdet, er man i hvert fald sikker på ikke at få indflydelse. Jeg hørte også, at hr. Christian H. Hansen faktisk sagde det samme til den socialdemokratiske ordfører før, nemlig at i stedet for bare at melde pas og melde fra med det samme

kunne man jo melde sig på banen og i hvert fald være med.

Jeg kan heller ikke love – og det sagde jeg også til hr. Ole Glahn – at der ændres noget, for vi har en aftale med Dansk Folkeparti på nuværende tidspunkt, så det er et spørgsmål om en helhed, hvad vi når frem til. Det har hr. Christian H. Hansen fuldstændig ret i.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Da jeg har to muligheder, vil jeg gøre brug af dem.

Deler hr. Allan Niebuhr samme opfattelse, som jeg selv har, nemlig at hvis man går imod det her lovforslag, er man med til at eksportere arbejdspladser ud af landet, og man er også med til at eksportere dyrevelfærdsproblemer ud af landet?

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Nu har jeg jo min taletid, så jeg kunne nøjes med bare at sige, at jeg er fuldstændig enig.

Men der er et klart incitament i det her, netop at det kan betale sig, at man selv færdiggør de smågrise, der i dag transporteres langt på landevejen. Det giver mulighed for bedre at udnytte vores slagterier, det giver arbejdspladser herhjemme – det er jeg fuldstændig enig i – og det bliver sammenkoblet med den opstramning, der er med hensyn til dyretransporter, som også har været nævnt fra flere sider i dag.

Så alt andet lige: Vi gør, hvad vi kan for at prøve at skabe flere arbejdspladser på hjemmemarkedet, og det er både til rigets og grisens fordel.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg siger tak til ordføreren og giver ordet til hr. Ole Glahn som ordfører.

Ole Glahn (RV):

Jeg kan ikke lade være med indledningsvis at kommentere den drøftelse, vi her har haft om invitationer til at komme med til forhandlinger. Godt nok har jeg kun været herinde i cirka et år, men det er helt klart for mig, også efter tidligere at have beskæftiget mig med det her område som underviser, at hvis man skal med i forhandlingerne om et lovforslag, skal man inviteres, inden lovforslaget bliver udarbejdet. Det er noget besynderligt, synes jeg, at man her fra Dansk

Folkepartis side og fra konservativ side kommer og siger, at man nu inviterer. Toget er jo kørt.

Det var også tydeligt, at vi ikke kunne få tilsagn fra den konservative ordfører om, at der kunne forhandles om antallet af dyreenheder. Man har lavet en aftale, og al ære og respekt for det, men hvorfor skal vi så klandres for, at vi er sure, og at vi tidligere har været sure osv.? Vi er ikke blevet inviteret. Jeg kommer ude fra landet, der er det ingen skam ikke at komme, når man ikke er blevet inviteret, og vi er ikke blevet inviteret til de her forhandlinger.

Jeg synes oven i købet, at det var en meget besynderlig proces, der foregik på det her felt, for vi kunne faktisk læse i avisen, at der var indgået en aftale. Vi fik ikke engang først en orientering i udvalget om, at der var indgået en aftale om det her vigtige område.

Indledningsvis vil jeg også godt sige om den diskussion, der har været omkring antallet af dyreenheder: På 2 år ønsker man, at loftet skal hæves med 200 dyreenheder, siger man. Det kom klart fra ordføreren fra Dansk Folkeparti, at der var et pres for – det blev vist sagt nogenlunde sådan – at vi skulle hæve antallet af dyreenheder, fordi ellers kunne vi ikke klare os i konkurrencen.

Så har vi også fået et tilsagn om, at i hr. Christian H. Hansens tid og i ministerens tid – det er åbenbart meget stærke alliancer, når man kan tale også på ministerens vegne – vil der ikke komme yderligere ønsker. Jeg må bare konstatere, at man ønsker, at loftet på 2 år skal hæves med 200 dyreenheder, og det er udtryk for, at markedet set fra landbrugets tops side ønsker, at der altså skal være mulighed for at konkurrere på stadig større enheder. Jeg vender tilbage til den del af forslaget om et lille øjeblik.

Det her er egentlig et besynderligt forslag, for det er et forslag, som er sat sammen af to dele, der overhovedet ikke har noget med hinanden at gøre. Fra Det Radikale Venstres side er vi tilhængere af den første del af forslaget, der har med landbrugsejendomme at gøre, for så vidt angår dette med, at man skulle kunne opsig en lejer, der bor i en hovedbygning, for at kunne opfylde bopælspligten som ny ejer af ejendommen. Men vi undrer os over, at det flertal, der ellers siger, at de er meget venlige over for landbruget og også viser det, slet ikke har lyttet til de indsigelser, der er kommet fra landbrugets side på det her felt.

Fra Det Radikale Venstres side har vi den opfattelse, at man stadig væk skal have en paragraf

i landbrugsloven, som giver mulighed for, at man på klare betingelser kan sige lejere op, hvis man har dokumenteret behov for at bruge den bolig til en ansat i bedriften. Og hvis man ikke har brugt den til en ansat i bedriften inden for 3 måneder, efter at lejeren er flyttet ud, skal man give en erstatning til den pågældende lejer.

Kl. 16.50

Vi forstår ikke, når vi taler så meget om dyrevelfærd, at man ikke også vægter, at de medarbejdere, som er ansat i de stadig større bedrifter, har mulighed for at bo tæt op ad bedriften, og at de dermed også kan føre et løbende tilsyn, når de har vagt, i og med at de bor tæt ved ejendommen, ligesom ejeren kan gøre det. Så vi indtager altså her, kan jeg konstatere, en fuldstændig særstilling i forhold til samtlige partier i Folketinget. Men det har vi ikke noget imod, når vi mener, at vi står for det rigtige.

Så er der den anden del. Fra radikal side ønsker vi, at det her lovforslag havde haft et helt andet sigte. Vi synes, at det at gøre enhederne større er den gale vej at gå. Vi synes hellere, man skulle give flere muligheder for, at de små og mellemstore bedrifter kunne blive større, ikke at man kunne stige fra 750 til 950 dyreenheder. For det, der sker, hver gang man hæver mulighederne for antallet af dyreenheder, er, at man forrykker konkurrenceniveauet, fordi det bliver vanskeligere at drive mindre ejendomme, når man kan få de kolossale stordriftsfordele, der kan ligge i at være oppe og producere 35.000 svin.

Vi synes også, at det er meget risikabelt at sige ja til det her forslag, når man ikke har nogen form for dokumentation for, at det vil tage hensyn til de miljøomgivelser, som de her produktioner skal indgå i. Det har været fremme også ved de spørgsmål, der er stillet og i tidligere ordføreres indlæg. Der er ikke noget, der tyder på, at man, for så vidt angår miljøet, vil kunne opstille nogen krav i en handlingsplan, som kan sandsynliggøre, at miljøet bliver bedre. Hvad med lugtgenerne? Hvad med de udledninger, som man i øvrigt skal komme med?

Vi synes i øvrigt også, at der er noget usikkerhed, som vi gerne vil have belyst under udvalgsarbejdet, vedrørende de tekniske justeringer i forbindelse med personkredsen ved anpartserhvervelse og selskabserhvervelse.

Vi synes også, at det tidspunkt, hvor loven træder i kraft, er meget uheldigt. Vi mener, at den først skulle træde i kraft den 1. januar 2007, for det giver mulighed for, at en masse landmænd efter den nugældende lovgivning kan

komme med en ansøgning, hvilket betyder, at de får nogle lettere krav i forhold til en anden lovgivning, som er i gang på miljøområdet. Noget af det, som er vigtigt, er altså, at vi tænker det her ind i en sammenhæng.

I det hele taget må vi sige, at den her lovgivning vil fremme en strukturudvikling i landbruget, som vi ikke er tilhængere af: stadig større og færre produktionsenheder. Vi mener, at dette forslag er en accept af en udvikling, der udtyn-der livet på landet i stedet for at styrke det.

For nu at slutte i den positive ånd vil vi dog sige, at vi tilslutter os en lempelse af kravene til landbrugsuddannelse ved forpagtning af jord, og vi synes også, det er glimrende, at de ejendomme, der er mindre, får en mulighed for for- købsret til tillægsjord.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Ole Glahn: Hvornår er det sidst, vi har hævet antallet af husdyr i landbrugsloven, så vi må have flere? Var det i 2004, eller var det i 1999? Gik vi faktisk ikke tilbage fra 1500 til 750 i 1999, og har vi hævet det siden?

Endelig kunne man spørge: Ønsker hr. Ole Glahn i grunden, at vi hvert eneste år skal stå og diskutere landbrugsloven? Er det nødvendigt at diskutere den hvert år? Nu har Dansk Folkepartis ordfører sagt, at han ønsker, at den i hvert fald skal vare nogle år. Kunne vi ikke godt sige, at vi nu prøver på at lave den sådan, at der er noget rummelighed i den? Det er jo ikke et lovkrav, at alle skal op på det, det er en mulighed. Jeg håber da, at hr. Ole Glahn er klar over, at Venstre da også ønsker en, kan vi sige, bondestand.

Men er det ikke tankevækkende, at med den søgning, der er til vore landbrugsskoler, må vi forudse, at uanset hvad vi vil gøre med love eller ej, bliver der meget, meget få til at drive de danske jordbrugserhverv i fremtiden.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Nu kunne det her spørgsmål give anledning til et helt foredrag om, hvad årsagen er til, at vi er bragt i den her situation. Jeg skal gøre det kort, det kræver det formelle også.

Jeg vil sige vedrørende færre ansøgninger på landbrugsskolerne, at det vel er en meget naturlig reaktion på, at det er blevet så store enheder, man skal erhverve sig. Muligheden for at blive selvstændig i dag er meget lille, så det ville være

meget mærkeligt, hvis der var et stort ansøgetal.

Det er bl.a. et produkt af den politik, som Venstre har været med til at føre i mange år. Det er en politik, der er gået entydigt i retning af at tilrettelægge markedet efter, at man først og fremmest skulle konkurrere på pris frem for kvalitet af produkterne. Og det mener vi fra radikal side er en alt for ensidig måde at løse landbrugets problemer på, også i forhold til de forventede efterspørgsler på kvalitetsvarer. Jeg tænker naturligvis her bl.a. på økologiske produktioner.

Kl. 16.55

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Accepterer hr. Ole Glahn slet ikke, at der er noget, der hedder globalisering; at det ikke er de danske bønder, der er deres egne værste konkurrenter; at det er udefrakommende ting, som gør, at den danske landmand er nødt til at være drønende effektiv, hvis han skal klare sig i den konkurrence, når detailhandelen stiller op, hvad de kan sælge til, og samtidig kræver en meget, meget stor fødevarer sikkerhed; at det er det, der forårsager, at hvis vi skal udnytte ny teknik, kan den enkelte passe mere, der skal færre hænder til at passe flere dyr?

Accepterer hr. Ole Glahn selv den udvikling? Skal vi lade være med at tage disse muligheder i brug? Skal vi bare kigge på, at alting strømmer ind over grænserne, og så blivende siddende tilbage her?

Selvfølgelig skal vi tage hensyn til dyrenes velfærd også.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Jeg tror, at hvis vi vil gavne dansk landbrug på længere sigt, og hvis vi vil gavne livet på landet, er det vigtigt, at vi satser bredere, end vi har gjort nu. Jeg vil bestemt ikke afskrive, at der også kan være plads til, at man kan have den mere industrialiseret producerede gris i meget store enheder, men jeg mener, at det er meget vigtigt, at man også satser på andet.

Jeg tror, at med den måde, man satser nu, er det et område, hvor vi kan konkurrere os ud. Det ser vi jo, ved at mange danske landmænd investerer i produktioner bl.a. i Polen og Ukraine. Det er et tegn på, at på det marked kan vi ikke klare os, og det, der er karakteristisk – i øvrigt også inden for industriproduktion og andet

– er, at man siger, at det, vi skal klare os på, er knowhow; det er ikke konkurrence på pris og lave lønomkostninger.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Når man hører hr. Ole Glahn og også andre ordførere i dag, kan det godt give en fornemmelse af, at de slet ikke har læst det her lovforslag, når de kan stå og sige, at det med dyrevelfærd tror de ikke rigtigt på, og miljøet, ja, folk får den opfattelse, at det kommer da i hvert tilfælde til at sejle.

Bare i det her lille input, der ligger i lovforslaget, nemlig bemærkningerne, som jo altid er en god ting at starte med at læse, inden man går i gang med alt det andet, står der, at hvis bedriften opfylder visse skærpede krav til dyrevelfærd m.v., skal landmanden udarbejde en handlingsplan for dyrevelfærd og miljø på bedriften, der skal godkendes af myndighederne. Det er ikke gjort med, at han bare sidder og udfylder noget, hvor han siger, at det tror han vil være et godt miljø, og så bliver det puttet over i skuffen. Nej, det skal godkendes af myndighederne.

Hvordan kan man forklare, at der ikke er taget hånd om miljøet her? Jeg ved godt, at det bliver svært at forklare det her, og at der er begrænset taletid, det ved jeg også godt.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Nu ved jeg ikke, om hr. Christian H. Hansen lagde mærke til, at jeg ikke sagde noget om dyrevelfærd, for jeg mener faktisk, at det er muligt, og det er også angivet i bemærkningerne til lovforslaget, at man kan stille nogle krav om pladsforhold osv. i forbindelse med dyrevelfærd. Det mener jeg egentlig er opfyldeligt.

Men vedrørende miljø vil jeg gerne sige – det har jeg problematiseret i min tale, og det vil jeg fortsat stå fast på; der er endnu ikke en af ordførerne, der har svaret på det – at hvis de krav, der skal stilles fra ministerens side, skal være nogle, der er noget værd, skal det være krav, som betyder, at f.eks. de naboer, der bor 1 km fra de store enheder, ikke generes af lugtgener og ekstra kvælstof, som gør, at brændenælderne bliver næsten 2,5 m høje osv.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Nu må jeg bare konstatere, at den tid, hvor man sagde, at f.eks. gyllebeholdere og sådan noget

ikke måtte flyttes ud, er forbi. Det var under en anden regering, de ting foregik, hvor man sagde, at lugtgenerne skal være så tæt på naboerne som overhovedet muligt.

Hvis man nu går videre og læser lidt i de her bemærkninger, står der også, at disse ændringer vil betyde, at en landmand, der ejer flere landbrugsejendomme, kan vælge at samle sin husdyrproduktion på en ejendom, hvor lugten og støjen *ikke* generer naboerne. Hvordan kan man så forklare, at hvis vi indfører det her, kommer det netop til at genere naboerne? Jeg forstår det ikke, og jeg ville ønske, at de folk, der hører på det her, får tilsendt lovforslaget og læser det.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Nu var det jo rigtigt, hvad hr. Christian H. Hansen sagde, at han *kan* gøre det. Den landmand *kan* placere det der, men der står ikke, at han *skal* gøre det. Mig bekendt er der nogle regler for afstand til bebyggelse, for at placere landbrugsbygninger i forhold til bymæssig bebyggelse, afstandskrav, som jeg i øvrigt mener er alt for korte. Det er ekstremt, hvad der sker på landet i øjeblikket med hensyn til gener over for mennesker, der har bosat sig uden at være klar over, at de i løbet af kort tid kunne blive nabo til en fabrik, der stinker sådan, at der næsten ikke er til at være, og det er ikke rimeligt.

Kl. 17.00

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg vil gerne spørge hr. Ole Glahn, om man vil anerkende fra radikal side, at ejerkravet til jorden trækker i den rigtige retning, fordi vi får bremset jordprisernes himmelflugt, og muligheden for, at jorden også kan dyrkes økologisk på mindre landbrug, dermed bliver væsentligt forbedret.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Det kan jeg svare kort på, for jeg mener, det er et af de positive elementer: Ja!

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Så vil jeg godt bruge mit andet spørgsmål i forbindelse med forslaget om at overgå til bedriftsniveau.

Hr. Christian H. Hansen var inde på, at det giver mulighed for, at man kan placere sig så-

dan, at man generer sine naboer mindst muligt, og placere sine stalde de steder, hvor det påvirker miljøet mindst muligt. Kan vi ikke blive enige om, at man må tro på det bedste i mennesker og dermed også en gang imellem tro på, at landmanden også tænker på at genere sine omboende mindst muligt og tænker på at gøre sit til, at miljøet får det bedre? Kan vi ikke blive enige om, at forslaget også trækker i den rigtige retning med hensyn til at kunne placere brugsenhederne der, hvor de generer både naboer og miljø mindst muligt?

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Jeg kan godt lide det livssyn, hr. Allan Niebuhr har. Her i Folketinget kunne vi jo spare megen tid på behandling af lovgivning, hvis vi troede på, at man som menneske altid gør det, som er mest fornuftigt, men der er jo også noget, der hedder økonomi, og der kan være praktiske hensyn, som gør, at vi er nødt til at have noget regulering på området.

Derfor vil jeg sige, at jeg ikke er lalleoptimist og ikke tror på, at landmænd altid vil det bedste. Dermed siger jeg ikke, at landmænd ønsker at genere deres naboer, for selvfølgelig gør de ikke det, men der kan være gode argumenter for, at man placerer bygningerne der, hvor man gør det.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Poul Henrik Hedeboe.

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Det har været en lidt speciel dag, hvor vi er blevet forsinket på forskellige måder, og det har gjort, at vores ordfører på dette forslag, hr. Kristen Touborg, ikke kan være her. Derfor har jeg lovet at springe til, og det er jo en glæde at komme på med et forslag som dette.

Lad mig starte i den positive ende. Der er en boligdel, og den er vi positive over for. Vi kunne dog godt forestille os, at det ville være godt med ens regler hele vejen igennem, så der altid var 12 måneders opsigelse, og i øvrigt vil jeg sige, at det er en uskik, at forslaget er sammensat sådan, at der er en boligdel, som er præcis, og som der formentlig er relativt bred tilslutning til, og en anden del, som der ikke er bred tilslutning til.

Så vil jeg gå over til den anden del om forhøjelsen af antallet af dyreenheder fra 750 til 950. Jeg har forstået, at det har noget med gårdni-

veauer og bedriftsniveau at gøre, at der i virkeligheden går op fra en 500- og 750-grænse til en ren 950-grænse, og at der er indlagt en særlig handleplan for de store brug. Det er selvfølgelig meget godt, men det underlige er bare, at den ikke er generel. Hvorfor gælder den ikke alle steder? Hvorfor vil man ikke tage det skridt til gavn for miljøet? Det burde man virkelig have gjort, så der er altså et spørgsmål at stille her: Hvorfor gælder den ikke for alle? Det er det, folk hungre efter de steder, hvor problemerne er.

Ydermere kan man kigge på: Når der bliver lavet en handleplan, hvordan følges den så op? Hvis vi kigger på velfærdskontrollen, sådan som den foregår p.t., er man vist nede på en besøgsrate på omkring hvert 20. år, og hvis det er det, der skal følges op på, er en handleplan vel ikke særlig meget værd, medmindre alle mennesker er gode og gør det, som der én gang er sagt de skal gøre. Men sådan tror jeg ikke verden hænger sammen, selv om jeg godt vil tro det gode om folk. Når man laver en handleplan, skal man sørge for, at der også er opsyn med den, og derfor skal der stilles dette spørgsmål: Hvad er planerne for det opsyn, der skal føres?

Kl. 17.05

Jeg forstod på specielt hr. Jens Kirk og også på hr. Allan Niebuhr, at vi er nødt til at gøre det her på grund af strukturudviklingen, og hr. Jens Kirk spurgte også, om jeg ikke havde været med i Brasilien. Det er helt rigtigt, at hvis vi kigger på globaliseringen og på, hvordan udviklingen går, skal vi køre ad den vej og ikke stoppe ved 950. Jeg ved ikke, hvor grænsen er, men den vil sikkert ligge et helt andet sted, hvis det kun er markedsøkonomien, der skal bestemmes, hvad vi skal gøre her i landet. I SF har vi imidlertid en idé om, at når det handler om, hvad landet skal bruges til, er det altså ikke kun markedsøkonomi og globalisering, der skal bestemmes helt præcist, hvilken retning vi skal gå i. Det handler også om samfundsrelevant politik: Hvad vil vi med vores land?

Vi står her med en grænse, som kunne give Dansk Folkeparti en glimrende anledning til at sige: Nu standser vi op og ser på, hvad vi vil med vores landdistrikter. Det er ikke kun svin, der skal bo derude, det er også mennesker, og jeg tror ikke, dansk landbrugs fremtid ligger i konkurrence med Brasilien på bulkprodukter. Den ligger i forfinede specialprodukter, det tilsiger landets størrelse, men den anden vej er en

dødsrute for dansk landbrug, og den tror vi ikke på.

Vi kan godt lide første del af lovforslaget, men den sidste del kan vi ikke lide.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu skal jeg spare ordføreren for SF for de helt dybtgående spørgsmål, men anerkender hr. Poul Henrik Hedeboe ikke, at vi har en vandmiljøplan III, som i grunden måske ikke er helt efter SF's hoved, men som sørger for, at vi har et miljø, der stadig får det bedre og bedre? Og anerkender hr. Poul Henrik Hedeboe ikke også, at hvis vi skal have ny teknik ind i billedet, skal den enkelte uanset hvad have mulighed for at holde lidt flere dyr af en eller anden art, hvis den enkelte skal kunne udnytte disse maskiner, som kan gøre det bedre for både manden og dyrene? Bør man ikke også anerkende det i SF?

Endelig kan jeg ikke lade være med at spørge ordføreren: Mener SF, at vi sådan set skal sætte det hele i stå og ikke udnytte vores landbrugs muligheder her i landet og den knowhow, vi har, til at øge eksporten?

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Det er ganske rigtigt, at vi har vandmiljøplaner, og at man i forskellige ministerier og forskellige udvalg slås meget om, hvad vi skal gøre for miljøet, og generelt har man vel fået det til at lykkes i en eller anden grad.

Vi har nok stået meget fast på, at vi godt vil have det til at gå hurtigere. Vi havde gerne set, at der var sket mere på området, og vi ved i hvert fald, at med hensyn til lugtgener og ammoniakudslip er man langt fra at få tingene til at fungere på området.

Angående flere dyr er jeg ikke i tvivl om, at når man ser på den erhvervsøkonomiske udvikling, kræves der flere og flere dyr, men derfor kan man jo godt sige: Jamen o.k., vi sætter en grænse her, for vi tror, at den sunde udvikling, også den sunde økonomiske udvikling, bliver anderledes på lang sigt.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Hr. Jens Kirk?

Jens Kirk (V):

Jeg frafalder.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg stiller et spørgsmål, selv om det er normalt, at man ikke gør det, men der var en bemærkning specielt til Dansk Folkeparti, som jeg egentlig tror hr. Poul Henrik Hedeboe godt selv kunne have fundet på, så derfor benytter jeg alligevel min mulighed for at stille spørgsmål.

Det drejer sig lidt om at styrke landdistrikterne. Jeg vil bare spørge hr. Poul Henrik Hedeboe, om han er klar over, at der faktisk er indgået en aftale om landdistrikterne. Ifølge den aftale har nogle af de nicheproduktioner, som hr. Poul Henrik Hedeboe nævner, mulighed for at få støtte. I bredt omfang har de også fået støtte, og det har faktisk været en så stor succes, at vi for nylig har lagt flere penge i puljen. De penge deles også ud til disse nicheproduktioner, og det må da være at støtte landdistrikterne.

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg vil sige, at spørgsmålet vel ikke har så meget med dette lovforslag at gøre. Men vi er med på alt det, der kan støtte mangfoldigheden og de nye ideer, og vi er med på det udviklingsprægede og innovative landbrug, fordi vi helt bestemt tror, det er vejen frem. Derfor tror vi også, det havde været klogt og samfundspolitisk fornuftigt at sætte en grænse og sige: Nok er nok, lad os få styr på de svineproduktioner, der findes i dag, og lad os så gå den anden vej, for det er her, vores fremtid ligger.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg må bare sige, at jeg er glad for svaret, som bekræfter, at hr. Poul Henrik Hedeboe er enig i, at det er godt, at der på samme tid er blevet gjort en stor indsats for landdistrikterne og nicheproduktionerne.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Det kan jo diskuteres, om det er et skridt frem og to tilbage, eller hvad det er. Et skridt fremad på et område opvejer ikke et skridt tilbage på et andet område, og det er ærgerligt, så lad os nøjes med at tage skridt fremad på et område, vi tror på.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Jeg vil også fuldstændig anerkende og er udmærket godt klar over, at hr. Poul Henrik Hedeboe ikke er ordfører, som det blev sagt i starten. Men hr. Poul Henrik Hedeboe nævnte noget, som jeg synes er meget spændende, nemlig hvilken retning Danmark skal gå i.

Hr. Poul Henrik Hedeboe sagde, at frem for at følge Brasilien skal Danmark gå i retning af forædling, hvis jeg hørte rigtigt. Der er ikke nogen tvivl om, at danske fødevarer er langt fremme, når det gælder forædling og kvalitet af bl.a. svinekød, men tror hr. Poul Henrik Hedeboe ikke, at vi også i fremtiden vil kunne byde på høj kvalitetsprodukter, hvis vi øger produktionen og dermed skaber flere arbejdspladser på slagterierne på den hjemlige front? Tror hr. Poul Henrik Hedeboe ikke, at slagterierne også i fremtiden vil kunne klare at få flere dyr ind og stadig ligge langt fremme med hensyn til forædling og kvalitet?

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Det er at gå i den ene retning, hvis man siger, at udvikling og kvalitet ligger i forarbejdningsleddet, og så er det ligegyldigt, hvor store bedrifterne bliver, så vi kan bare køre los i den retning. Den anden retning er at sige, at vi skal have mangfoldigheden ude i produktionsleddet, og at det er her, vi skal skabe den kvalitet, som føres videre i nogle specialproduktioner. Vi ved, at vi kan få rigtig meget mere for trøjer af det rigtige mærke end for almindelige trøjer, og den sammenligning kan vi jo overføre til parmaskinken og lignende ting på fødevarerområdet.

(Kort bemærkning).

Allan Niebuhr (KF):

Mit andet spørgsmål går på ejerkravet. Vil hr. Poul Henrik Hedeboe og SF anerkende, at ved at stoppe jordpriserne himmelflugt skaber vi også en bedre grobund for det, som jeg ved hr. Poul Henrik Hedeboe brænder for, nemlig det økologiske landbrug, som får bedre mulighed for at kunne være med, når jordpriserne holdes på et sådant niveau, at det også er rentabelt at drive den form for landbrug?

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Jeg har forstået forslaget sådan, at det godt kan give en marginal indvirkning på priserne, men

at det også skal bruges til at øge den ensidige svineproduktion, så fordelene forsvinder lidt. Hvis der kommer en marginal ændring af priserne, er det godt, men jeg tror ikke rigtig på det i denne sammenhæng.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Vi går til næste ordfører, som er hr. Per Clausen.

Per Clausen (EL):

Debatten var i en vis periode ved at udvikle sig til en debat om, hvem der nu havde inviteret hvem, men jeg vil godt sige, at i Enhedslisten er vi ikke nedbrudte eller triste over, at ministeren ikke inviterede os i denne sag. Vi tager det som et udtryk for, at ministeren i forvejen var klar over, at her er der så store forskelle på den politik, som Enhedslisten står for, og den, som regeringspartierne og Dansk Folkeparti fører, at der nok ikke var kommet noget resultat ud af en forhandling, men jeg kan selvfølgelig godt forstå, at andre partier, der måske er lidt mere løse i principperne, er skuffede over, at de ikke kunne få lov til at afprøve deres muligheder ved forhandlingsbordet.

Det andet interessante i denne debat er jo, at den drejer sig om et forslag, hvis ene del der nærmest er enighed om. Man forsøger i så stor udstrækning, som det er muligt, at give lejerne på landejendomme de samme vilkår som de mennesker, der bor andre steder, og det synes vi selvfølgelig er positivt. Men det er kædet sammen med den anden del af lovforslaget, og jeg kan forstå på hr. Jens Kirk fra Venstre, at det kan der ikke laves om på. Hr. Jens Kirk argumenterede ikke for, hvorfor der ikke kan laves om på det, men det er jo heller ikke nødvendigt, når man har flertallet, for så kan man jo selv vælge, hvad man vil argumentere for og imod.

Kl. 17.15

Den del af lovforslaget, som vi i Enhedslisten ikke kan støtte, er den del, som i grunden hænger sammen med en række andre regeringsforslag, der er blevet fremsat i denne samling. Det er forslag, der handler om at give mulighed for, at man kan øge sin svineproduktion uden at beslaglægge mere jord, og det er jo også det, der er kernen i dette forslag. Hver eneste gang, der skal gennemføres miljøhandlingsplaner og for den sags skyld også dyrevelfærdshandlingsplaner, er argumentet, at det skal sikres, at man kan øge produktionen, uden at det fører til øget forurening.

Her må vi bare sige, at vores udgangspunkt er, at vi ikke ønsker at øge den industrielle landbrugsproduktion i Danmark. Vi har faktisk den opfattelse, at det ikke bare handler om at fastholde forureningen og miljøpåvirkningen fra landbruget på det niveau, der eksisterer i dag, men at det faktisk handler om at nedbringe påvirkningen. For os handler det også om ikke bare at sikre, at man forsøger at kompensere for de forringelser af dyrevelfærden, der sker, fordi antallet af dyr på de enkelte bedrifter øges, ved andre tiltag. Nej, for os handler det om at gennemføre radikale forbedringer af dyrevelfærden.

Jeg må bare sige, at begge dele af forslaget her handler om at sikre det industrielle svinebrug i Danmark bedre økonomiske betingelser, og det er vi ikke med på. Vi mener, som også andre har været inde på, at landbrugsudviklingen i Danmark skal gå i en anden retning, men jeg vil gerne understrege, at det ikke betyder, at Enhedslisten har det synspunkt, at der ikke skal være landbrug i landdistrikterne i Danmark, og at der ikke skal være fødevarerproduktion, for det skal der.

Til allersidst: Det er fremført fra fleres side, at forslaget vil føre til, at de smågrise, der produceres i Danmark, vil blive opfedet i Danmark og slagtet i Danmark, men det er der altså intet – intet – i forslaget der sikrer. Forslaget sikrer, at der vil blive produceret flere smågrise, og det sikrer formentlig også, at en stort set lige så stor andel af dem, der bliver produceret fremover, vil blive transporteret ud af landet, som tilfældet er i dag. Det er muligt, det også vil føre til, at der bliver opfedet flere svin, men der er intet – intet – der tyder på, at det ikke vil medføre, at vi vil få flere transporter af svin, der skal slagtes i udlandet.

Derfor vil jeg bare sige, at hvis det er sådan, at der er partier her i Folketinget, der for alvor vil gøre en indsats for at sikre det, som jeg tror Dansk Folkepartis ordfører nævnte, nemlig at svinene bliver opfedet i Danmark og slagtet på det nærmeste danske slagteri, kræver det altså langt, langt mere håndfaste opstramninger af reglerne for, hvordan dyr, der skal slagtes, skal transporteres, end dem, vi har diskuteret her i Folketinget.

Jeg synes, man skal være ærlig og sige, at det er et forslag, som kombinerer en forbedring af lejernes vilkår på landet med radikale forbedringer til de store svineproducenter. Herregud, det er vel ikke så forbavsende, at det er Venstres politiske ønske, og det er vel heller ikke så under-

ligt, at De Konservative er med på det. Men selvfølgelig er det skuffende, at når det er et forslag på et område, hvor hr. Christian H. Hansen er ordfører, er Dansk Folkeparti også med på det.

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt): Først vil jeg gerne sige tak til ordførerne fra partierne for de bemærkninger, der er givet til regeringens forslag her i dag. Vi er jo ikke enige om det hele, og det havde jeg nu heller ikke forventet på baggrund af de debatter, vi har haft indtil i dag, men jeg håber, at lovforslaget kan danne grundlag for en konstruktiv diskussion, så vi kan få en så bred tilslutning til forslaget som muligt.

Blandt de ændringer af landbrugsloven, der lægges op til med forslaget, vil jeg først nævne bestemmelsen, der ligestiller lejere på landejendomme med landets øvrige lejere. Vi har jo allerede taget hul på diskussionen om spørgsmålet i forbindelse med tidligere lovforslag.

Med regeringens forslag ophæves bestemmelsen om, at lejeren kan opsiges med 6 måneders varsel, når boligen ønskes anvendt som bolig for personer, der er beskæftigede på bedriften. Hermed sikres det, at lejere i sådanne boliger ligestilles med lejere i andet byggeri. Bestemmelsen om, at lejere kan opsiges, når boligen ønskes anvendt til opfyldelse af bopælskravet ved erhvervelse af ejendommen, foreslås derimod opretholdt uændret.

Kl. 17.20

Fra juridisk side har der været udtrykt bekymring for, om en ændring af bestemmelsen på dette punkt kunne opfattes som en svækkelse af bopælspligten til skade for den sag om bopælspligtens forenelighed med EU-traktatens bestemmelse om investeringsfrihed og kapitalens frie bevægelighed, der i øjeblikket verserer ved EF-Domstolen. Denne tilkendegivelse mener jeg ikke vi kan sidde overhørig, og da der ifølge lejeloven endvidere gælder en frist på 1 år, hvis udlejeren selv skal anvende det udlejede til bolig, betyder opretholdelsen i realiteten, at det er opsigelsesfristens længde på 6 måneder i landbrugsloven, der adskiller sig fra den tilsvarende bestemmelse i lejeloven.

Regeringen ønsker endvidere at gøre det lettere for landmændene at udvide deres husdyrproduktion. Med den hastige strukturudvikling inden for både svineproduktion og ikke mindst kvægbrug er der flere og flere landmænd, der må se deres videre vækstmuligheder begrænset

af det nuværende loft på 750 dyreenheder pr. bedrift. Lad mig i den forbindelse lige nævne, at jeg har undret mig lidt over den diskussion om 750 dyreenheder, der har kørt herinde de sidste par år. De 750 dyreenheder blev jo fastsat tilbage i 1999, og så kunne man jo sagtens sige, at det ville være godt med et serviceeftersyn, når der er gået 7 år. Det er kun for lige at sætte det på plads.

På sigt ville det forringe rentabiliteten, hvis vi fastholdt de 750 dyreenheder pr. bedrift for den animalske produktion i Danmark. Det ville samtidig skade erhvervets konkurrenceevne, og det er baggrunden for bestemmelsen om, at det skal være muligt at udvide husdyrproduktionen på en bedrift til maksimalt 950 dyreenheder. Der er imidlertid knyttet en række betingelser til en sådan udvidelse. For det første skal landmanden udarbejde en handlingsplan for dyrevelfærd og miljø, der skal godkendes af myndighederne, som også hr. Christian H. Hansen var inde på, og i dyrevelfærdsdelen vil der bl.a. blive stillet krav til boksstørrelser, sygestier, halmtildeling, anvendelse af farebokse og dyrlægetilsyn.

I den forbindelse vil jeg godt sige, at man somme tider godt kan blive lidt overrasket. Jeg har ved andre lejligheder lyttet til, hvad visse ordførere har sagt om deres interesse for dyrevelfærd, men nu må det ikke gerne gå alt for glat med dette lovforslag, selv om det netop indeholder elementer, man selv har efterspurgt tidligere – ja, man er næsten villig til at sige, at man ikke kan gå ind for forslaget, selv om man kan få nogle af sine ønsker opfyldt. Jeg synes, det er lidt overraskende, for jeg ved, at i hvert fald nogle har brugt megen tid på netop at fremhæve disse synspunkter, men når de endelig bliver forhandlet på plads, synes jeg, det nærmest lyder sådan, at hvis man ikke selv har forhandlet det på plads, synes man ikke, det er godt nok, og det synes jeg er lidt ærgerligt.

Forslaget styrker i hvert fald dyrevelfærden i de danske besætninger yderligere, fordi miljødelen skal indeholde en beskrivelse af de tiltag, landmanden agter at tage for at sikre en miljøvenlig drift. Også her er jeg lidt overrasket, for i det ene øjeblik hører jeg den indvending, at alt for mange bedrifter vil stige fra 750 til 950 dyreenheder, men samtidig siger man, at det ikke vil komme til at betyde noget for miljøet, til trods for at man lige har sagt: Det er rigtigt, at en af betingelserne for at komme med er, at det skal blive bedre for miljøet. Jeg tror, man skal prøve at se, om man kan holde en stringent linje, for el-

lers bliver det svært. Men det er helt klart, at det er en af betingelserne for, at man kan gå fra 750 til 950 dyreenheder.

Miljødelen skal altså indeholde en beskrivelse af de tiltag, landmanden agter at tage for at sikre en miljøvenlig drift, og endvidere vil jeg gerne nævne bestemmelsen om, at kravet om, hvor stort et areal landmanden selv skal eje, fremover skal opfyldes på bedriftsniveau og ikke på ejendomsniveau. For en landmand, der ejer flere ejendomme, vil det betyde, at vedkommende eksempelvis kan samle sin svineproduktion på en ejendom, hvor lugten og støjen ikke generer naboerne.

Jeg vil bare sige, at de regler, der gælder i dag, og som jo har været gældende i lang tid, vil vi gerne tage en drøftelse om, hvis nogen ønsker det. Der har været eksempler på, at nogle producenter har været nødt til at placere udvidelsen et sted, som i hvert fald ikke var det bedste for naboerne, selv om den med fordel kunne have været placeret et sted på den samlede bedrift, hvor den ikke havde været så generende for naboerne.

Kl. 17.25

Incitamentet til eksport af levende smågrise bliver mindsket, hvilket er til gavn for beskæftigelsen. Eksporten betyder, at vi i øjeblikket forærer danske arbejdspladser bort til udlandet, og det kan ingen jo være tilfreds med. Vi diskuterer tit, at vi skal udnytte de dygtige slagteriarbejdere i Danmark, som måske er blandt verdens bedste, og det skal vi da også. Men det er klart, at hvis landmænd støder på et ejerkrav, når de kommer op over et vist antal dyreenheder, og det går helt galt, når de kommer over 250 dyreenheder, fordi de så skal eje al jorden, duer det ikke.

Jordpriserne er nemlig steget så meget, at når de sammenholdes med de bygninger, som skal opføres, anslår landmændene, at de er helt oppe på at betale omkring fem gange ekstra for den jord, de skal købe, og så er der i hvert fald nogle, der vil holde sig til at producere smågrise og få dem ud af landet, for dem kan man have mange flere af, inden man ryger over de 250 dyreenheder.

Jeg synes altså, vi skal prøve at give hinanden chancen for at se, hvordan det virker. Vi kan i hvert fald sige med sikkerhed, at det andet ikke har virket, og så er det da en god idé med et serviceeftersyn og at prøve noget nyt.

Lempelsen af reglerne for selv at kunne eje jord tror vi vil lette presset på jordpriserne. De

større landmænds behov for at købe jord for at opfylde ejerkravet er jo i dag med til at tvinge priserne op, og her synes jeg, der er en enkelt ting, man glemmer, nemlig at når de store producenter opkøber jord, fordi de skal eje jorden, bliver det svært for mange af de små og mellemstore producenter at forblive i erhvervet. Et ejerkrav rammer sådan set især de små og mellemstore brug, men det reducerede arealkrav vil i sidste ende give den enkelte husdyrproducent råderum til at finde den bedste løsning for anvendelsen af husdyrgødning, og sammenfattende mener jeg derfor, at vi med lovforslaget får nogle bestemmelser, der vil være med til at sikre en forsvarlig anvendelse af landbrugsjendomme og samtidig tager hensyn til så vel produktion som miljø og dyrevelfærd.

Der har været nogle bemærkninger om, at vi nu er i en situation, hvor det kan diskuteres, om brugene skal være større. Jeg er nødt til at sige, at alt det, jeg har noteret mig, når der er kigget på brug, der bliver større, viser, at de får mere muskelkraft, får nemmere ved at opfylde nogle miljøbetingelser og får nemmere ved at opfylde nogle dyrevelfærdsbetingelser.

Jeg lyttede til den debat, der udviklede sig mellem to ordførere for ikke så lang tid siden. Jeg tror, man skal huske, at mellem unge mennesker er der altså en udbredt trang til og behov for at være på en arbejdsplads, hvor man er lidt flere. Man vil godt have et socialt fællesskab på sin arbejdsplads, og det er nemmere at få på gårde, der er lidt større. Jeg har ikke noget imod små og mellemstore landbrug, ej heller noget imod store brug, men jeg synes bare, det må være det vigtigste, at vi sammen forholder os til, at det er spørgsmålet om dyrevelfærd, natur og miljø og påvirkning af omgivelserne, der skal være det afgørende, og ikke antallet af svin.

Det har været lidt trist at høre, at nogle har sagt, at det hele står og falder med, om nogle kan producere lidt flere svin eller lidt færre svin. Jeg har i lang tid troet, at det mere skulle dreje sig om påvirkningen af naturen og miljøet, og hvis der kan komme styr på det, skulle det da nødvendigvis være sådan, at man bliver ved med at sige: Jamen det og det antal er nu det, vi bedst kan lide, og derfor skal ingen have lov til at have flere, uanset at der er fundet nogle teknologiske løsninger for natur og miljø. Det samme gælder på dyrevelfærdsområdet. Jeg tror, vi mange gange vil opleve, at de, der har mulighederne for at kunne investere, også er dem, der kan gøre noget godt.

Lad os sammen se nærmere på de synspunkter, der er fremkommet under debatten. Jeg tror, vi får en fornuftig diskussion i Fødevareudvalget, jeg kommer selvfølgelig som altid meget gerne i Fødevareudvalget og diskuterer, og jeg vil give min fulde støtte til et konstruktivt udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg kunne godt tænke mig, hvis fødevareministeren kunne eksemplificere lidt mere præcist, hvilke konkrete krav i disse miljøhandlingsplaner der vil medføre, at en svineproduktion, som er større end den, man har i dag, giver en mindre miljøbelastning.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt):

Jeg har jo lyttet mig til, at miljøet har været meget inde i debatten, og jeg tror, vi skal have slået én ting fast helt fra starten: Ændringerne fører ikke til en øget miljøbelastning. Miljøhensynet sikres via miljøreglerne, og de laves ikke om med dette forslag. Det er, som om vi diskuterer hele miljøreguleringen med godkendelsesordninger osv., men de ligger jo i Miljøministeriet, og det skal de fortsætte med, så det er her, man skal have godkendt de 750 dyreenheder eller have VVM-godkendelse eller andet.

Kl. 17.30

Når jeg siger, at det bliver bedre for miljøet her, så er det f.eks., fordi det gør det lettere at udflytte staldanlæg fra landsbyerne og således afhjælpe nogle lugtgener for naboerne. Det synes jeg da er godt. Jeg synes, det er en god ting, at man kan prøve på at tilrettelægge det sådan, at man ikke behøver at genere naboerne. Det er i hvert fald noget jeg tror mange vil sætte stor pris på.

Så er det klart, at når vi får flere bedrifter, der går fra 750 til 950 dyreenheder, og de får nogle skærpede miljøkrav, som skal aftales bagefter, så vil det selvfølgelig også være til gavn for miljøet.

(Kort bemærkning).

Per Clausen (EL):

Jeg er ikke sikker på, jeg blev så meget klogere på, hvad det var for nogle konkrete krav til de her miljøhandlingsplaner, som vil blive stillet, andet end at det vil man finde ud af en gang i fremtiden. På mit spørgsmål om, hvordan det her ville føre til mindre miljøbelastning, fik jeg

af fødevareministeren at vide, at det ikke ville føre til større miljøbelastning.

Jeg har godt forstået, at det her forslag handler om, at man tror, at man ved hjælp af forskellige teknologiske løsninger kan sikre, at der kan opfodres flere svin i Danmark, uden at der kommer en øget miljøbelastning. Jeg ville bare være så glad, hvis der var nogle konkrete bud på, hvad de her miljøhandlingsplaner skulle indeholde, og som sikrede, at vi faktisk fik en mindre miljøbelastning ud af det her lovforslag, i stedet for, hvis vi er rigtig heldige, bare at få en fortsat udvikling i stil med den, vi har i dag.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt):

Som jeg somme tider siger, så plejer hr. Per Clausen jo altid at drage omsorg for ministeren, så jeg kan godt forstå, at man spørger et par gange, men nu må jeg så gøre det modsatte i dag, som sådan en lille omgang noget for noget. Jeg er nødt til at sige til hr. Per Clausen: Hr. Per Clausen ved jo udmærket godt, at det netop er det, vi har sagt hele tiden gennem debatten, nemlig at både hvad angår dyrevelfærd, og hvad angår miljø, er det noget, der efterfølgende vil blive aftalt, sådan at det skal godkendes af myndighederne. Det er der, det skal stå sin prøve.

Men man kan stadig væk ikke ændre på det forhold, at vi jo ikke med det her forslag laver om på miljøreglerne. Miljøreglerne hører under Miljøministeriet. Miljøreglerne er dem, man får godkendt sit brug efter, men det er da en fordel, at der stilles skarpere krav til ejendomme, der går fra 750 til 950 dyreenheder, når de, da de havde 750 dyreenheder, ikke havde de krav. Det er da svært at forklare, at det så ikke skulle være bedre.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Jeg kan jo så fortsætte, hvor hr. Per Clausen slap. Jeg har altså den samme opfattelse som hr. Per Clausen, og jeg synes ikke, vi får svar på spørgsmålet. Det her er lanceret som et forslag, der både skulle gavne dyrevelfærd og miljøet. Jeg sagde i min ordførertale, at det kunne jeg godt se at man kunne udmønte, men jeg synes, at vores minister skulle fortælle os bare lidt om, hvor de skærpede miljøkrav er, man som landmand skal opfylde, hvis man ønsker at udvide bedriften fra 750 til 950 dyreenheder.

Hvad er det for en handlingsplan, man skal sætte i gang? Kunne vi ikke få nogle eksempler på det?

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt): Det er jo en helt o.k. øvelse, at man bliver ved med at spørge om noget, man godt ved, man ikke får svar på, for det er jo ikke sådan, at man ikke får at vide, hvorfor man ikke får svaret. Det får man at vide. Man får at vide, at det er, fordi det ikke er aftalt endnu. Det vil ske sammen med miljømyndighederne, og det vil ske sådan, at det er miljømyndighederne, der skal godkende det.

Alligevel så forsøger man bagefter lidt at udstille det, som om det skulle være noget meget mystisk. Nej, det er meget klart; det står sådan set i alt, nemlig at det vil blive aftalt efterfølgende. Jeg har selvfølgelig en forståelse for, at nogle måske kan synes, det kunne have været rart, de kunne have været inde over det, men sådan er det.

Og jeg er bare nødt til at sige, at vi jo har diskuteret forslaget, hvor vi dengang sagde, at det ville være en god idé, at vi lod være med at diskutere yderligere om lejerboligerne og tog det hele i det her lovforslag. Men det var man jo hverken fra Enhedslistens eller for den sags skyld Socialdemokratiets side indstillet på. Det skulle stemmes igennem; det var nu, det skulle ske. Man mente, man havde en god sag, man ville ikke vente på, at man fik alt med, og nu er det så, man sidder og ærgrer sig lidt over det. Måske skulle man alligevel have ladet være og ventet og så gået sammen med os andre. Men sådan er det.

(Kort bemærkning).

Ole Glahn (RV):

Nu kommer jeg jo som bekendt hverken fra Socialdemokratiet eller Enhedslisten, og jeg har alligevel et behov for at få oplyst: Der må da være mulighed for, at ministeren kan løfte sløret for nogle af de tanker, man har haft. Man går ud og proklamerer, at det her er et forslag, som vil gavne miljøet med skærpede miljøkrav, og så kan ministeren ikke komme med et eneste eksempel på, hvad det kunne være. Det er noget, der først skal behandles bagefter.

Det synes jeg er meget tom og varm luft, det her.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt): Hr. Ole Glahn lægger mig jo ord i munden, jeg ikke har sagt. Jeg har kun sagt, at når man går fra 750 til 950 dyreenheder, så vil vi skærpe miljøkravene. De fleste må da alligevel blive glade for det, for havde vi ikke gjort det, så var miljøkravene blevet ved med at være de samme. Så selv de mindste forbedringer, vi finder ud af, når vi laver forslaget, er da en forbedring.

Kl. 17.35

Det, hr. Ole Glahn vil vide, er, om man ikke godt kan få at vide, hvad det er, ministeren vil beslutte sig for, selv om det i grunden står alle steder, at det er noget, der først skal forhandles bagefter. Nej, det kan man ikke, for sådan forhandler man ikke. Man forhandler ved, at vi diskuterer det igennem.

I øvrigt er sådan noget som miljøsynspunkter jo også noget, jeg selvfølgelig vil aftale med de miljømyndigheder, med de ressortministre, der har med det at gøre. Det gælder også dyrevelfærd, hvor det jo er Justitsministeriet, der har med det at gøre, og selvfølgelig skal vi have input fra de ministerier, når vi sidder og laver det.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

Nu sagde ministeren jo, og jeg citerer, at vi eksporterede arbejdspladser ud af landet, fordi svine nu bliver slagtet i Tyskland. Er der nogen som helst dokumentation eller sikkerhed for, at det ikke fortsat vil ske, hvis vi forudsætter, at prisen på 1 kg svinekød er højere i Tyskland end i Danmark? Ville der være noget som helst til hinder for, hvis man producerede 5 millioner ekstra svin i forhold til den nuværende produktion, at de så ikke også ville blive sendt til Tyskland til slagtning under den forudsætning, at prisen der er højere?

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt): Jo, men nu skal vi først lige have slået helt fast, at man ikke bare kan udvide antallet af sine dyreenheder, som det passer en.

Jeg synes måske nok, at vi starter lidt langt henne. Vi skal jo altså først lige have sagt til hunden, at det er klart, der er nogle spilleregler for, hvor mange dyreenheder man må have, uanset hvad der sker med ejerkravet. Og det synes, som om nogle ordførere er meget optagede af at blande hele miljølovgivningen ind i landbrugsloven. Det kunne man måske også godt

have gjort, men sådan har vi altså ikke valgt at gøre det.

Det er sådan, at miljølovgivningen har sit eget regelsæt, og det vil sige, at alt, hvad der handler om miljø, alt, hvad der handler om antallet af dyreenheder, VVM-godkendelse og alt muligt andet, kører jo der. Det, vi diskuterer, er ejerkravet, og nej, jeg kan da ikke give en garanti for det, men jeg tror, at jeg med sikkerhed kan sige, at gør vi ingenting, så kan vi i hvert fald være sikre på, at det vil fortsætte.

For det vil da være svært at få råd til at investere i at opfede svin, når man ved, hvor meget jord man behøver at købe, når man ryger over 250 dyreenheder – den jord, som nogle landmænd har forklaret koster helt op til fem gange det, det koster at bygge staldene – og så kan man da godt forstå, der må blive bundet meget kapital der, som så kan være meget svær i stedet at bruge på staldbygninger, hvor man kan opfede svin.

Så nej, garantier tror jeg de fleste skal holde sig fra, men man kan da i det mindste prøve på ikke at stå i vejen.

(Kort bemærkning).

Jens Peter Verner (S):

Jeg må jo gentage spørgsmålet, for er ministeren ikke enig i, at det eneste, der er afgørende for, om man sender svin til Tyskland, er prisen pr. kilo svinekød? Og hvad angår smågrise, 30-kilos-grise, der bliver eksporteret til Tyskland, er ministeren så ikke enig i, at det simpelt hen er, fordi det er en god forretning og ikke kræver så stort et investeringsapparat at producere disse smågrise, og dermed kan man gøre det billigere, og man kan have en fortjeneste, og det er det eneste, der regulerer det her område? Det er udelukkende markedsvilkår, og det vil det også være fremover. Hvis man producerer flere svin, ja, så vil der bare være et større marked at sende svin til Tyskland fra.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt):

Man er altså nødt til at sige til hinanden, og sådan tror jeg også mange har oplevet historiens forløb: Priser går op og ned. Somme tider er det en god idé at have svin, somme tider er det en god idé at have kvæg, somme tider er det en god idé at have fedesvin, somme tider er det en god idé at have smågrise.

Det, hr. Jens Peter Verner – mener jeg – gør sig selv skyldig i her, er at sige, at vi nu antager,

at de næste 15-20 års udvikling kan aflæses i rigets og Tysklands tilstand i dag, og herefter kan vi så tage alle beslutninger. Og så vil jeg bare sige til hr. Jens Peter Verner, at jeg tror, der er mange, der kan komme rigtig galt af sted med at drive virksomhed på den tro, at intet kan forandre sig de næste 10-15 år.

Jeg må jo sige, at jeg også har set udsendelser i fjernsynet, hvor en landmand blev spurgt, hvad det ville betyde. I hans tilfælde – sagde vedkommende – ville det betyde, at han nu i stedet vil prøve at fede svinene op her, for det kunne han se en fordel i. Så der er mange diskussioner omkring, hvor man geografisk ligger henne.

Men ikke at prøve på at løse det problem, at man står i vejen, vil da alligevel være underligt. Jeg går da ud fra, at vi er enige om, at vi da ikke behøver at stå i vejen. Vi kan da i det mindste sikre, at vi kan prøve at bevare de danske arbejdspladser, hvis det nu skulle være muligt.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg går meget ind for ligeberettigelse, og derfor ville jeg høre, om det er korrekt, at det ifølge lovforslaget er sådan, at man kan gifte sig til flere svin, i og med at det nu ikke bare er manden, men også konen, der kan få lov at have det antal dyreenheder, som regeringen nu lægger op til.

Det fører mig til at stille spørgsmålet om, hvordan regeringen vurderer, hvor mange flere svin der vil komme. Hvordan vil svinestrykket udvikle sig, hvis man gør det, at man vælger at bruge normen fuldt ud i forhold til antallet af bedrifter, man har, altså hæver den med 200 dyreenheder? Hvor mange flere svin kommer der så?

Kl. 17.40

Så var der et andet spørgsmål: Hvis man vælger, som man gør det i dag, at eksportere adskillige millioner svin, hvor mange flere regner regeringen så med, der kommer? Der må være nogle scenarier, som regeringen kigger på. Det korte af det lange er jo, at forslaget er blevet stillet, for at man kan have nogle flere svin i Danmark. Er det ikke korrekt? må jeg spørge ministeren.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt):

Der var to spørgsmål.

Det første omkring ligeberettigelsen kan vi lige tage først: Jamen det glæder mig da, at det er sådan, at hr. Bjarne Laustsen synes, at det er

en god ide. Men jeg tror nu ikke, at ligeberettigelsen har gjort et større indtryk på hr. Bjarne Laustsen, når han alligevel tror, at det først er noget, vi indfører nu. Hr. Bjarne Laustsen har haft længere tid til at glæde sig over det, for det var sådan set noget, der skete sidste gang. Jeg siger det kun, fordi det jo er rart nok, at man har kunnet glæde sig over det længe.

Til det næste om antallet af svin kan jeg svare: Næh. Jeg må også sige til hr. Bjarne Laustsen, at det jo er ret afgørende, at fordi vi tillader gårde med over 750 dyreenheder, er det jo ikke ensbetydende med, at man kan få lov at udvide, så jeg forstår slet ikke sammenhængen. Fordi vi laver landbrugsloven om, ophæver vi jo ikke al miljølovgivning og siger, at man så nu kan have alle de grise, alle de svin, man vil, i Danmark.

Men jeg vil bare have lov at sige i debatten, at det, der er det helt afgørende, er, at man er nødt til at gøre sig klart, at når man diskuterer, om man gerne vil beholde slagterier i Danmark og beskæftige slagteriarbejdere, så er der altså en god sammenhæng mellem antallet af dyr, der skal slagtes, og antallet af slagteriarbejdere, vi har behov for.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg er glad for, at ministeren siger, at der skal være ligeberettigelse osv. Jeg tror nu ikke, det er fødevareloven eller landbrugsloven her, der regulerer det; det er mere ægteskabslovgivningen, hvorefter man ikke har ret til flerkoneri, for så kunne man jo gifte sig til rigtig mange svin.

Nå, men jeg forstår, at ministeren nu ikke vil sige noget som helst om, hvordan han tror svinetrykket vil udvikle sig omkring det her. Mon det kommer frem inden tredjebehandlingen af det her lovforslag? Der er ting, der skal ordnes med miljømyndighederne, og hvordan skal handleplanerne se ud? Får vi et svar inden tredjebehandlingen på, hvad regeringen tror at det her forslag vil føre med sig?

Så vil jeg godt sige, at det var en pudsigt sammenblanding, ministeren havde i sine afsluttede bemærkninger om, at det her skulle have noget med landlejere at gøre. Vi har jo set ministeren sige direkte på fjernsynet, at det da er en sag, vi skal have kigget på. Dansk Folkeparti sagde betingelsesløst: Det her forslag skal vi have ordnet, men uden at det var et spørgsmål om, at man skulle øge antallet af dyreenheder. Er det ikke korrekt?

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt): Nu er det jo sådan, og det tror jeg også at hr. Bjarne Laustsen ved, at når en minister fremsætter et lovforslag, så plejer man at tage alle ideerne med og bliver ikke ved med at fremsætte nye lovforslag – jeg tror, hr. Bjarne Laustsen har diskuteret det mange gange i Folketinget – og ja, man kan måske endda finde eksempler på, at man har kritiseret en minister for ikke at gøre tingene færdige i stedet for bare at blive ved med at komme med ekstra lovforslag.

Må jeg så ikke om det med, hvor mange grise vi taler om, igen sige: Det at landbrugsloven ikke mere stiller krav om ejerjord ved over 250 dyreenheder, men ved 120 dyreenheder – eller rettere sagt, det gør den, men vi sætter ejendomskravet til 30 pct. og ikke 100 pct. – jamen det har da ikke noget at gøre med, hvor mange grise man så må have. Vi må endelig sende det signal nu ud til hele Danmark, så ingen tror på det, hr. Bjarne Laustsen er ved at fortælle, nemlig at man nu roligt kan starte med at købe ind, for nu kører vi bare.

Det er jo et helt andet sæt regler, som har med miljømyndighederne at gøre, det er miljøregler, og det er dem, der afgør, om man kan eller ej. Der er f.eks. det kumulative princip, som er et lidt teknisk udtryk, men som betyder, at det ikke er nok, at man har lov til at udvide – altså man har en bedrift, der kunne tåle f.eks. at få flere svin ind – næh, man skal også sikre sig, at det samlede tryk i området ikke er større, end det må være af miljøhensyn, og så kan det være ligegyldigt, om man har luft til det eller ej.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Det kan måske virke mærkeligt, at jeg lige vil stille et spørgsmål til ministeren, da vi jo har indgået en aftale. Men med den her debat, der har været i dag, har jeg på et tidspunkt følt det, som om jeg blev sat ind i en boks og der var nogen, der blev ved med at råbe til mig: Du skal ikke tro på ministeren, du skal ikke tro på ministeren. Og hvis man sidder i sådan en boks og det bliver gjort tilstrækkelig mange gange, så kan der ske det med mennesker, at de så småt begynder at spørge: Gud ved, om virkeligheden er sådan?

Derfor bliver jeg nødt til at stille følgende spørgsmål til ministeren: Det er nu blevet påstået i dag, at det her ikke medfører nogen skærpede krav til miljøet, der kommer ikke rigtig no-

gen skærpede krav til dyrevelfærdet, mange af de ting, der egentlig står i lovforslaget om, at ting skal skærpes, vil faktisk ikke ske, for man skal ikke tro på ministeren. Er ministeren så også klar over, at hvis ministeren løber fra de ting, der står, der skal ske i det her lovforslag, så bliver det totalt umuligt at indgå aftaler med Dansk Folkeparti fremover?

Kl. 17.45

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt): Jeg tror, jeg vil svare på den her måde til hr. Christian H. Hansen: Det er sikkert, fordi de aftaler, hr. Christian H. Hansen er vant til at indgå med ministeren og for den sags skyld med andre i regeringen, altid holder, og så bliver man jo ikke angrebet af det her med, at man tror, det kan være, at der er nogen, der løber fra det.

Så jeg kan selvfølgelig bekræfte, at i en aftale gælder det begge veje for begge parter. Ligesom vi forventer, at vores aftaleparter selvfølgelig overholder de spilleregler, så overholder vi dem også.

Derfor er det i grunden et godt punktum at sætte for dagen efter en lang debat: at vi alle sammen kan være sikre på, at det giver bedre dyrevelfærd, det giver bedre miljø. Det bliver forhåbentlig også bedre for arbejdspladserne, og det bliver forhåbentlig også bedre for dem, der skal sørge for, at de kommer.

(Kort bemærkning).

Christian H. Hansen (DF):

Jeg vil bare takke ministeren for svaret og takke ministeren for, at min dag nu er reddet.

(Kort bemærkning).

Fødevareministeren (Hans Christian Schmidt): Jamen sådan oplever jeg det også. Tak for debatten.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Udvalget for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri. Hvis ingen

gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (*Ophold*). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

22) Forhandling om redegørelse nr. R 10: Ministeren for ligestillings redegørelse 2005/-perspektiv- og handlingsplan 2006 af 28/2 2006. (Redegørelsen anmeldt 28/2 2006. Redegørelsen givet 28/2 2006. Meddelelse om forhandling 28/2 2006).

Forhandling

Formanden:

Hr. Troels Lund Poulsen. ... Er det ministeren, der skal på først? Ifølge mit manuskript er det ordføreren. Men så giver vi ordet til ministeren for ligestilling.

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil give kvinder og mænd lige muligheder for at udfolde sig, for at være aktive i samfundsdebatten og i beslutningerne. Jeg vil give samfundet mulighed for at sikre vækst og velstand ved at bruge alles ressourcer og talenter. Så kort kan det i virkeligheden siges. Det er målet med min perspektiv- og handlingsplan for i år.

Med planen vil jeg sende et klart signal om, at alle har ret til selv at vælge, hvordan deres liv skal forme sig. Men det skal være bevidste og kritiske valg, så kvinder ikke automatisk følger i deres mors eller bedstemors fodspor og mænd ikke i deres fædres eller bedstefædres. Og jeg vil sende et signal til hele samfundet om, at vi alle har et ansvar at tage, for at det lykkes.

Det er en nuanceret plan med nye perspektiver for ligestillingsarbejdet. Før jeg går nærmere ind i de nye planer, vil jeg berøre et tema, som virkelig optager mig meget.

Moderne slaveri eller handel med kvinder er en af vor tids mest horrible forbrydelser mod mennesker. Det er vanskeligt at forstå den afstumpethed og kynisme, der ligger bag en sådan ligegyldighed over for andre menneskers liv. Kvinder bliver handlet som kvæg til et liv under tvang og umenneskelige forhold. Der er ingen tvivl i mit sind om, at her ligger en af de væsentligste opgaver også i årene fremover.

Når vi kommer i kontakt med disse kvinder, er det vigtigt, at de hurtigt får hjælp og støtte. Med regeringens handlingsplan til bekæmpelse af kvindehandel er der lagt et godt fundament for at få afprøvet forskellige metoder og modeller for krisehjælp og forberedt hjemsendelse. De offentlige kampagner, der er blevet kørt gennem årene, har stor effekt, når det gælder at gøre opmærksom på problemets omfang og karakter. Til efteråret vil jeg sætte en ny kampagne i gang, som skal oplyse om kvindernes situation.

Jeg tror, vi alle skal være klar over vores ansvar. Det er ikke i orden at vende blikket den anden vej. Danmark var faktisk det første af de nordiske lande, der fik en national handlingsplan for bekæmpelse af handel med kvinder. Vi har en hotline, opsøgende gadeteam, et beskyttet værested, netværk med kvindernes hjemlande og mulighed for forlænget ophold.

Samtidig har vi understreget, at bagmændene skal straffes. Strafferammen er i Danmark nu op til 8 år. Det giver politiet nogle større beføjelser i efterforskningen, men det er stadig vanskeligt at få trævlet sagerne op. Det er mit håb, at de 54 kontaktpersoner i politikredsene kan være med til at sætte ekstra hårdt ind over for kvindehandelen.

Det er nødvendigt at arbejde sammen på tværs af grænser, hvis vi for alvor vil gøre noget ved handelen med mennesker. Det kan vi ikke gøre isoleret i Danmark, og derfor prioriterer jeg det internationale samarbejde i EU og i de nordiske og baltiske lande. Vi skal skabe gode forbindelser til de lande, kvinderne kommer fra, både for at forebygge handelen og for at gøre det muligt for kvinderne at vende hjem til et nyt liv. Det er nemlig erfaringen fra det sikre hus, hvor kvinderne kan bo og få hjælp i den forlængede opholdsperiode, at de ønsker at vende hurtigst muligt hjem igen, og mange takker nej til tilbudet om at få forlænget opholdet i de 15 dage, der er gældende i dag.

Kl. 17.50

I år vil jeg have evalueret effekten af de mange forskellige tiltag og metoder, der har været i brug i arbejdet i de sidste par år. Det omfatter også en stillingtagen til 15-dages-reglen, og jeg ved, at man allerede er i gang med at se på spørgsmålet i Integrationsministeriet. Det skal give et godt grundlag for at beslutte, hvordan arbejdet fremover skal gribes an, men jeg er glad for, at en af effekterne foreløbig har været, at også fagbevægelsen har taget fat på problemet.

Også på andre felter bliver vi udfordret af de åbne grænser og den lette adgang til at rejse rundt i verden. I takt med globaliseringen skal vi kunne ændre vores arbejdsmarked og vores velfærdssystem. Der er brug for stor fleksibilitet og mobilitet, både fagligt og mellem sektorer, der er brug for kreativitet og innovation for at kunne konkurrere om nye markeder, og der er brug for et veludviklet velfærdssystem, som giver borgerne mulighed for at yde deres bedste.

Derfor mener jeg, at et godt ligestillingsarbejde er en fremtidssikring og en moderne måde at forbedre vore chancer i den globale konkurrence på. Hvis vi kan bryde det kønsopdelte arbejdsmarked, give kvinder og mænd lige muligheder for at vælge fag og job uden skelen til, om det er et såkaldt kvindefag eller mandefag, sikre gode muligheder for orlov, børnepasning og ældrepleje, så er vi kommet et godt stykke videre i opløbet om de gode placeringer.

I starten af året lancerede jeg en ny hjemmeside, hvor lærere, forældre og vejledere kan få inspiration og viden om de mange forskellige uddannelses- og erhvervsvalg. Ved at præsentere hele paletten af muligheder for både piger og drenge er der meget større chance for, at de vælger præcis det, de har lyst til, og forhåbentlig en del mere utraditionelt, end vores generation har gjort.

Når jeg mener, det er så vigtigt at få brudt det kønsopdelte valg af uddannelse og job, så er det, fordi det hænger uløseligt sammen med en række andre forhold. Hvis vi kan bryde det kønsopdelte arbejdsmarked, kan vi også mindske løngabet mellem mænd og kvinder. Vi får færre flaskehalse og begrænser ledigheden inden for bestemte sektorer, og vi giver kvinder og mænd mange flere og lige valgmuligheder.

Der er jo ingen grund til, at slagteriarbejdere går ledige, hvis der er mangel på arbejdskraft i social- og sundhedssektoren. Vi skal fremme mobiliteten, så både kvinder og mænd kan flytte til andre erhverv end dem, de oprindeligt var uddannet til. Det er et ligestillingspolitisk krav, det er en forudsætning for økonomisk vækst, og det kræver en indsats fra mange sider.

Vi kan ikke som politikere løfte hele opgaven. Der er det vigtigt, at arbejdsmarkedets parter og de enkelte virksomheder også smøger ærmerne op og kommer i gang.

I 1919 drøftede Folketinget et lovforslag om kvinders adgang til erhverv. Under en debat om fremtidens hjem og familieliv fremhævede Venstres mandlige ordfører, at – og jeg citerer –

hjemmets hygge ikke alene skal være kvindens sag, at mændene også må tage deres part. Nina Bang svarede, at hun var ganske enig heri, og når først den tanke var trængt igennem hos mændene og de fik samme arbejdstid som kvinderne, så ville fremtiden byde på mange flere forskellige måder at leve sammen på i familien. Man ville med Nina Bangs ord komme bort fra den nuværende hjemform og bort fra at mene, at den er den eneste mulige.

Nu er vi så i fremtiden. Tanken om forskellige familiemønstre og levemåder er bestemt trængt igennem hos både kvinder og mænd. Det er familierne, der bedst kan afgøre, hvordan de vil leve deres liv, og hvordan de vil tilrettelægge opgaverne og fordele ansvaret imellem sig, men det er alligevel utroligt, at de fleste så alligevel ligner hinanden så meget.

Kvinder bruger generelt meget mere tid på husarbejde end mænd, og mænd bruger mere tid på arbejde. Kvinder tager næsten hele barsel-orloven, mænd tager lidt under en måned.

Jeg vil gerne understrege, at det er et frit valg, og det er et valg, som familierne selv må og skal tage, men de skal være bevidste om valget, og hvilke konsekvenser det har. De skal kende deres muligheder og vide, at der er meget fleksible og personlige løsninger inden for de givne rammer.

Jeg har allerede udsendt oplysningsmateriale til både kvinder og mænd om deres muligheder i nybagte familier og om de ligestillingsmæssige problemer, de skal være opmærksomme på.

Sidste år fik jeg foretaget en undersøgelse hos Socialforskningsinstituttet, som dokumenterede, at arbejdskulturen har stor betydning for, om mænd tager orlov. I år vil jeg bruge de resultater til en fokuseret indsats rettet mod arbejdspladserne. Det skal være familiens valg, om manden tager orlov, ikke arbejdspladsens forventninger eller kultur.

Kl. 17.55

Hvis jeg ligesom Nina Bang skal kigge lidt i krystalkuglen, kan jeg se, at mænd i fremtiden vælger orlov, fordi de har lyst til det, ikke fordi der er en kvote, eller fordi familien ellers bliver snydt for en del af orloven. Mænd og kvinder deler ganske simpelt orloven mere ligeligt imellem sig.

Jeg tror faktisk også, at det vil være et af de områder, hvor Danmark har noget at byde på i forhold til udlandet. Løsningerne bliver holdbare, når de bygger på frivillighed i stedet for

tvang, og det vil gavne både familierne, arbejdsmarkedet og samfundet i øvrigt.

På en konference om globalisering og ligestilling vil jeg stille skarpt på, hvordan ligestilling kan blive et parameter for, hvordan vi klarer os i den globale økonomi. Vi skal turde tale om den økonomiske fordel ved at satse på ligestilling af kvinder og mænd. Det er ikke det eneste formål, men dog et væsentligt formål.

Når vi ved, at det giver bonus på bundlinjen at have både kvinder og mænd i ledelsen, og når vi ved, at godt 40 pct. af den økonomiske vækst fra 1970 til 1990 skyldes kvindernes indtog på arbejdsmarkedet, er jeg sikker på, at ligestillingsarbejdet er en del af vejen til en sund og bæredygtig vækst også i økonomien.

Jeg håber, at konferencen kan være med til at sætte tanker i gang hos nogle aktører, som måske ikke hidtil har været så aktive i ligestillingsarbejdet, men som kan se den gode fornuft i at skruer op for indsatsen og både skabe en bedre økonomi og lige muligheder for kvinder og mænd.

Globaliseringens ansigt er dog ikke kun kønt.

Jeg har været inde på handel med kvinder, og også på andre måder mærker vi konsekvenserne af, at mennesker let flytter sig rundt.

Steen Baagøe Nielsen har som led i handlingsplanen for bekæmpelse af vold mod kvinder interviewet en række danske mænd, som er eller har været gift med udenlandske kvinder. Intentionerne er som udgangspunkt gode. Alle mændene siger, at de gifter sig for at finde lykken. Alligevel ender omkring en tredjedel af ægteskaberne med vold og en del oven i købet også med prostitution. Kulturelle forskelle og forskellige forventninger bliver givet som begrundelse for dette.

Kvinder, som kommer hertil fra andre lande og ender i et voldeligt parforhold, er ofte i en endnu mere sårbar situation end danske kvinder. Det gælder både de kvinder, der er gift med danske mænd, og dem, der er gift med udenlandske mænd. De udenlandske kvinder udgør en stor andel af de kvinder, der flytter på krisecentre, næsten halvdelen, og de mister ofte deres netværk, når de bryder ud af et voldeligt forhold.

Jeg vil sikre, at der bliver taget hånd om disse kvinder. De skal have hjælp og støtte til at sige fra over for volden, og der skal skabes netværk for kvinderne, så de kan komme videre med et liv uden vold.

En af de ting, der er afgørende for at kunne skabe nye netværk og få ordentligt fodfæste i Danmark, er, at man får uddannelse og arbejde. Det er noget af det, der er helt centralt i regeringens nye handlingsplan »Beskæftigelse, deltagelse og lige muligheder for alle« om kønsligestilling blandt etniske minoriteter.

Et af de projekter, som jeg har støttet, er Kvindefos hjemmeside med Den Usynlige Succes. Siden viser en række kvinder med vidt forskellig kulturel og national baggrund, der har tacklet mødet med Danmark og i dag er godt integreret i det danske samfund.

En af kvinderne, Roda Ahmed fra Somalia, fortæller, hvordan hun startede med at bo i en femværelses lejlighed sammen med ti andre og begyndte at lære dansk. Herefter fulgte nogle år med forskellige job og barselorlov, og efter 4 år lykkedes det hende at forfølge sin drøm: Hun ville lave mad og fik en elevplads som køkkenmedhjælper på en landbrugsskole. Roda oplevede som den eneste elev i sin klasse at få afslag på samtlige ansøgninger, selv om hun havde fået svendebrev med ros. Da hun så fik job, oplevede hun kritik fra andre muslimer, fordi hun arbejdede med svinekød. Roda er i dag, 12 år efter sin ankomst til Danmark, mor til fem børn, har arbejde som tolk og er uddannet gastronom. Hun er en af de kvinder, som lever med at kæde to kulturer sammen og gør det med succes.

Billedet af Roda med kokkehuen oven på tørklædet står for mig som et klart symbol på den balance. Det er ikke uden vanskeligheder, men jeg synes, at Roda er en af de kvinder, vi skal huske, når vi taler om integration.

Det er vigtigt for mig, at vi ser på succeserne og tager ved lære af dem. Selvfølgelig skal vi også erkende problemer og tage hånd om dem, men ved at se på, hvornår integrationsindsatsen lykkes, får vi også nogle gode bud på, hvordan vi skal forbedre integrationen til gavn for samfundet og for de enkelte kvinder og mænd og deres familier.

Kl. 18.00

Regeringens handlingsplan skal netop være med til at fjerne de kønsbestemte barrierer, der kan være for en vellykket integration. Vi ved, at kvinder især oplever barrierer på arbejdsmarkedet og i foreningerne, og at mænd især oplever barrierer i uddannelsessystemet. Mange af handlingsplanens mere end 50 initiativer har netop til formål at øge uddannelsesniveaet blandt drenge, at få flere indvandrerkvinder i beskæftigelse og skabe et mere mangfoldigt for-

eningsliv, som både giver nye netværk og nye kompetencer, som man kan bruge, når man skal finde et job.

I det hele taget er mangfoldigheden central. Jo bredere et spektrum man trækker på, jo flere man ser som mulige i forbindelse med rekruttering, jo større er chancen for at få de bedste hoveder, når der skal træffes beslutninger, og når de mest kreative løsninger skal findes. Det er dokumenteret, at det gælder inden for ledelse, og jeg er sikker på, at det også gælder mere generelt.

Derfor bliver mangfoldighed også kodeordet for min håndtering af Det europæiske år for lige muligheder for alle i 2007. Planlægningsarbejdet går i gang i år, og det er min hensigt at inddrage mange forskellige aktører for i sandhed at få mangfoldigheden på dagsordenen i 2007.

Nu har jeg været langt omkring med hensyn til arbejdet med ligestilling, og vi kommer jo nok til i løbet af de næste par timer at gå mere i dybden med nogle af emnerne. Men hvis jeg skal samle op på, hvad det er, jeg vil nå, ja, så vil jeg sætte kraftigt ind over for handel med kvinder; jeg vil se flere drenge vælge pædagoguddannelse og blive social- og sundhedshjælpere; jeg vil have dobbelt så mange kvinder i ledelsen i det private erhvervsliv og også se dem indtage bestyrelseslokalerne; jeg vil have familierne til i højere grad at dele barselorloven mellem sig, så både mor og far kan få lov at tage den orlov, de har lyst til; og jeg vil fjerne de kønsbarrierer, der modvirker integration.

Perspektiv- og handlingsplanen er mit bud på, hvad der skal ske i det kommende år for at komme tættere på at nå de mål.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Nu var ministeren i begyndelsen af sin tale inde på netop handlingsplanen mod handel med kvinder. Den er jeg meget glad for, at ministeren tager fat på, for det er jo i år, vi skal have evalueret den indsats, der er foregået, og jeg håber meget, at ministeren også vil inddrage Folketinget i det arbejde med at evaluere handlingsplanen.

Jeg var ikke helt sikker på, hvad ministeren rent faktisk tilkendegav om 15-dages-beskyttelsestilbuddet, hvor det jo i dag er sådan, at kvinder, der er ofre for menneskehandel, kan blive i Danmark i 15 dage. Det er jo noget af det, vi fra socialdemokratisk side længe har argumenteret for, nemlig at det er nødvendigt at udvide den periode.

Jeg kan forstå, at man er i gang med at se på den regel. Er det ministerens hensigt, at vi nu kan få en udvidelse af det beskyttelsestilbud i den næste handlingsplan?

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Det er jo helt naturligt at inddrage Folketingets medlemmer og få en drøftelse, når vi kender evalueringseresultatet af de forskellige metoder, for vi har jo netop lagt op til, at vi nu skal have prøvet nogle ting af, og så skal vi se, hvad der har den største virkning med hensyn til at løse problemet.

Jeg sagde om 15-dages-reglen, at man i Integrationsministeriet allerede er i gang med at kigge på hele området, men vi kan jo også, hvad angår brugen af de beskyttede tilbud, se, at halvdelen kun bruger forholdsvis få dage i værestedet, fordi de rent faktisk gerne vil videre med deres liv og hjem igen for så at kunne tage nogle nye udfordringer op.

Der er jo også en fleksibilitet. Hvis f.eks. politiet har brug for, at man bliver længere, jamen så bliver man ud over de 15 dage. Som jeg tidligere har sagt, i forbindelse med at vi har debatteret det, så er jeg naturligvis åben over for at kigge på det, hvis det viser sig, at der er et andet behov end de 15 dage.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Ja, det er jo i hvert fald opfattelsen hos dem, som arbejder med de her kvinder til daglig, nemlig Reden Stop Kvindehandel, som jo er meget sikre i deres sag, når de siger, at grunden til, at kvinderne forlader tilbuddet, simpelt hen er, at de ikke ser de 15 dage som en tilstrækkelig periode til, at kvinderne kan få den hjælp, de har brug for, og dermed også få et ordentligt rehabiliteringsprogram lagt fast, så de ved, hvad de har at komme hjem til. Derfor er kvinderne bange; de benytter ikke tilbuddet, fordi det ikke er attraktivt. Så det synes jeg i hvert fald, at man bør have i baghovedet, når man nu i regeringen er ved at revidere den her regel.

Det er jo sådan, at vi her i forbindelse med den 8. marts også har hørt røster fra Venstre, der gerne vil have ændret den her regel, bl.a. har Karin Riis-Jørgensen fra Europa-Parlamentet været ude at sige, at hun i hvert fald synes, at der er brug for at udvide den her periode, og det er jo netop også, hvad EU anbefaler, at man minimum har tilbud om 3 måneders beskyttelse.

Så er ministeren enig med Karin Riis-Jørgensen i, at der er behov for at lytte til erfaringerne fra de andre EU-lande og efterleve den anbefaling, der er fra EU på det her område?

Kl. 18.05

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Jeg synes, man skal tage udgangspunkt i, hvad kvinderne har behov for. Som sagt er den hidtidige erfaring på området, at i hvert fald halvdelen af kvinderne faktisk ikke har været der i mere end 6 dage, fordi de netop ønsker at komme videre.

Jeg synes, at vi må se på, hvad erfaringen er, hvad behovene hos kvinderne er, og så indrette det derefter. Der er det rigtigt, at man jo i EU arbejder med, jeg tror nu, det er en 30-dages-regel.

Det bliver selvfølgelig diskuteret, og ser vi på landene, så er der meget forskellige regler. Men jeg synes heller ikke, at vi skal stræbe efter, at kvinderne bliver længere end højst nødvendigt på sådan et beskyttet værested, fordi det jo netop gælder om at komme tilbage til sit hjemland og så komme videre med sin tilværelse. Der har vi jo netop sat massivt ind, med hensyn til hvordan vi kan forberede tilbagerejsen og sikre, at der er nogle til at tage imod og hjælpe kvinderne videre.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt blive ved det samme emne. Når nu ministeren selv i redegørelsen skriver, at der er 54 ofre for kvindehandel, der har fået beskyttelse, og at man regner med, at der er et sted mellem 2.000 og 2.500 udenlandske prostituerede i Danmark, så må man jo sige, at det er meget få kvinder, der i virkeligheden har benyttet sig af denne mulighed.

Er ministeren fuldstændig afvisende over for, at en del af årsagen til, at der er så få, er, at man godt ved, at man ikke, medmindre der er helt, helt særlige forhold, kan få beskyttelse mere end 15 dage? Med andre ord: Er ministeren seriøs, når hun siger, at man vil se på 15-dages-reglen, eller er det mere sådan noget, der skal berolige, mens tiden går?

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg undrer mig meget over spørgerens måde at formulere sig på. Jeg har i dag tilkendegivet, at jeg er åben for at se på det. Det gjorde jeg også

ved debatten sidste år. Og når jeg siger det, så er det selvfølgelig seriøst ment.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det er jo netop derfor, jeg spørger, for det blev også sagt sidste år, men tiden går, og der sker ikke rigtig noget; altså, man erklærer ligesom, at man er rede til at se på det.

Jeg synes i virkeligheden, det er meget smalt, at man ikke allerede har gjort noget ved det, men jeg tager det selvfølgelig som udtryk for, at regeringen vil se på det på et eller andet tidspunkt.

Så har jeg et andet spørgsmål, der handler om det samme kompleks, for det handler om politiets muligheder for i den anden ende af det her problem at gøre noget ved det. Har ministeren et bud på, hvor mange ressourcer der egentlig er afsat i politiet samlet set, et bud på, hvad politiets styrke er blevet udvidet med til målrettet at arbejde med det her område?

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg har ikke på stående fod tal på, hvor mange ressourcer der er afsat til det. Det, jeg kan sige, er, at som led i handlingsplanen er der udpeget én person i hver politikreds til netop at tage sig af det her emne. Det tror jeg betyder en markant styrkelse, det, at der er en, som er koncentreret om indsatsen i politikredsen på det her område.

Det, der undrer mig såre med hensyn til SF's politik, er, at det er blevet til et mål i sig selv, hvor længe kvinderne kan blive på et beskyttet opholdssted. Jeg synes, det afgørende er, at vi kan gå ind og hjælpe kvinderne, at vi kan hjælpe dem godt på vej til at fortsætte tilværelsen, eventuelt der, hvor de kommer fra. Derfor er det for mig afgørende, at vi har fokus på en række andre ting, nemlig bl.a. på samarbejdet med ngo'erne i hjemlandet, og på, hvordan vi på god vis kan følge op og hjælpe kvinderne til at komme videre.

Som jeg har sagt, så er jeg åben over for at se på 15-dages-reglen, men det må da afhænge af det behov, der er hos kvinderne. Det vil sige, at vi må se på: Hvad viser erfaringen, hvad siger kvinderne om, hvor længe de har behov for at være på værestedet? Og der synes jeg, at fru Anne Grete Holmsgaard også bliver nødt til at forholde sig til, at i hvert fald halvdelen altså kun har været der i op til 6 dage.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg forstod ikke helt det, ministeren sagde om dem, der kom på krisecentrene. Derfor vil jeg gerne bede ministeren om at gentage det. Jeg er ret opmærksom på, at jeg sikkert ville kunne se det bagefter i talen, men ministeren talte om udenlandske mænd, der havde fået ægtefæller fra udlandet.

Hvad er det for nogle udenlandske mænd, for det er jo ikke sådan, at udenlandske mænd her i landet uden videre kan få ægtefæller til landet.

Kl. 18.10

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg tror, forvirringen kommer af, at der i virkeligheden er to grupper. Jeg refererede til undersøgelsen, hvor det er danske mænd, der har giftet sig med udenlandske kvinder. Og der er blevet lavet en ret interessant undersøgelse om, hvordan det går med de ægteskaber.

Som jeg nævnte, er udgangspunktet velment. Det er mænd, der søger efter en livsledsagerske, men hvor det desværre på grund af forskellige problemer som bl.a. kultur og sprog osv. viser sig, at der er en del af dem, der også ender med at øve vold mod kvinden eller sågar sende hende ud i prostitution.

Når vi så ser på de kvinder, der opsøger kvindekrisecentrene, kan vi se, at andelen af kvinder med anden etnisk baggrund er meget høj, det drejer sig nemlig næsten om op imod halvdelen. Og det synes jeg påviser, at der er nogle særlige grupper, vi bliver nødt til at have fokus på i forbindelse med at sætte ind på at få stoppet den vold, de bliver udsat for.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er jeg sådan set helt enig med ministeren i.

Jeg er helt med på, at der er et særligt problem for udenlandske kvinder, altså kvinder, der kommer hertil og bliver gift med danske mænd eller måske med mænd med anden etnisk baggrund – det er det, jeg ikke er klar over, det var det, jeg ikke forstod, men det er muligt, at jeg enten har hørt forkert, eller også at ministeren har sagt noget forkert.

Jeg er udmærket klar over, at der er en voldsomt stor andel udenlandske kvinder på krisecentrene. Jeg forstod bare ikke, hvad det var for nogle ægteskaber, ministeren talte om. Men måske kunne ministeren lige se i sit manuskript,

det var ligesom det, jeg forestillede mig, for ministeren læste jo op af det. Ellers må vi jo tage diskussionen bagefter.

Jeg er med på det med en tredjedel, det er kendte tal, om jeg så må sige. Jeg er også med på, at halvdelen er udenlandske, men jeg forstod bare ikke det der udtryk: udenlandske mænd.

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Ja, nu har jeg jo prøvet at referere det en gang til, for jeg ved godt, hvad der står i mit manuskript.

Det er to problemstillinger, vi snakker om. Den ene handler om de kvinder, der opsøger kvindekrisecentrene, og om, hvor mange af dem, der har anden etnisk baggrund, og det har en meget stor andel, nemlig næsten halvdelen.

Den anden handler om, at vi har fået lavet, synes jeg, en meget interessant undersøgelse om de blandede ægteskaber, altså hvor danske mænd finder en udenlandsk kvinde, og om, hvordan det går i de ægteskaber. Og der er desværre en hel del af dem, der ender dårligt.

Men vi kan vende tilbage til diskussionen, og som sagt er undersøgelsens resultater jo også tilgængelige for dem, der måtte have interesse i dem.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg kunne godt tænke mig at følge op på denne diskussion om kvinder, som bryder med deres voldelige ægtemænd.

I de situationer, hvor vi har en herboende ægtemand, som har opholdstilladelse, og hvor betingelsen for kvinden for at komme til Danmark er, at hun er blevet familiesammenført, står kvinden jo i den uheldige situation, at hun som udgangspunkt, hvis hun bryder med denne mand, dermed vil miste sin ret til at opholde sig i Danmark og derfor i vid udstrækning bliver i et voldeligt ægteskab. Så jeg kunne godt tænke mig at høre ministerens kommentar til, hvad man gør for de kvinder.

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Ja, altså, for nogle af kvinderne er der jo muligheden for at få opholdstilladelse. Det kræver så, at man kan dokumentere, at man har været udsat for vold. Og det er jo et område, Integrationsministeriet tager sig af. Som sagt har nogle af kvinderne mulighed for at få opholdstilladelse.

Og jeg synes egentlig, at reglerne er meget rimelige, sådan som de er.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jamen problemet er jo, at for mange af de kvinders vedkommende vil den enorme usikkerhed, der vil være ved at bryde med en voldelig ægtemand, betyde, at vedkommende bliver i ægteskabet. Det kan godt være, at der er en mulighed, men det kan også godt være, at der ikke er nogen mulighed, og den usikkerhed betyder for de kvinder, at de i alt for stor udstrækning bliver i de voldelige ægteskaber, og det har ministeren ikke noget svar på, så vidt jeg kan høre.

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jo, muligheden er der jo, nemlig hvis man kan dokumentere, at man har været udsat for vold; der er faktisk en mulighed for at få opholdstilladelse i Danmark. Og derudover kan man vælge at tage tilbage, hvor man kommer fra, og starte livet på ny.

Formanden:

Tak til ministeren for ligestilling. Så er det hr. Troels Lund Poulsen som ordfører.

Troels Lund Poulsen (V):

Venstre vil gerne starte med at takke ministeren for redegørelsen, som netop er afgivet til Folketinget. Og jeg må sige, at jeg synes, den rummer en lang række gode og konstruktive tiltag. I planen berøres mange temaer, og en række af dem har vi berørt tidligere og vil også komme til at berøre i fremtiden – selvfølgelig også som diskussionsemne her i Folketingssalen.

Kl. 18.15

Så vil jeg også gerne konstatere, at vi jo i Danmark stadig væk gør det godt på ligestillingsområdet. Vi er på mange måder langt fremme også i forhold til mange andre af vores EU-kolleger, men man kan altid diskutere, om vi er langt nok, og i hvilket tempo arbejdet skal fortsætte, og selvfølgelig også, hvor meget staten skal blande sig i det ligestillingspolitiske arbejde.

For Venstre er det vigtigt at erkende, at kombinationen af det lange, seje træk og de nye udviklingsinitiativer er vejen frem mod reel ligestilling, og det er jo også grundlaget for den perspektiv- og handlingsplan, som vi her i dag diskuterer i Folketingssalen.

I min tale vil jeg henholde mig til to væsentlige problemstillinger, og sagt direkte betyder det jo ikke, at der ikke er andre meget vigtige ligestillingspolitiske ting, som man godt kunne bruge sine kræfter på, men i betragtning af at der jo også er en taletid, jeg skal overholde, så har jeg valgt på vegne af Venstre at fokusere på to emner, hvoraf ministeren selvfølgelig også har været inde på nogle af dem, hun har faktisk været inde på dem begge.

Men lad mig starte med de to emner, som jeg gerne vil diskutere under det her års ligestillingsdebat, nemlig først og fremmest det danske arbejdsmarked, og hvordan ligestillingen har det på arbejdsmarkedet og de afledte konsekvenser, der måtte være dér. Og det andet tema er det, som vi netop har berørt, nemlig handel med kvinder.

I forbindelse med det danske arbejdsmarked kan man jo tage udgangspunkt i, at Danmark har et af de mest kønsopdelte arbejdsmarkeder i verden. Det er jo en konstatering, som bliver gentaget år efter år, men nu er tiden også kommet til, at vi bliver nødt til at gøre en ekstra indsats for at se, om vi kan gøre op med den kønsopdeling, som har konsekvenser for både løn, karrieremuligheder og arbejdspladskultur.

Når kvinder og mænd er skarpt inddelt i jobkategorier og uddannelsesretninger, skaber det nogle problemer. Der bliver en slags usynlig grænse for, hvad man kan vælge som mand, og hvad man kan vælge som kvinde. Det er en ærgerlig begrænsning af den enkeltes valgfrihed, og det kan også være med til at sende nogle uheldige signaler til de unge om, at der er nogle bestemte rammer, som man skal passe ind i.

Jeg vil sige – og det er måske det vigtigste – at det også er vigtigt at arbejde videre med afvikling af det kønsopdelte arbejdsmarked, fordi der heri ligger en væsentlig nøgle til at løse nogle af de ligelønsproblemer, som vi også slås med, for så længe mænd og kvinder er ansat i forskellige brancher og forskellige funktioner, kan det nogle gange være vanskeligt at sikre en hel lige løn. Men målet om lige løn for lige arbejde kræver samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter, beskæftigelsesministeren og de enkelte virksomheder, og her må man sige, at vi alle har en plads at udfylde i det arbejde.

Som ligestillingsministeren netop har redegjort for, er der også fremsat lovforslag, som skal sikre den nødvendige viden på området i form af nogle kønsopdelte lønstatistikker, dog med det hensyn, at det ikke skal gå ud over den

enkelte medarbejders anonymitet. Og måske bliver ligelønsproblematikken mere synlig, men også sat i perspektiv, når vi ser på, hvor få kvinder der er placeret i toppen af Danmark, på chefgangene, i bestyrelseslokalerne, i forskningen på universiteterne og også i kommunalbestyrelserne.

Det er jo på mange måder udtryk for et repræsentativt underskud, når kvinder kun udgør omkring en fjerdedel af lokalpolitikkerne og kun sidder i et fåtal af borgmesterkontorerne rundt omkring. Det er selvfølgelig et problem, som vi hver især og som partier bliver nødt til at tage handsken op i forbindelse med og gøre en særlig indsats for at løse.

Hvad angår erhvervslivet og forskningsverdenen, er der allerede et solidt arbejde i gang, men det er selvfølgelig klart, at det lave tal på under 10 pct. kvinder på de øverste niveauer skal der stadig væk arbejdes for at gøre noget ved. Der skal arbejdes på mange fronter, men fælles for indsatsen er, at også virksomheder og universiteter hver især bærer en stor del af ansvaret og også arbejder for at få flere kvinder i toppen.

Det gode er – det ved vi jo fra mange erfaringer, og det har vi også diskuteret her i Folketinget – at for mange virksomheder er der én ting, som virksomhederne jo oftest kan forstå, nemlig det, der giver økonomiske resultater, det, der kan betale sig på bundlinjen. Og der ved vi jo bl.a. fra amerikanske undersøgelser, men også fra Nina Smith fra Handelshøjskolen i Århus, at det at have ligestilling, det også at have kvinder i ledelsen, gør, at man får et bedre resultat på bundlinjen.

Det andet store område, som vi også har en forpligtelse til at diskutere i dag, er indsatsen for at sikre nogle bedre vilkår for de kvinder, der bliver handlet. Kvindehandel er en horribel forbrydelse og desværre et stort problem i vores del af verden. Derfor ser Venstre også med stor tilfredshed på den tilgang til problemet, som ligestillingsministeren har.

Kl. 18.20

Vi skal sende et klart signal til samfundet om, at handel med kvinder er en forbrydelse af den mest ydmygende karakter, at handel med kvinder skal bekæmpes både nationalt og internationalt. Ofrene har brug for hjælp til at komme videre, og alle, der får kendskab til denne handel, har også en pligt til at være med til at reagere. Det er simpelt hen umenneskeligt, ulovligt og dybt uacceptabelt.

Lad mig også her til sidst runde af med nogle bemærkninger. En gang imellem er det også godt at gøre status og se, om man overhovedet bevæger sig i det ligestillingspolitiske arbejde, og der vil jeg da notere mig et par områder, som vi tidligere har diskuteret for år tilbage. Bl.a. kan jeg konstatere, at det arbejde, der har været i gang vedrørende deling af pension ved skilsmisse og dødsfald, nu er kommet videre, og hvor man i øjeblikket i Folketinget diskuterer et lovforslag, som jeg på vegne af Venstre synes er en klar ligestillingsmæssig forbedring. Det er jo et arbejde, der er foregået i 7 år i det udvalg, så det er selvfølgelig også på tide, at der nu begynder at komme konkret politisk handling bag ordene.

Og til sidst synes jeg også, at det initiativ, som ligestillingsministeren har taget, som var til første behandling i Folketinget for nogle uger siden, har været fint, nemlig lovforslaget om, at organisationer skal indstille både en mand og en kvinde til poster i kommunale og regionale råd og udvalg. Det er med til sætte fokus på vigtigheden af, at ligestillingen også dér skal prioriteres.

Og med de betragtninger vil jeg stille mig til rådighed for debat om dette års ligestillingsredegørelse.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Nu kom hr. Troels Lund Poulsen ikke konkret ind på de 15 dage, så jeg vil godt vende tilbage til det spørgsmål, som jeg også rejste over for ministeren, nemlig spørgsmålet om muligheden for at få udvidet den 15-dages beskyttelsesperiode.

Er hr. Troels Lund Poulsen enig med sin partifælle fru Karin Riis-Jørgensen fra Europa-Parlamentet i, at der er behov for at give de kvinder, som er ofre for kvindehandel, en bedre beskyttelse, sådan at vi rent faktisk kan sikre, at de ikke bliver genhandlet, og at flere får mod til at stille op og vidne imod deres bagmænd? For det er jo rent faktisk det, der er pointen, netop at give dem en ordentlig støtte og hjælp til at komme videre i livet, men også at få bugt med nogle af de bagmænd, som tjener fedt på at handle kvinder over grænser. Er hr. Troels Lund Poulsen indstillet på at udvide beskyttelsesperioden?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg kan sige til fru Kirsten Brosbøl, at hr. Troels Lund Poulsen er enig med ligestillingsministeren i det svar, som ligestillingsministeren for kort tid siden gav fru Kirsten Brosbøl. Og det er hr. Troels Lund Poulsen med baggrund i vigtigheden af, at vi, når vi skal have foretaget evalueringen af bl.a. indsatsen mod handel med kvinder, tager udgangspunkt i, at vi helt åbent må vurdere, om det her fungerer. Er der problemer, vi skal være opmærksomme på?

Og der synes jeg, at ligestillingsministeren havde en meget fin fremtoning vedrørende det. Der var jo en udstrakt hånd til Folketingets partier om, at man selvfølgelig må se med åbent sind på de muligheder, der bliver, når man evaluerer alle de indsatser, der sker for at bekæmpe handel med kvinder.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Så må jeg jo bare konstatere, at der i hvert fald er lidt uenighed i Venstre om, hvor langt man er nået i sine overvejelser om at evaluere den indsats, der er blevet givet, og om, hvordan man i givet fald skal gå videre med den indsats. Vi håber jo meget fra Socialdemokraternes side, at Venstre når frem til den samme konklusion, som fru Karen Riis-Jørgensen, nemlig at der er behov for en udvidelse af beskyttelsesperioden.

Men jeg vil også godt vende mig mod noget andet, som ordføreren var inde på, nemlig mod kvinder i forskning. Det blev bare nævnt ganske kort. Der kom jo sidste år en rapport fra tænketanken, som regeringen selv har nedsat; en rapport, der hedder »Alle talenter i spil«, hvor der var nogle ganske glimrende forslag til, hvad vi rent politisk kan gøre med hensyn til at sikre flere kvinder i forskning.

Jeg vil godt spørge: Er det nogle forslag, som Venstres ordfører mener, at man bør følge op politisk, eller er det bare noget, som man vil overlade til forskningsverden selv at tage vare på, sådan som der står i ligestillingsredegørelsen?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg vil starte med at sige til fru Kirsten Brosbøl, at Venstre sådan set har en meget klar holdning til de 15 dage, nemlig at vi her i Folketinget i det her år står over for at skulle evaluere indsatsen mod handel med kvinder, og herunder vil vi også diskutere de 15 dage.

Kl. 18.25

Vi noterer os jo selvfølgelig også, hvad fru Karin Riis-Jørgensen måtte sige om det emne. Nu er det engang sådan, at fru Karin Riis-Jørgensen ikke sidder i Folketinget, hun sidder i Europa-Parlamentet. Jeg tror, fru Kirsten Brosbøl også kender til, at der nogle gange kan komme forskellige meldinger fra kolleger, måske også socialdemokratiske kolleger, som ikke nødvendigvis lige præcis er identiske med, hvad der bliver sagt i Folketingssalen. Det betyder ikke, at vi ikke også hører, hvad der bliver sagt fra fru Karen Riis-Jørgensens side, men vi vender jo tilbage til den debat senere.

Hvad angår kvinder i forskning, er det jo helt korrekt, at der kom det udspil til, hvad man kunne gøre. Nu står jeg jo selvfølgelig ikke med rapporten, men jeg kan huske nogle af de konkrete anbefalinger, der var. Nogle af de anbefalinger var bl.a., at ledelsen f.eks. skulle lave resultatkontrakter, og at der skulle arbejdes med familievenlige arbejdspladser ved kontrakt med forskere på orlov. Der var en lang række ting.

Mange af de ting er det jo op til universiteterne selv at gøre, og det var også det, jeg nævnte i min ordførertale, at universiteterne selv må gribe handsken og også gøre noget, hvad angår ligestilling.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg hørte hr. Troels Lund Poulsen sige, at kvinders forhold på arbejdsmarkedet var et væsentligt emne. Men desværre hørte jeg meget lidt om, hvordan vi rent faktisk kan forbedre kvinders forhold på arbejdsmarkedet.

Til spørgsmålet om ligeløn nævnte hr. Troels Lund Poulsen, at Venstre støtter det forslag, som er kommet fra beskæftigelsesministeren, som alle, *alle* de faglige organisationer, der har noget at gøre med ligelønsspørgsmål, alle de, der skal løse ligelønsproblemerne, siger er totalt utilstrækkeligt.

Et andet emne, som hr. Troels Lund Poulsen slet ikke nævnte, er spørgsmålet om kvinders arbejdsmiljø, hvor det jo er sådan i dag, at kvinder dobbelt så ofte som mænd er udsat for fysisk nedslidning og tre gange så ofte som mænd er udsat for stress i forbindelse med deres arbejde. Hvad har hr. Troels Lund Poulsen af bud for at få forbedret de forhold?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg må jo starte med at sige til hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at jeg var ked af, at hr. Jørgen Arbo-Bæhr ikke var i salen under min ordførertale. Det betyder jo ikke nødvendigvis, at han ikke hørte den, men jeg startede min ordførertale at sige, at jeg desværre ikke kunne dække alle områder, da jeg jo også er underlagt, at jeg skal holde mig inden for taletiden.

Hvad angår ligeløn, kan jeg sige, at jeg med stor interesse har læst den debat, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr også deltog i den 18. januar, med beskæftigelsesministeren, hvor der var en meningsudveksling om ligeløn. Der vil jeg bare sige, at jeg tror, det er helt tydeligt, at vi ikke er enige om det forslag, regeringen præsenterer, og det forslag, som hr. Jørgen Arbo-Bæhr har fremlagt som beslutningsforslag her i Folketinget.

Det, som jeg synes er vigtigt at pointere, er jo, at der også skal være en mulighed for anonymitet med hensyn til de ligelønsbegreber, som man undersøger. Og der synes jeg bare at hr. Jørgen Arbo-Bæhrs forslag går for langt; der vil man komme meget ned i detaljen, og der vil det være sådan, at man helt konkret kan se enkelte medarbejders løn.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Bare for lige kort at præcisere, så er det forslag, som oppositionen samlet har fremlagt angående ligelønsstatistikker, altså baseret på, at der skal være mindst fem personer af hvert køn på en arbejdsplads, og det er tilstrækkeligt til at bevare en anonymitet.

Med hensyn til anonymitet vil hr. Troels Lund Poulsen altså for at prioritere den højere gå så langt som til, at man fremsætter et forslag, som alle organisationer, der har noget at gøre med ligelønsproblematikken, siger er fuldstændig utilstrækkeligt.

Og så vil jeg i øvrigt meget gerne efterlyse svar på det spørgsmål, der handlede om kvinders arbejdsmiljø, som er et nok så væsentligt problem på det danske arbejdsmarked.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg skal starte med at beklage over for hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at jeg ikke nåede at svare på spørgsmålet om arbejdsmiljø. Det skal jeg vende tilbage til.

Hvad angår ligeløn, bliver vi jo ikke enige, vil jeg sige til hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Der har jo været en meget lang debat, hvor beskæftigelsesministeren har svaret på de spørgsmål, hr. Jørgen Arbo-Bæhr har haft – og hr. Jørgen Arbo-Bæhr har også haft en dialog med Venstres ordfører.

Det, som jeg synes er vigtigt ved det forslag, som bliver fremlagt nu, er jo, at nu gør vi noget helt præcist for også at være med til at afdække det problem, som vi før diskuterede i Folketinget, nemlig ligelønsproblematikken. Og derfor er jeg tilfreds med det forslag, regeringen har fremlagt. Så må vi selvfølgelig diskutere, når det forslag så har virket, om der skal være nogle justeringer. Det skal man jo som politiker altid være interesseret i.

Hvad angår den fysiske nedslidning, er det da helt klart, at vi må yde en samlet indsats. Der kan man jo diskutere, om der skal tages ekstra initiativer fra Folketingets side, men i bund og grund er det at sikre et arbejdsmiljø en ting, der foregår på den lokale arbejdsplads i samarbejde med faglige organisationer og også i samarbejde med arbejdsgivere og arbejdstagere. Og det er jo der, kampen skal stå for at få et bedre arbejdsmiljø.

Kl. 18.30

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Hr. Troels Lund Poulsen tog arbejdsmarkedet frem som et af de to områder, han specielt ville sætte fokus på. Herunder sagde han, at det er klart, at det giver en bedre bundlinje, hvis man har kvinder i ledelsen, altså hvis man har blandet ledelsesforhold, og det er fuldstændig korrekt.

Men spørgsmålet er så, at nu ved vi jo, at der er uendelig få kvinder i ledelsen i den private sektor. Der er flere i den offentlige sektor, men der er uendelig få i den private sektor, som jo er dem, der har en bundlinje. Hvad er det så udtryk for? Er virksomhederne ligeglade med bundlinjen? Eller er de udsat for for lidt pres fra politisk side?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Nu kunne man jo vælge den norske model, som fru Anne Grete Holmsgaard måske har tænkt på, hvad angår pres, nemlig helt konkret at foreslå, at der skal være et vist antal kvinder i ledelsen af en virksomhed. Det tror jeg er den forkerte vej at gå. Jeg tror derimod på frivilligheden,

jeg tror på, at det er vigtigt, at man, når man ansætter folk generelt, men jo i særdeleshed i topstillinger, så ikke gør det ud fra et kønsaspekt, men gør det ud fra kvalifikationer.

Jeg kan i hvert fald selv personligt sige, at jeg ville have meget svært ved at blive glad for at blive ansat i en stilling, fordi jeg har et bestemt køn. Sådan tror jeg det er for mange.

Men det, som så er spørgsmålet, og det er jo det, som fru Anne Grete Holmsgaard også taler om, er, hvad der så kan gøres, og der tror jeg at vi skal satse meget mere på mentorordninger. Jeg tror, vi skal satse meget mere på at danne nogle netværk, hvor man udveksler erfaringer om, hvordan man kan få kvinder ind i topledelsestillinger og måske også indretter arbejdspladserne på en anden måde. Det tror jeg kommer helt af sig selv, også fordi virksomhederne i fremtiden står over for nogle udfordringer om, at man kommer til at mangle kvalificeret arbejdskraft. Der ved vi jo fra videregående uddannelser, at kvinderne er i overtal.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jamen når hr. Troels Lund Poulsen tilsyneladende og i hvert fald nu kun vil basere sig på, at det kommer af sig selv, er han så ikke bekymret over, at der faktisk er kommet relativt færre kvinder i ledelsen i den private sektor? Er det noget, der er opmuntrende, eller var det måske ikke en idé bare positivt at overveje det, vi har foreslået også som beslutningsforslag, nemlig at man laver forpligtende aftaler med virksomhederne? Dem kan man jo f.eks. indgå på brancheniveau. Man kan også tage nogle af virksomhederne ud, starte med dem og lave forpligtende aftaler.

Har hr. Troels Lund Poulsen virkelig en tyrkertro på, at det flytter ad frivillighedens vej, når det rent faktisk har vist sig, at det med den totale frivilligheds vej – altså der, hvor man bare siger: Det ville være dejligt – går den forkerte vej?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Man kan jo altid diskutere, hvornår man så skal hjælpe nogle ting mere på vej, end man gør. Frivilligheden er det, som jeg vægter højest. Men jeg må jo erkende, at jeg også er villig til at hjælpe ting på vej. Vi har tidligere i den her Folketingssal – det ved jeg at fru Anne Grete Holmsgaard jo har spurgt til – diskuteret kønsopdelte

lønstatistikker, det har jeg jo også nu måttet erkende også er en vej at gå.

Jeg tror ikke, at jeg når frem til fuldstændig at acceptere fru Anne Grete Holmsgaards præmis om, hvorvidt man skal lave aftaler eller ej. Men jeg tror på, at dansk erhvervsliv nu også i højere grad end tidligere har fået øjnene op for vigtigheden af at have en bedre ligestilling og også en bedre kønsfordeling i ledelsen, for vi må jo erkende, at det specielt er i topledelsen, problemerne er.

På mellemniveauet er der selvfølgelig også en vej at gå, men der er det knap så stort et problem. Men jeg må jo så også erkende, at jeg glæder mig over, at der er flere kvinder, der kommer ind på de videregående uddannelser. Det tror jeg også har en afsmittende effekt. Det er jeg ikke spor i tvivl om at det vil have.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det er jo fristende at fortsætte den her diskussion, men den vil jeg lige lade ligge, fordi hr. Troels Lund Poulsen også fokuserede meget på det med handel med kvinder. Handel med kvinder hænger jo sammen med prostitution. Det er et ord, der bare ikke har været brugt i dag. Vi har bare sagt handel med kvinder, men det er jo til prostitution, vi snakker om.

Der foregår en masse, og jeg kan se, at hr. Troels Lund Poulsen bladrer i papirerne for at se, hvad svaret fra ministeren er. Der er oplysningskampagner, og der bliver også sat noget i gang over for kunderne og over for skolerne og alt muligt. Det er som følge af satspuljen. Det er mere, fordi jeg gerne vil sige det til hr. Troels Lund Poulsen, men det er ikke det, jeg vil spørge om.

Kl. 18.35

Jeg vil derimod gerne spørge om, hvad hans personlige holdning til prostitution er, og hvilken debat foregår der i Venstre om det her spørgsmål?

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Ja, nu kan jeg sige, at der jo ikke sker nogen skade ved, tror jeg, at man har forberedt sig til en debat og derfor bladrer i sine papirer. Det tror jeg også selv den radikale ordfører må erkende trods alt er tilladt for at kunne give nogle meningsfulde svar. Det betyder ikke, at jeg giver et meningsfuldt svar, men det var måske i håbet

om at kunne gøre det. Det håber jeg at vedkommende så vil stille sig tilfreds med.

Nu tilkommer det ikke mig at stå og fortælle fru Lone Dybkjær, hvad der diskuteres i Venstres folketingsgruppe. Der er jo en grund til, at vi har gruppemøder, og at de er lukkede. Men jeg kan da sige, at jeg ikke nødvendigvis tror, at det at kriminalisere prostitution er vejen frem. Jeg tror ikke nødvendigvis, at det betyder, at man så får løst det problem. Jeg tror heller ikke, man får løst problemet med handel med kvinder.

Men jeg må selvfølgelig sige, at jeg kun på det skarpeste kan tage afstand fra prostitution, for vi ved, hvad det fører med sig. Det fører en masse ulykkelige historier med sig, meget store sociale problemer. Jeg tror, at prostitution er et socialt problem og skal tackles socialpolitisk.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Faktisk sagde jeg ikke Venstres folketingsgruppe. Jeg spurgte specifikt til Venstre, og det var derfor et bredere spørgsmål, for derved kunne det måske komme ud i åbenhed. Jeg tror nemlig på, at de politiske partier skal begynde mere åbent at diskutere spørgsmålet om prostitution. Jeg tror ikke kun, det er et socialt problem, men det er også et socialt problem.

Der er jo altså nogle, der efterspørger prostitution. Det vil sige, at der også er, og jeg takker for det personlige svar, om jeg så må sige, et kvindesyn i det, og det er derfor, jeg synes, det var lidt interessant at høre. Der er faktisk ikke meget polemik i det, jeg siger, men det er lidt interessant at høre, hvad det er for en debat, der foregår i Venstre.

Det er ikke nogen hemmelighed, at vi jo i Det Radikale Venstre har haft en meget stor diskussion om selve prostitutionen, om hvad det er for en vej, man skal gå, og vi er ikke nået frem til kriminalisering. Derfor spurgte jeg heller ikke nu, hvad Venstre var nået frem til her, for jeg synes, det i første omgang er vigtigt at diskutere selve begrebet, og hvordan man forholder sig til prostitution, hvordan mænd sig og kvinder i Venstre forholder sig til prostitution.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Det er jo en meget relevant debat og også, som fru Lone Dybkjær selv jo er inde på, en meget svær debat, fordi der ikke er nogen let løsning på problemet. Jeg tror, det er vigtigt, at man hele

tiden konfronterer emnet politisk og hele tiden har politisk opmærksomhed omkring prostitution. Men vi må så også erkende, tror jeg, at vi har nogle ret store udfordringer med hensyn til handel med kvinder, som jeg ikke tror bliver løst, hvis man forbyder prostitution. Jeg tror måske, det kunne blive endnu værre, fordi der vil være endnu flere bagmænd, der vil tænke i, at det så måske vil være en mere lukrativ forretning.

Men det er da klart, at når vi skal have en mere grundlæggende debat om prostitution – og det synes jeg bestemt er vigtigt – så skal vi også se på nogle af de internationale erfaringer, der er. Så skal vi se på erfaringerne fra Sverige. Og så vidt jeg husker erfaringerne fra Sverige – og jeg kan sige, at jeg af gode grunde ikke har den rapport med, så det kan fru Lone Dybkjær tage helt roligt, jeg kan ikke læse op af den – tegner de jo ikke nødvendigvis et helt entydigt billede.

Så der tegner sig nogle billeder af forskellig karakter, og det bliver vi selvfølgelig nødt til at forholde os til. Det vil vi selvfølgelig også forholde os til i Venstre, fordi det at have en prostitution ved vi fører mange sociale problemer med sig.

Formanden:

Tak til hr. Troels Lund Poulsen. Og så er det fru Kirsten Brosbøl som ordfører.

Kirsten Brosbøl (S):

Ugbrevet A4 fik i forbindelse med 8. marts lavet en undersøgelse af ligestilling, der viste, at danske kvinder stadig mener, at der er noget at kæmpe for, når det gælder ligestilling. Faktisk mener 70 pct., at der fortsat er langt til ligestilling mellem kvinder og mænd både hjemme og ude.

Det er positivt, at der for alvor er kommet fokus på ulighederne, for før problemerne bliver anerkendt, får vi heller ikke fuld ligestilling.

Men hvad er egentlig et fuldt ligestillet samfund? I lang tid har det været ensbetydende med at fokusere på lige muligheder. Det har hos nogle givet anledning til den opfattelse, at ligestilling er et privat anliggende, at ligestilling ikke er noget, som samfundet skal blande sig i, men at det er en opgave for den enkelte kvinde eller mand, den enkelte familie eller den enkelte arbejdsplads at udnytte de lige muligheder.

Men vi kan jo konstatere, at det er så som så med de lige resultater. Kvinder bliver stadig alt for sjældent topchefer og forskere. Mænd får

stadig kun en lille del af barselorloven. Kvinder bliver i stigende omfang handlet til prostitution, og mange kvinder med etnisk minoritetsbaggrund lever stadig en isoleret tilværelse uden tilknytning til samfundet. Danmark har stadig et af verdens mest kønsopdelte arbejdsmarkeder, som vi også har hørt lidt om tidligere i dag, og derfor har vi bl.a. stadig væk store lønforskelle mellem mænd og kvinder.

Socialdemokraterne ønsker at se flere resultater af ligestillingsarbejdet. Et ligestillet samfund er for os et samfund, hvor der er reel ligestilling. Derfor vil vi ikke sidde med armene over kors og vente på, at tingene sker af sig selv. Vi mener, det er et politisk ansvar at løfte ligestillingsarbejdet frem via lovgivning og via konkrete politiske initiativer.

Kl. 18.40

Derfor er vi også kede af, at der er så lidt konkret lovgivning i ministerens redegørelse og handlingsplan. Der bliver lavet et utal af pjecer, konferencer og møder, men hovedansvaret for forandringen bliver placeret hos den enkelte.

Den første overskrift og det første afsnit i redegørelsen – Kønligestilling som globalt konkurrenceparameter – er en blandet landhandel med både udviklingsbistand, barselsregler, aktivitetstilbud til ældre og forskning.

Jeg vil godt komme lidt ind på udviklingsbistandsdelen. Det var ministeren ikke inde på, men for så vidt angår fokus på ligestilling i udviklingsbistanden, er det noget, som Socialdemokraterne går meget op i. Det var også den tidligere regering, der satte det på dagsordenen i forbindelse med Partnerskab 2000-strategien, hvor ligestilling mellem mænd og kvinder indgår som en vigtig forudsætning for fattigdomsbekæmpelse, men også som et mål i sig selv.

Desværre må man sige, at den nuværende regerings løfter til Afrikas kvinder klinger utrolig hult, når man ser på det milliardbeløb, som regeringen har sparet på udviklingsbistanden i forhold til 2001-niveauet. Alene på den direkte bilaterale bistand til Afrika er der sparet i de første år, regeringen sad, mindst 1,3 mia. kr. set i forhold til 2001 – penge, der kunne have forebygget tusindvis af uønskede graviditeter, hivtilfælde og dødsfald i forbindelse med fødsler.

Samtidig ville det også klæde regeringen i højere grad at påvirke den amerikanske regering, som man jo har et godt forhold til, til at stoppe den antiabort- og antipræventionskurs, der forhindrer en effektiv indsats mod hiv/aids

og kvinders ret til egen krop i mange udviklingslande.

Ministeren lægger meget vægt på generelt, at Danmark har en masse at tilbyde andre lande, når det gælder ligestilling, men jeg er glad for, at ministeren trods alt også mener, at vi kan lære noget af omverdenen her i Danmark.

Et af de områder, hvor vi i Socialdemokratiet mener, at vi kan lære af andre, er på barselområdet. Sagen er jo, at den nuværende barselordning ikke fremmer ligestillingen, men er med til at fastlåse traditionelle kønsrollemønstre frem for at bryde dem. Kvinder tager i gennemsnit 42,8 ugers barsel, mens mænd tager 3,4 uger. Derfor har professor Nina Smith fra Handelshøjskolen i Århus også betegnet den nye barselordning som en katastrofe for ligestillingen.

Men også her der fralægger ministeren sig et ansvar, for i redegørelsen hedder det:

»Hvis arbejdspladskulturen er i vejen for det« – altså fædrebarsel – »må virksomhederne i gang med at ændre kulturen, så fædrene får den mulighed, de er tiltænkt, og så det ikke bremser kvinders karrieremuligheder.«

Virksomhederne må i gang med at ændre en kultur. Det er det eneste bud, regeringen har på det.

Socialdemokraterne ønsker en mere ligelig fordeling af barselordenen, bl.a. af hensyn til børnene, men også fordi vi ved, at det er en af nøglerne til øget ligestilling, både i hjemmet og på arbejdsmarkedet. Derfor har vi sammen med den øvrige opposition også foreslået, at 12 uger af barselordenen bliver øremærket til fædre. Sammen med Barselfonden, som vi nu får gennemført med et bredt flertal i Folketinget, vil mere fædrebarsel være et stort skridt imod mere ligestilling og reel ligestilling.

På forskningsområdet, som regeringen også udråber som et konkurrenceparameter på ligestillingsområdet, savner vi også noget mere konkret handling. Sidste år kom regeringens egen tænketank om kvinder i forskning med en lang række forslag, som regeringen ikke har fulgt op på, og i redegørelsen nævner ministeren, at det jo er op til universiteter og forskningsinstitutioner at tage nogle initiativer på baggrund af tænketankens rapport.

Men der er jo altså også nogle konkrete anbefalinger i rapporten om, hvad vi kan gøre rent politisk for at fremme flere kvinder i forskning. F.eks. kan vi lade ligestilling indgå som et parameter i universiteternes udviklingskontrakter. Men det er jo et forslag, som vi kan forstå at vi-

denskabsministeren i hvert fald ikke bryder sig om. Det er vi kedde af. Vi synes, det er et glimrende initiativ, hvis det kunne samle flertal. Og en ting er sikkert, nemlig at hvis udviklingen fortsætter som nu, skal vi vente til år 2099, før vi har lige så mange kvindelige professorer som mandlige. Så det synes vi i hvert fald er lidt for lang tid at vente.

Endelig vil jeg sige om ligestilling som global konkurrenceparameter, som den første overskrift hedder, at hvis det er så vigtig en prioritering for regeringen, kan det undre, at der ikke har været mere fokus på ligestilling i hele globaliseringsstrategien, som regeringen lige har præsenteret. Jeg kan så forstå, at ministeren vil holde en konference om emnet. Det synes vi er fint.

Også i redegørelsen fra den tværministerielle arbejdsgruppe, som har arbejdet med det kønsopdelte arbejdsmarked, bliver der henvist til globaliseringsstrategien. Og der er vi i Socialdemokratiet helt enige med arbejdsgruppen i, at det er meget oplagt, for ikke at sige nødvendigt, at indarbejde køn i globaliseringsdagsordenen.

Kl. 18.45

Lige så nødvendigt er det, at vi får kønsbrillerne på i forbindelse med velfærdsreformerne. Jeg kan undre mig over, at der ikke står noget om velfærdsreformer i redegørelsen, da det jo er en debat, som vil komme til at fylde meget i år 2006.

Det er helt afgørende, at vi får mainstreamet velfærdsreformerne, så der tages højde for kønspektivet. Det har regeringen forhåbentlig lært af kommunalreformen, hvor vi nu har set nogle af konsekvenserne, bl.a. at mange kvinder i mange kommuner er blevet presset ud i kampen om chefterne.

For at sikre mere fokus på ligestillingen i Folketingets arbejde har en samlet opposition foreslået, at der oprettes et ligestillingsudvalg i Folketinget. Men heller ikke her har vi kunnet få regeringens opbakning indtil nu.

Nu nævnte jeg før den tværministerielle arbejdsgruppe om det kønsopdelte arbejdsmarked, som netop har udgivet redegørelsen »Kvinders og mænds uddannelser og job« som opfølgning på Socialforskningsinstituttets rapport om netop det kønsopdelte arbejdsmarked, og som konkluderer, at der stort set ikke er sket nogen udvikling på det område i de sidste 10 år.

Der er en lang række gode forslag i rapporten, men jeg er nødt til at sige, at fra Socialdemokraternes side er vi dybt bekymrede over det, der er lagt op til, når det handler om organisering

ringen af specialfunktionerne, som hidtil har hørt til i AF-regionerne.

Beskæftigelsesministeren har lagt op til, at man nedskærer antallet af ligestillingskonsulenter fra 29 til 8 på landsplan. Det mener vi er dybt bekymrende, og det kan vi kun se som en nedprioritering af arbejdet.

Redegørelsen kommer også ind på, at det særlig er unge med anden kulturel baggrund, som har svært ved at bryde kønsrollemønstrene og dermed kønsopdelingen på arbejdsmarkedet. Vi er helt enige i, at det er et område, der skal have høj prioritet i ligestillingsarbejdet.

Der er nogle få ting, der er interessante at bemærke. Det er, at unge mænd med indvandrerbaggrund i højere grad end danske mænd vælger en karriere i omsorgsfagene. Samtidig gennemfører mange piger med minoritetsbaggrund en videregående uddannelse. Så der er bestemt lyspunkter, men der er også store udfordringer.

I den forbindelse vil jeg gerne kvittere for regeringens handlingsplan »Beskæftigelse, deltagelse og lige muligheder for alle«, som er en del af satspuljeaftalen. Vi mener, at den indeholder en række gode initiativer på det her område.

Vi havde dog gerne set en lidt mere aktiv indsats over for de allermost isolerede minoritetskvinder, f.eks. ved det forslag, vi tidligere har fremsat, om obligatoriske sundhedsplejerskebesøg og en mere aktiv, opsøgende indsats fra kommunernes side.

Jeg skal lige knytte et par kommentarer til nogle af de øvrige elementer, som jeg gerne vil nå at komme ind på.

Hvad angår indsatsen mod vold over for kvinder, bakker vi op om regeringens handlingsplan, som også er en del af satspuljen, men vi er også meget optagede af, at indsatsen ikke stopper med den handlingsplan. Næste skridt bliver at sikre en bedre adgang til reel behandling for ofrene og deres børn.

I dag er det sådan, at voldsudøveren har ret til gratis psykologhjælp, mens ofrene ofte skal kæmpe for at få blot et tilskud til psykologhjælp, og der har vi altså behov for en oprustning og en opkvalificering på krisecentrene og en stærkere efterværnsindsats for at sikre, at kvinderne ikke ender tilbage i de voldelige ægteskaber, eller i hvert fald får brudt med voldsspiralen.

For så vidt angår kvindehandel, har vi i debatten været inde på, at fra Socialdemokraternes side lægger vi utrolig stor vægt på, at vi får sikret en udvidet beskyttelsesperiode for handlede

kvinder. Det mener vi er helt afgørende for at kunne tilbyde kvinderne en ordentlig støtte og hjælp og en ordentlig rehabiliteringsindsats, så de ikke bliver genhandlet, når de vender tilbage til deres hjemlande. Det er også afgørende i forhold til politiindsatsen.

Jeg er også glad for, at ministeren har valgt at nævne prostitution i redegørelsen. Jeg er helt enig i, at det er et emne, vi skal have stor fokus på, også i forbindelse med diskussionen om kvindehandel.

Til slut kan jeg ikke lade være med igen at nævne A4's undersøgelse om ligestilling, som jo meget interessant viste, at kun 6 pct. af de adspurgte mener, at ligestillingsministeren er den bedste til at fremme ligestillingen i Danmark.

Det er lidt tankevækkende, men man kan måske hægte det sammen med, at på det område, hvor deltagerne i undersøgelsen mener at de største problemer med ligestillingen er, nemlig den manglende ligeløn mellem mænd og kvinder, har regeringen ikke vist den helt store vilje til at gøre noget reelt for at sikre ligelønnen, men er kommet med et meget uambitiøst forslag om kønsopdelte lønstatistikker, som kun vil dække en lille del af det private arbejdsmarked.

Undersøgelsen kunne godt tyde på, at folk er enige med Socialdemokraterne i, at der er behov for en langt mere ambitiøs dagsorden og mere end pjecer, hjemmesider og konferencer for at løse ligestillingsproblemerne.

Formanden:

Tak til fru Kirsten Brosbøl. Så er det fru Louise Frevert som ordfører.

Louise Frevert (DF):

Ligestillingen i Danmark har det, på trods af hvad mange vil påstå, fint. Jeg vil dog med det samme godt medgive, at vi mangler det sidste nøk for at have fuld ligestilling mellem kvinder og mænd, bl.a. på lønområdet. Det er noget, der absolut skal gøres noget ved, og det kan ikke gå hurtigt nok.

Kl. 18.50

Derfor kan det ikke være rigtigt, at vi år efter år på det nærmeste siger de samme ting og kun rykker os et museskridt videre hver gang. Det burde gå hurtigere. Lad mig sige det på en anden måde: Det *skal* gå hurtigere. Kvinder skal være bedre til at forhandle løn, de skal turde, og det er selvfølgelig ikke noget, som kommer fra den ene dag til den anden.

Så længe arbejdspladserne ikke griber i egen barm og selv gør noget ved deres egen arbejdskultur, bl.a. når det gælder ligestillingen, ikke alene med hensyn til løn, men også med hensyn til barsel, har vi et samfundsmæssigt problem, selv om Danmark som helhed alt andet lige ligger i front på ligestillingsområdet. Vi skal ikke hvile på laurbærerne, og derfor er det nødvendigt at pointere, at det sidste nøk skal nås inden for få år. Det er ikke tilfredsstillende i et land, hvor vi har så gode muligheder for at kunne have en kønsligestilling, at vi stadig er utilfredse og bagud på nogle områder.

Den 8. marts var kvindernes internationale kampdag, og det er da lidt for dårligt, at man kun en gang om året bliver mindet om, at der skal være en form for kampdag for kvinder, og hvorfor vi har en kampdag. Der er over hele verden kvinder, der på trods af alt kæmper en daglig kamp for overlevelse, eksistensberettigelse og forståelse. Derfor er det min faste overbevisning, at ligestilling ikke kommer ad lovgivningens vej, men ved et holdningsarbejde.

Som mor til fire er jeg alligevel lidt rystet over, at der her i 2004 er lavet en rapport, der viser, at kvinderne gennemsnitlig holdt 42,8 ugers barsel, og at mændene kun holdt barsel i 3,4 uger af de i alt 52 uger. Det skal der laves om på. Her må kvinderne være lidt bedre til at sige fra og være mere årvågne over for deres mænd og få dem til at forstå alvoren af, at det ikke alene er givtigt for den fælles forståelse af børneopdragelse, men at det også er godt for børnene at være sammen med deres far.

Man skal starte et sted, og hvis man ikke snart får taget ordentlig hul på den kulturændring, der skal til, og den samtidige holdningsbearbejdelse, vil der desværre gå endnu længere tid, og det ville jeg synes var rigtig ærgerligt. Jeg ville opfatte det som en bremseklo for den udvikling, vores samfund ellers burde være inde i, og for de muligheder, som dagens familier i virkeligheden bydes og har alle muligheder for at benytte sig af.

Vold mod kvinder foregår desværre også, selv om der fra ministerens hånd har været adskillige gode initiativer. Som det fremgår af denne perspektiv- og handlingsplan for 2006, er der stadig 64.000 kvinder, der bliver udsat for vold enten fysisk eller psykisk. Det kan være en ægtefælle, en samlever eller andre partnere, og det mener jeg er helt utilstedeligt. Der ligger mange frygtelige historier gemt i de hjem, hvor en

mor/kvinde bliver udsat for en eller anden form for vold.

Vi skal være meget bedre til at gribe ind på et tidligere tidspunkt, når vi oplever eller bliver opmærksomme på volden. Der går for lang tid i sagsbehandlingen, så vi får børn, der ikke kommer tidsnok ind i behandlingssystemet efter at have været vidne til den vold, der foregår i hjemmet, og som i særdeles høj grad går ud over børnene.

Man kan diskutere, om der har været for travlt i mange socialforvaltninger, og om socialrådgiverne har været for overbelastede, men der må være en vej ud af problemet, og jeg har stor tiltro til, at den nye kommunalreform kan være med til at skubbe i den rigtige retning, nemlig ved, at man også i dette tilfælde lægger flere ting ud til kommunerne, som har en finger på pulsen og kan følge med i, hvad der foregår netop i nærområdet.

I forlængelse af volden mod kvinder er også menneskehandelen et stort emne. Det er handelen med kvinder og for den sags skyld også med børn. I den forbindelse vil jeg gerne spørge ministeren, om ministeren egentlig mener, at de initiativer, som allerede er taget, er tilstrækkelige, når det drejer sig om sexslaver, hvor vi eksempelvis på det seneste har set tilfælde med 16-årige piger, der kan købes for ingen penge i europæiske lande.

Jeg er udmærket klar over, at ministeren har haft nogle kommentarer, og at det også i perspektiv- og handlingsplanen på side 13 beskrives, at der skal følges op, og at et barn ikke må sendes hjem, før man er sikker på, at et sådant barn vil få en sikker modtagelse i hjemlandet.

Men vi ved alle, at denne handel foregår, og at mange af de stakkels unge mennesker ikke har noget netværk, som de kan bruge. Det tvivlsomme netværk, som de måske har, vil sende dem direkte ud i prostitution igen. Derfor vil jeg blot helt stilfærdigt forhøre mig om, hvorvidt ministeren ikke finder, at der måske kan findes mere gennemgribende initiativer, for dette er en sag, der ligger Dansk Folkeparti meget på sinde.

Kl. 18.55

I redegørelsen er videre angivet, at der vil blive iværksat en kampagne med det formål at begrænse efterspørgsel og køb af seksuelle ydelser hos ofre for kvindehandel. Så har jeg endnu et spørgsmål til ministeren: Hvordan vil dette realistisk forventes at virke? Principielt kan jeg udmærket se en virkning, men noget andet er praksis. Jeg vil derfor gerne høre, hvordan man

agter at beskrive problemstillingen konkret, og jeg vil også gerne have uddybet, hvordan man forestiller sig at tage initiativet på dette område.

Såfremt ministeren har kendskab til, hvordan man bekæmper disse forhold i andre østeuropæiske lande, vil det være ganske interessant at få det belyst og tydeliggjort.

Det er dejligt at se, at der er ting i planen, som allerede er vedtaget, herunder netop at man vil sætte fokus på, at der skal ske til, at sammensætningen mellem mænd og kvinder i de nye kommunale og regionale råd sker på en kønspolitisk måde. Så vi kan vel afslutningsvis glæde os over, at vi på dette punkt faktisk allerede er forud for handlingsplanen.

De gode initiativer kommer da heldigvis på banen et efter et. Men man bliver gang på gang, når man ser på den kønsfordeling, der er, når det gælder lederjob og chefposter, bekræftet i, at der er alt for få kvinder, der bestrider disse job, og at ikke alle initiativer har virket endnu.

Det er den traditionelle opfattelse af det kønsopdelte arbejdsmarked, som vi simpelt hen skal til livs, og det sker, som jeg sagde tidligere, ved den daglige kvindekamp og ved, hver eneste gang man har mulighed for det, netop at gøre opmærksom på, at det er vigtigt, at kvinderne kommer på banen, og at de ikke skal opfatte sig selv som fastlåste i et bestemt rollemønster; for den sags skyld skal mændene ej heller gøre det.

Vi må se, hvilke forslag der kommer fra regeringens side til en massiv indsats for at bryde med det kønsopdelte arbejdsmarked. For som jeg tidligere har sagt, skal der ikke lovgives, men det kan være nødvendigt, at man præger udviklingen i en aktiv handlingsplan eksempelvis med en dialog eller med konkrete tiltag og forsøg på forskellige virksomheder eller via kampanjer.

Vi går en spændende tid i møde med den nye kommunalreform, og det er vigtigt, at kommunerne går aktivt ind i metodeudviklingen med hensyn til ligestillingsarbejdet. Jeg tror på, at det initiativ, som ministeren vil komme med i samarbejde med indenrigs- og sundhedsministeren, hvor man udarbejder en tjekliste, som sammenlægningsudvalgene kan bruge, vil være et godt skridt i den rigtige retning.

Men som sagt: Ligestilling kommer ikke fra den ene dag til den anden. Det er en lang, sej vej, men vi er længere på ligestillingens rette vej, end vi nogen sinde tidligere har været, og set i forhold til andre lande må vi vel på dette punkt

lidt stolte kunne kalde os en form for rollemodel.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Generer det ikke ordføreren, at Danmark på et tidspunkt i 1970'erne lå i front på det ligestillingsmæssige område, mens Norge og Sverige nu har indhentet os? Det er det ene spørgsmål.

Det andet spørgsmål, jeg godt vil stille, når nu ordføreren er så optaget af handel med kvinder, hvilket jeg er glad for, er: Hvad mener ordføreren egentlig, løsningen skal være, når det drejer sig om prostitutionskunderne? Nu tænker jeg ikke på kriminalisering eller ej, men hvilke initiativer mener ordføreren, man kan tage der? Mener ordføreren, at den hollandske model, som trods alt sikrer ordentlige arbejdsvilkår for de prostituerede, er en løsning?

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Det er et emne, der berører os alle sammen meget. Men for lige at tage det første spørgsmål om Norge og Sverige: Nej. Vi bryder os ikke om kvoter, og det er jo den model, som man har både i Norge og Sverige. Vi mener, at det er frivillighedens vej, man skal gå.

Jeg kan da godt blive lidt forstemt, det vil jeg medgive ordføreren, over, at man måske ikke har været lidt bedre i hvert fald i de sidste to årtier til at følge op på den hurtighed, der var i ligestillingen i slutningen af 1960'erne og i 1970'erne. Men da var tingene jo nye, og man kan ikke have progression med samme hastighed i de efterfølgende årtier. Da skal der følges op på tingene, som der blev på de initiativer, der blev taget i 1960'erne og 1970'erne.

Jeg tror, at det er en holdningsbearbejdelse, og det har jeg også sagt tidligere. Nogle gange kan jeg også høre på de andre ordførere, der har været heroppe, at det lidt er en gentagelse af tingene. Men jeg synes da, at vi er kommet et langt skridt videre i forhold til tidligere. Nu sker der da noget på området. Så kvoter bryder vi os ikke om, det skal være ad frivillighedens vej.

Når det drejer sig om handel med kvinder og de prostituerede, kan det godt være, uanset hvordan man vender og drejer debatten, at der skal være en dialog, men på et eller andet tidspunkt må vi også nå hen til en bundlinje, et resultat. Det vil sige, at uanset om man vil berøre det eller ej, og at det vil være vanskeligt, er vi ikke indstillet på at kriminalisere kunderne.

Kl. 19.00

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Det var overhovedet ikke kvoter, jeg hentydede til, men der er jo f.eks. helt anderledes barselorlovsordninger i Sverige og Island. Det er det ene.

Det andet er, at jeg sådan set ikke spurgte til, om man skal kriminalisere eller ej, for det er jeg godt klar over at Dansk Folkeparti bestemt ikke går ind for. Man vil kriminalisere så meget andet, men det at gå til prostituerede skal bestemt ikke kriminaliseres; det har jeg forstået. Men for ligesom at nå til en eller anden bundlinje: Er den bundlinje, som ordføreren forestiller sig, den hollandske model?

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Vi mener, at det, det drejer sig om, er oplysningsarbejde, og jeg tror virkelig, at kommunalreformen vil gøre, at kommunerne vil tage nogle bredere og større initiativer. De kender nærområdet bedre, og det er jo ikke kun et københavnerfænomen, at der er prostitution, så derfor tror jeg, det vil være godt, at kommunerne får mulighed for at kunne gøre noget helt andet i deres selvforvaltning, end de har gjort tidligere, og det er jeg meget tilfreds med.

Men det er jo noget, vi følger på tæt hold, og det er også noget, ministeren følger på tæt hold og følger op på i perspektivplanen. Det kan man også se på hjemmesiderne, så det er jeg meget fortrøstningsfuld over for. Men det er i hvert tilfælde et område, som jeg vil holde skarpt øje med, også nu hvor der bliver lagt mere ansvar ud til kommunerne.

Jeg var ikke klar over, at det decideret var barselorloven, fru Lone Dybkjær hentydede til, men jeg skal da sige, at vi er meget tilfredse med den barselorlovsordning, som vi selv har været med til at vedtage, fordi den giver forældrene mulighed for selv at bestemme, hvordan de vil fordele barselorloven. Det er vi godt nok tilfredse med, for nu må familierne til at gribe lidt i egen barm og komme lidt på banen, og så må kvinderne altså blive bedre til at sige fra.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg synes ikke rigtig, vi fik et klart svar fra Dansk Folkepartis ordfører på, om Dansk Folke-

parti egentlig er tilhænger af den hollandske model på prostitutionsområdet. Jeg kan sige, hvis ordføreren ikke er med på det, at den hollandske model er en fuld legalisering af hele området, og det har jo nogle andre konsekvenser. Men er det noget, Dansk Folkeparti har inde i sine overvejelser om den bundlinje, man regner med at nå frem til på et tidspunkt?

Lad det være det første spørgsmål, så tager jeg det andet bagefter.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg synes ellers, det fremgik af mit svar. Jeg svarede ikke direkte, men jeg ved godt, hvordan den hollandske model er, og jeg synes da, jeg svarede meget klart, at det ikke er den, vi er interesserede i, i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt. Når vi har fulgt udviklingen og har set, hvad der er sket, kan det da godt være, at vores gruppe kan indgå i en bredere diskussion, men på nuværende tidspunkt er der ikke lagt op til, at vi kan gå ind for den hollandske model og gøre det legalt – slet ikke.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Jeg står her med et debatindlæg fra fru Louise Frevert i Jyllands-Posten på kvindernes internationale kampdag, og jeg synes, det er fint, at ordføreren også i det indlæg giver udtryk for, at vi skal gøre noget mere på dette område. Jeg synes, det er rigtig godt, at Dansk Folkeparti også er interesseret i, at vi får taget fat på nogle af de ligestillingsproblemer, som vi rent faktisk har, hvilket også fremgik af ordførertalen.

Der står konkret, at vi etnisk danske kvinder skal gøre noget mere for at hjælpe kvinderne fra de etniske minoriteter, og der bliver bl.a. henvist til, at disse kvinder desværre er i flertal på landets krisecentre. Jeg synes, det kunne være interessant at høre, hvad fru Louise Frevert mener vi skal gøre for at hjælpe kvinderne med etnisk minoritetsbaggrund, som jo ganske rigtigt udgør næsten halvdelen af de kvinder, der ender på krisecentrene på grund af vold i ægteskabet. De kvinder er for manges vedkommende rent faktisk fanget i et voldeligt ægteskab, for hvis de bryder med den voldelige ægtemand, så bliver de udvist af Danmark, og er det et af de problemer, som Dansk Folkeparti vil være villig til at være med til at løse?

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Det er da interessant, at den socialdemokratiske ordfører næsten har rigtig gode ideer på Dansk Folkepartis vegne, og det vil jeg kvittere for. Men det er ikke helt i tråd med det, jeg mener.

I første omgang vil jeg sige, at de initiativer, som ministeren har taget, bakker vi fuldt op om, eksempelvis et oplysningsarbejde på sprogcentre. Men det er ikke nok, jeg tror, der skal et helt andet oplysningsarbejde til ude i kommunerne, og jeg tror også, at de kampagner og de initiativer, der nu bliver taget fra ministerens side, hvor der bliver taget kontakt til borgmestre, rådmænd og andre interessenter ude i kommunerne, vil bevirke, at der eksempelvis bliver mere fokus på de indvandrerkvinder, som ikke kan opnå den kontakt med omverdenen, man ønsker de skal have, så de kan få en uddannelse, så de lærer sproget, så børnene kan komme i daginstitution og få en ordentlig integration.

På den måde bliver man også opmærksom på volden, og det er netop meget vigtigt at have fokus på, at der er et problem her.

Formanden:

Tak til fru Louise Frevert. Så er det fru Helle Sjelle som ordfører.

Kl. 19.05

Helle Sjelle (KF):

I år kan vi fejre ligelønnens 30-års-fødselsdag. I 1970'erne blev det slået fast, at mænd og kvinder skal have lige løn for lige arbejde, men 30 år efter kan vi konstatere, at der stadig er forskel på mænds og kvinders løn, og at det i det hele taget kunne gå bedre med ligestillingen. Vi er kommet langt, siden loven om ligeløn blev vedtaget – ingen tvivl om det – men der er stadig lang vej endnu, før vi kan tale om en reel ligestilling mellem mænd og kvinder.

Det handler naturligvis ikke om, at mænd og kvinder skal være ens. Det handler om, at mænd og kvinder skal have de samme chancer og muligheder, og det handler om, at mænd og kvinder skal opfattes og behandles som ligeværdige. Med ligelønnens 30-års-fødselsdag kan vi fejre 30 års ligestilling, i hvert fald på papiret, men i virkeligheden halter vi stadig bagefter.

Der gøres meget for at fremme og sikre ligestillingen i Danmark. I Det Konservative Folkeparti er vi f.eks. meget glade for, at arbejdsmarkedets parter gennem de seneste overenskomster har fået etableret en barselfond, og at vi i

øjeblikket arbejder på at udvide barselfonden til også at omfatte resten af arbejdsmarkedet. En barselfond er nemlig efter vores opfattelse intet mindre end en landvinding for ligestillingen. At udligne udgifterne til barsel vil forhåbentlig medføre, at det økonomiske incitament til at ansætte en mand frem for en kvinde vil være mindre.

Vi synes også, det er positivt, at ministeren nu er kommet med en perspektiv- og handlingsplan for 2006, for der er jo meget, der skal gøres på området, og der skal arbejdes på alle niveauer. At vi har at gøre med et bredt område, afspejles i redegørelsen og handlingsplanen, hvor indsatsområderne spænder fra en ligelig sammensætning af mænd og kvinder i råd og nævn til vold mod kvinder og opgør med de stereotype kønsroller. Det er meget forskellige problemstillinger, men de har det tilfælles, at kønnene ikke er ligestillede, og det viser, at uligheden mellem kønnene desværre er en integreret del af vores hverdag, vores kultur og vores historie.

Hvis man ønsker at fremme ligestillingen mellem mænd og kvinder, handler det således også om at gøre op med mange års kulturarv og tankemønstre. Derfor er det glædeligt, at ministeren med perspektiv- og handlingsplanen sender et kraftigt signal om, at der er en politisk vilje til at fremme og sikre ligestilling, bl.a. mellem mænd og kvinder, men også mellem de etniske minoriteter og mellem unge og ældre. Regeringens handlingsplan lægger op til, at der bliver gjort en indsats på mange forskellige områder, og jeg skal ikke komme ind på alle områderne her i dag, men vil koncentrere mig om et par af dem.

Først og fremmest er vi i Det Konservative Folkeparti glade for, at regeringen vil gå aktivt ind i kampen mod kvindehandel og vold mod kvinder. Det kan være svært at forstå, at noget så grusomt som handel med kvinder kan finde sted, og at kvinder fragtes fra Østeuropa og de baltiske lande for at blive solgt i Danmark og tvunget til prostitution eller udsat for andre overgreb. Men ikke desto mindre er det jo virkeligheden for hundredvis af udenlandske prostituerede, der lever under konstant tvang og umenneskelige forhold, og det skal vi som samfund naturligvis gribe ind over for.

Vi kan ikke acceptere, at kvinder i den grad fratages retten til at bestemme over deres eget liv, og at de bliver udnyttet og udsat for voldsomme krænkelse. Vi synes derfor, det er positivt, at man nu tager initiativ til en kampagne

med det formål at oplyse de mænd, der køber sex, om de handlede kvinder, og om, hvordan de kan være med til at forhindre handel med kvinder. Forhåbentlig vil kampagnen have en positiv effekt, men der er altså ikke nogen tvivl om, at der skal gøres meget mere end det. Derfor er vi også glade for, at ministeren prioriterer det internationale samarbejde i EU og i de nordiske og baltiske lande højt, for kun på den måde kan vi forebygge, at handelen finder sted, og sikre, at de ramte kvinder kan vende hjem og begynde et nyt liv.

Der er ingen tvivl om, at handel med kvinder er en fuldstændig uacceptabel handling, som skal straffes meget hårdt, men kvinder udsættes også for mange andre former for fysiske og psykiske krænkelser. Vold mod kvinder er et synligt tegn på manglende ligestilling og ligeværd mellem mænd og kvinder, og derfor skal vi også sætte kraftigt ind over for vold mod kvinder generelt.

Men ligestilling handler også om meget andet end vold mod kvinder og kvindehandel. SFI's undersøgelse viste for nylig, at det danske arbejdsmarked og uddannelsessystem i høj grad er kønsopdelt, og det tyder på, at mange mænd og kvinder hænger fast i de stereotype forestillinger om, hvad man kan og ikke kan, og hvad der forventes af henholdsvis mænd og kvinder i vores dagligliv. Sådanne opfattelser har naturligvis betydning for fordeling af arbejdsopgaver, løn og karrieremuligheder.

Kl. 19.10

I den forbindelse skal vi huske, at en undersøgelse, som er foretaget af Nina Smith, viser, at kvinder i toppen giver resultater på bundlinjen. Der er altså al mulig grund til at forsøge at få brudt de traditionelle forventninger til mænd og kvinder, både for den enkeltes skyld, men også for samfundets skyld, og der er ingen tvivl om, at vi Konservative f.eks. meget gerne så, at andelen af kvindelige topledere steg markant. Jeg håber, det vil ske, men det vil sikkert tage tid, for der skal gøres op med mange års virksomhedskultur, selv om viljen er til stede fra virksomhedsledernes side. F.eks. kan vi se, at et netværk af virksomheder nu vil arbejde for, at der kommer flere kvinder i ledelserne, og det er da et tegn på en vilje til forandring.

De traditionelle opfattelser af mænd og kvinder og forventningerne til de to køn findes ikke kun på arbejdsmarkedet, men også i skolerne,

familierne og ikke mindst i medierne. Det påvirker os alle, ikke mindst de unge, og det er vigtigt, at vi får gjort op med de forudbestemte kønsrollemønstre. Vi håber f.eks., at regeringens projekt om pornificeringen af massekulturen og unges uddannelsesvalg vil være medvirkende til at rykke ved de unges forestillinger om, hvad det vil sige at være mand eller kvinde, og hvordan man må opføre sig i vores samfund som mand eller kvinde. Det er de unge, som skal forme fremtidens samfund, så hvis vi ønsker mere ligestilling i fremtiden, skal vi starte her. Det er dem, vi skal have fat i.

Samlet set vil jeg give ministeren ret i, at lige muligheder fører til et rigere Danmark, men samtidig må vi også tænke ligestilling ind i vores forhold til resten af verden. Vi håber, at regeringen også i fremtiden vil yde udviklingsbistand ud fra den vedtagne strategi, at ligestilling mellem mænd og kvinder skal være en integreret del af arbejdet og målet, og vi håber, at regeringen fortsat vil prioritere multilateralt samarbejde med organisationer, der f.eks. arbejder for at fremme og bevare kvinders seksuelle og reproduktive rettigheder.

Samlet set mener vi i Det Konservative Parti ligeledes, at perspektiv- og handlingsplanen er et godt udgangspunkt.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Først og fremmest tror jeg, der sneg sig en lille fejl ind i ordførerens tale. Fru Helle Sjelle indledte med at sige, at i år fejrer vi ligelønnens 30-årsfødselsdag, men det må jo være ligelønslovens 30-årsfødselsdag, vi fejrer, for vi må jo konstatere, at vi i hvert fald stadig har store problemer på ligelønsområdet i Danmark.

Men det er nu ikke det, jeg vil spørge til, jeg vil faktisk spørge til barselfonden. Vi er jo et bredt flertal i Folketinget, der bakker op, at der nu bliver etableret en barselfond, så hele arbejdsmarkedet er dækket – lige bortset fra én gruppe, nemlig de selvstændige. Det er jo kedeligt, at regeringen har valgt ikke at tage de selvstændige med, men jeg har tidligere hørt i hvert fald fru Helle Sjelle give udtryk for, at hun mener, at de selvstændige faktisk burde være omfattet af barselfonden, og derfor vil jeg bare spørge, hvor tilfreds fru Helle Sjelle er med, at regeringen har valgt at afvise at tage de selvstændige med.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Der er ikke nogen tvivl om, at vi synes, det er en rigtig god idé, at der nu er etableret en barsel-fond for størstedelen af arbejdsmarkedet. Det ser ud til, at vi også får resten med, men det er selvfølgelig ganske korrekt, som fru Kirsten Brosbøl siger, at det endnu ikke er lykkedes at lave en model, der er tilfredsstillende for de selvstændige. Det synes vi naturligvis er kedeligt, for det er da ærgerligt, at det endnu ikke er lykkedes at finde en model, som også gør det muligt at etablere en barselfond for de selvstændige.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

O.k., jeg synes da, det er godt at høre, at fru Helle Sjelle ikke er tilfreds med, at regeringen har afvist, at de selvstændige kan komme med. Men hvad vil fru Helle Sjelle så gøre?

Er der noget arbejde i gang med at kigge på nogle alternative modeller? Som jeg har opfattet det, har regeringen sagt, at det er for besværligt, og det er for dyrt, og det kan man ikke lige få til at passe, så det vil man ikke. Men hvad er fru Helle Sjelles bud på, hvordan vi får sikret, at de selvstændige rent faktisk også får en bedre sikring på området, så der ikke længere er den store risiko, man især som ung kvinde løber i dag. Hvis man vælger at løbe risikoen for at blive gravid og få et barn, er det altså en meget, meget stor udskrivning, typisk for den kvindelige iværksætter, og hvilke konkrete ideer har fru Helle Sjelle på det område?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Som jeg sagde tidligere, synes vi, det er en god idé, at man arbejder videre med spørgsmålet og ser på, om denne situation ikke kan løses på den ene eller den anden måde. Men indtil videre må vi som sagt notere os, at det altså ikke har været muligt at finde frem til en brugbar model, som kan opfylde de ønsker, man havde fra regeringens side.

Kl. 19.15

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Handel med kvinder var fru Helle Sjelle også inde på, og i lyset af det må man jo diskutere spørgsmålet om prostitution, som jeg har været inde på tidligere.

Det er det, jeg egentlig gerne vil spørge til, for der er jo to retninger i prostitutionsmiljøet, om jeg så må sige. Den ene mener, at man skal lave en fuld legalisering med optjening af arbejdsløshedsdagpenge, sygesikring, og hvad ved jeg, og den anden linje er, at man skal gå over til en kriminalisering. Hvor ligger debatten i Det Konservative Folkeparti, ligger der nogen debat, eksisterer der en debat? Hvis der er en debat i partiet, har jeg ikke rigtig været opmærksom på det.

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Fru Lone Dybkjær har fuldstændig ret i, at vi synes, som jeg også nævnte i min ordførertale, at det er ganske forfærdeligt, at vi har den handel med kvinder, som vi har, med deraf følgende prostitution. Vi er bestemt ikke begejstrede for prostitution, men vi tilhører heller ikke den anden side, som siger, at man vil gå ind og kriminalisere den. Vi er bange for, at man simpelt hen skubber de prostituerede endnu længere ud, end de er på nuværende tidspunkt.

Derfor er vi også mere tilhængere af frem for at kriminalisere de prostituerede, at man går ind og yder en social indsats, f.eks. i form af opsøgende teams og andet, over for de prostituerede for at give dem mulighed for at komme ud af miljøet.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jo, men bare for at give et eksempel har vi jo altså i Det Radikale Venstre haft en debat om det her, og der var en meget klar afstandtagen fra f.eks. den hollandske model. Men det er jo sådan, at den diskussion foregår i prostitutionsmiljøet.

Jeg har hørt, at partiet ikke ønsker en kriminalisering, det siger jeg heller ikke at vi går ind for, i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt. Men der er på den anden side hos os taget klar afstand fra den anden model, altså den hollandske model, hvor man direkte siger, at det er et fuldt legalt erhverv. Har der været den diskussion hos De Konservative, og hvad har resultatet været af den, hvis den har været der?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Nej, men vi er jo heller ikke ovre i den anden grøft, om man så må sige. Jeg kan henholde mig til, at der forleden var en spørgeskemaundersøgelse, som godt nok blev offentliggjort anonymt,

hvor det faktisk viste sig, at alle i Det Konservative Folkeparti i folketingsgruppen bakkede op om, at man ikke kriminaliserede prostitution.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt blive ved prostitutionen. Anerken- der fru Helle Sjelle, at den svenske model, altså den, hvor man har kriminaliseret kunden, har betydet, at Sverige i dag betragtes som et uinter- essant marked for de internationale menneske- handlede, og er det en viden, som man bredt har i Det Konservative Folkeparti?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Når vi taler om Sverige, så taler vi jo om, at der er sket en kriminalisering i Sverige. Og de un- dersøgelser, der har været der, har jo vist, at der ikke tegner sig noget entydigt billede af, hvor- dan det er gået med prostitutionen i Sverige, ef- ter at man har indført den her kriminalisering.

Med hensyn til handel med kvinder, så synes vi, som jeg sagde i mit indlæg, bestemt, at det jo er noget, som man skal løse internationalt. Det er ikke sådan, at Danmark alene kan sige, at nu vil vi gøre noget ved det her. Vi kan bare sige, at vi meget gerne vil være med til at bringe det op på den internationale dagsorden, men vi kan jo simpelt hen ikke bare lukke os ude af det inter- nationale samfund. Derfor synes vi, det er meget vigtigt, at det er en debat, som bliver taget inter- nationalt og derfor også i samarbejde med Sveri- ge.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det, jeg spurgte om, var sådan set: Anerken- der fru Helle Sjelle, at det, at Sverige har kriminali- seret kundens køb af prostituerede, har medvir- ket til, at det for de internationale menneske- handlede, som jo er en storgangstermafia, faktisk har gjort det marked uinteressant for dem, og er det en diskussion, man har i Det Konservative Folkeparti, altså er det en viden, man har ude i partiafdelingerne? Diskuterer man det? Diskute- rer man også den hollandske model?

Diskuterer man, hvor man skal lægge sig, om man skal lave det, sådan som man har det i Hol- land, hvor prostitution er fuldstændig legalise- ret, og hvor man kan få gavn af alle de sociale ordninger, der er, også når man er prostitueret, eller om man skal vælge den svenske model, hvor man da i hvert tilfælde er lykkedes med at

gøre markedet mindre interessant for det, som ministeren kaldte det moderne slaveri, hvilket jeg er enig i?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Jeg kan sige så meget, at debatten i Det Konser- vative Folkeparti de sidste par måneder har væ- ret optaget af nogle lidt andre ting, må man jo indrømme, end netop at diskutere prostitution. Det er ikke emnet, der har stået allerøverst, men det står dog på dagsordenen.

Med hensyn til hvad der sker i Sverige, så er undersøgelserne, så vidt jeg har forstået, ikke fuldstændig klare. Man har ikke de fuldstændi- ge evalueringer af, hvordan det er gået, efter at man har kriminaliseret, og dermed heller ikke et fuldstændig entydigt billede af, hvordan det er gået med handel med kvinder.

Kl. 19.20

Formanden:

Tak til fru Helle Sjelle. Så er det fru Lone Dyb- kjær som ordfører.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne starte med at rose ligestillingsmi- nisteren og ligestillingsafdelingen for redegørel- sen for 2005. Den viser jo en imponerende liste over de mange initiativer, som ministeren har ta- get i form af pjecer, informationsmateriale, dia- logmøder osv., samt status på de fire handlings- planer. Det synes jeg er en glimrende oversigt, og hvis man nu skulle være sådan lidt venlig, så ville man sige med statsministerens ord, at der ikke er noget at komme efter, regeringen gør me- get på ligestillingsområdet. Det er jeg helt over- bevist om at ministeren også selv føler.

Jeg synes også, det er nogle udmærkede – og jeg mener det sådan set ikke ironisk – oversigter over, hvad der er sket. Jeg synes, hovedproble- met er, at det er ret svært at sige noget som helst om, hvordan alle de her initiativer egentlig har virket. Det er selvfølgelig udmærket med pjecer, dialogmøder, konferencer og alting, men spørgs- målet er, om vi har nogen som helst chance for at finde ud af, hvad der kommer ud af det rent konkret på ligestillingsområdet. Bliver der en forbedring med hensyn til ligelønnen, bliver der en forbedring i form af flere kvinder på lederpo- ster osv.? Det ved vi ikke noget om.

Der er der altså ikke ret meget hjælp at hente i faktaboksene, og derfor skulle min opfordring ligesom være, når ministeren nu formentlig til

næste år skal lave en ny redegørelse, at der også kommer nogle udviklingsperspektiver i den, at det ikke bare bliver her og nu-fakta, for det vil måske gøre diskussionen en anelse mere meningsfyldt.

Derfor synes jeg også, det er svært på basis af den redegørelse for 2005 at sige, hvad det rette at gøre i 2006 så er, og hvad det, hvis vi ønsker at nå nogle af de mål, ministeren også beskrev, så er for tiltag, der skal til.

Så vil jeg også godt om perspektivplanen for 2006 sige, at det ville være rart, hvis vi kunne få en sådan tilsvarende initiativliste for de kommende år, som vi har haft for det forgangne år. Nu siger jeg ikke, at den kan være helt så detaljeret, men man skal ligesom igennem og læse meget omhyggeligt, hvad det er for nogle initiativer, ministeren vil tage. I hvert fald for sådan en som mig og måske også andre kunne det være meget rart, at man fik sådan en initiativliste, så kunne man ligesom gå ind i den og diskutere ud fra den.

Når det er sagt, vil jeg sige, at jeg så vil komme med nogle kommentarer til de hovedområder, som regeringen har valgt ud som de fire hovedindsatsområder. Der er vi jo sådan set ikke uenige i en række af de tiltag, som ministeren har taget. Mangfoldighed er guld værd, og det er vi sådan set også enige i. Men vi synes altså bare ikke, at det med aftaler på arbejdsmarkedet er nok, og at frivillighed i valget hos familier er nok.

Det er sådan set en politisk uenighed, men jeg vil i hvert fald godt begrunde vores med at sige, at arbejdsmarkedet i øjeblikket fordrer en meget stor individualisering af de enkeltes arbejdspladser og arbejdsopgaver, og det gør det sådan set temmelig vanskeligt at finde ud af, bl.a. hvornår arbejdet er udført, og hvornår arbejdet ikke er udført. Tiden tillader ikke, at jeg kan gå ned i det.

Men den der individualisering gør det også sværere for den enkelte medarbejder at gå ind i forhandlingssituationer omkring barselorlov, fordi der er så meget andet til forhandling. Det er derfor, vi sådan set ønsker at sikre også fædre nogle rettigheder i forbindelse med arbejdet her ud fra, at det er godt for barnet, hvis der bliver nogle rettigheder for fædre og også for at lette fædrenes forhandlingssituation. Det kunne jeg gå meget mere ind på, men det bliver jeg nødt til at droppe her.

Det andet punkt, jeg så vil tage frem, er, at jeg også synes, der skal være flere kvindelige pro-

fessorer, men det er ikke gået op for mig endnu, hvordan det skal ske, og jeg tror måske heller ikke på dialogmodellen her.

Så nævner ministeren her, at i EU-året har man sat en masse ting i gang. Det er bare surt, at vi andre ikke kan få at vide, hvad der er sat i gang. Jeg har stillet en lang række spørgsmål og fået at vide, at ministeren ikke kan svare på noget som helst, før EU-året er vedtaget. Men i den her ligestillingsredegørelse er det vedtaget. Der står, at ministeren har taget en række initiativer, fordi der kommer det her EU-år næste år.

Så jeg synes, det er ærgerligt, at man, når man stiller spørgsmålene, så får at vide – og jeg har tjekket det så sent som i dag – at der ikke kan svares på noget som helst ovre fra ministeriets side, fordi EU-året ikke er vedtaget, og i redegørelsen står, at det er vedtaget, og at en række ting allerede er i gang. Jeg synes måske, det er lidt groft over for Folketinget, at når man stiller nogle spørgsmål, så får man altså ét svar og et andet, når man står her og kigger i redegørelsen.

Kl. 19.25

Jeg kan ikke gå så meget ind på spørgsmålet om punkt 2, men bare sige, at der synes vi måske, at nogle af de tiltag, som regeringen har taget med de 300 timer og kontanthjælp osv., måske ikke lige præcis er den rigtige vej til at få kvinder ud på arbejdsmarkedet, men det har der været en lang diskussion om tidligere i Folketinget, så det skal jeg ikke gå ind på.

Så er der spørgsmålet om de handlede kvinder, og der har vi jo allerede i forbindelse med spørgsmål og svar til de tidligere ordførere været inde på en hel del af spørgsmålene. Jeg tror og vil opfordre ministeren til ikke bare at sige, at det kun har været ganske få eller halvdelen af kvinderne eller færre, der har ønsket en forlængelse. Det kan jo være svært at vide, hvorfor de der kvinder ikke har ønsket et forlænget ophold. Men det der med, at de gerne vil tilbage og etablere et nyt liv, tror jeg altså ikke på efter 7 dage. Det bliver jeg nødt til at sige. Jeg tror, at de er meget mere traumatiserede, og at der derfor skal længere tid til. Jeg vil bare opfordre ministeren til at kigge på det, når hun nu vil gå ind i redegørelserne.

Så vil jeg godt sige til sidst, at ministeren jo havde nogle meget fine målsætninger. Dem kan jeg sådan set godt dele. Det ville være smadder ønskeligt at nå alle de der mål, som ministeren stillede op, og som vel dybest set kan summeres op som fuld ligestilling over hele fronten. Det er jeg sådan set ikke uenig med ministeren i. Men

det store spørgsmål er, hvornår ministeren mener, at det skal være tilfældet. Og derfor er jeg lidt ærgerlig over, at der ikke er nogen målsætninger.

Jeg går ikke ind for kvoter. Det er slet ikke det, jeg siger. Men det ville jo være rart, hvis ministeren f.eks. sagde, at hun gerne vil have 50 pct. kvindelige professorer eller synes, at målet skal være 30 pct. kvindelige professorer i totusind og et eller andet, hvad man nu realistisk kunne forvente. At der var en målsætning om, at man gerne ville have så og så mange, sådan at virksomhederne ligesom sagde, at det er der faktisk altså en borgerlig regering, der gerne vil have. Det kunne da være, vi skulle prøve at se på, hvordan vi kunne nå frem til det mål, sådan at vi ligesom støttede den borgerlige regering på de her felter.

Så vil jeg godt sige til et enkelt punkt, som ministeren er meget optaget af her i det allersidste, og som både vedrører omsorgssektoren generelt og også det at rekruttere andre til omsorgssektoren, at så dårlige, som arbejdsvilkårene er inden for omsorgssektoren, og det ved ministeren jo godt som socialminister, er det jo ikke nogen nem arbejdssituation. Vi ved også, at der er masser af mennesker, der flygter fra den omsorgssektor. Jeg tror ikke en bønne på, at det er nok med oplysningsmateriale, og der er jo ingen af os, der ligesom skulle stå bag det oplysningsmateriale, der for alvor kan anbefale folk at gå ind i den sektor med de dårlige arbejdsvilkår, for at sige det lige ud. Det kan man jo ikke. Det er jo ringe, ringe arbejdsvilkår, der bydes med al den form for kontrol, og hvad ved jeg.

Sektoren har jo selv sagt, at de kunne få meget mere ud af ressourcerne, hvis de kunne få lov til at tilrettelægge tingene på en anden måde. Så det er bare et eksempel på, at oplysning ikke duer. Her er arbejdsforholdene simpelt hen dårlige, og derfor er det der, man skal sætte ind. Hvis de arbejdsforhold bliver bedre, så kan det også være, at man kan få en rekruttering til sektoren. Vi kan jo direkte se, at den ikke er der, og det er ikke kun mangel på oplysning.

Til slut vil jeg egentlig godt opfordre ministeren til at kigge lidt positivt på det forslag til ligestillingsudvalg, som oppositionen nu samlet har fremsat, og ligesom også læse bemærkningerne til det, og også læse det i lyset af den her redegørelse. Den her fine redegørelse, som ministeren har lavet, bliver diskuteret én dag i 2 timer, måske 2½, og så er den væk. Og så bliver emnet i

øvrigt fuldstændig spredt hen over, jeg ved ikke hvor mange udvalg.

Det betyder, at der jo ikke kommer nogen rigtig kvalificeret diskussion af alle de her ligestillingsforslag og alle dem, der i øvrigt foregår, f.eks. også nogle af dem, vi har spurgt til på EU-plan. Det kan så for en lille smules vedkommende være, der kommer lidt i Europaudvalget, men med al respekt, så bruges der også meget tid på fisk og land, og hvad ved jeg, i Europaudvalget, og ligestilling bliver ikke lige det, der bliver topprioriteret.

Derfor synes jeg, at det ville rart, hvis ligestillingsministeren i regeringen kunne sende et positivt signal om, at ministeren faktisk som ligestillingsminister vil få en mere kvalificeret debat, hvis ministeren har nogle kvalificerede folk i Folketinget at diskutere med. Det synes jeg sådan set også må være et ønske fra ministeren. Vi fra Folketinget ville jo så have et sted, hvor der blev samlet noget faglig viden. Og det er jo det, der ikke sker i øjeblikket her i landet. Og hvis vi fik det, kunne det måske være med til, at vi kunne sige: Nå, jamen så kan vi måske ligesom bedre leve med, at det hele er oplysning og handlingsplan, og hvad ved jeg, fordi vi i det mindste får en samlet, overordnet og kvalificeret diskussion af emnet.

Kl. 19.30

Så det vil jeg meget gerne opfordre ministeren til at sige til sine regeringspartier, til sit parlamentariske grundlag – eventuelt, hun behøver det jo ikke. Men der er en samlet opposition, så jeg synes, at det ville være meget ønskeligt, hvis regeringen bare kunne gå ind for det.

Formanden:

Tak til fru Lone Dybkjær. Og så er det fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg vil godt starte med et par citater, som jeg synes er rigtig gode:

»Ligestilling af kvinder og mænd gør Danmark til et rigere samfund, både økonomisk og kulturelt. Økonomisk bliver vi rigere, fordi ligestilling er en forudsætning for at bruge alle talenter og øge væksten.«

»Kulturelt bliver vi rigere, fordi ligestilling er en grundlæggende værdi i Danmark – et pejlemærke for, hvad der gør det danske samfund unikt. Alle borgere, hvad enten de er kvinder eller mænd, af dansk eller udenlandsk oprindelse, er gamle eller unge har noget værdifuldt at tilfø-

re samfundet. Vi skal nedbryde de barrierer, som forhindrer den enkelte kvinde eller mand i at deltage aktivt og lige i samfundet.«

Og det sidste citat: »Mangfoldighed er guld værd«.

Det er meget flot. Det kunne være skrevet af de fleste af os herinde – nej, der er par stykker i Dansk Folkeparti, måske dem alle sammen, der ikke kunne have skrevet det, men ellers kunne det være skrevet af os alle sammen. Det er skrevet i ligestillingsministerens afdeling, og det er en del af hendes oplæg, det er en del af de første ord, der står i det. Jeg synes, det er meget fint. Og hvis det her virkelig holder, så er det altså ikke på det plan, vi er uenige.

Nu er det imidlertid sådan, at når man er politiker, så er det meget forpligtende, man er valgt, og man er forpligtet til rent faktisk også at gøre noget for det her. Og der må jeg så sige: Når jeg kigger redegørelsen igennem, er der rigtig mange gode forslag, men det er også tydeligt, at der, hvor det skiller mellem os i oppositionen og regeringen, er ved viften af virkemidler, man er parat til at anvende.

Der er rigtig meget omtale af oplysningsmidler, af pjecer, af kampagner, af konferencer, og det er alt sammen, synes jeg, nødvendigt og vigtigt at gøre, men det er bare ikke tilstrækkeligt. Det er også nødvendigt at bruge både lovgivning og forpligtende aftaler, hvis det skal rykke.

Dermed siger jeg ikke, at regeringen slet ikke bruger lovgivning, for den er dog trods alt kommet frem til at have lavet et forslag til ligelønsstatistik, som ganske vist kun dækker en mindre del af arbejdsmarkedet, men som dog er en lille tilbagevenden til noget, man ellers totalt havde afviklet.

Problemet er bare, at hvis man sådan lidt mere systematisk fravælger at bruge lovgivning og fravælger at bruge forpligtende aftaler, som regeringen desværre endnu har gjort det, kan man ikke få tingene til at rykke sig afgørende, for det klarer man ikke alene med oplysning. Det viser vores historiske erfaring også.

Vi var ikke kommet så relativt langt, som vi rent faktisk er kommet, hvis vi ikke også havde været villige til at bruge lovgivningsinstrumentet. Det var den tidligere borgerlige regering i øvrigt indstillet på, og den gjorde det rent faktisk også.

Nogle af resultaterne af det lovgivningsarbejde går i øvrigt igen i det, ministeren skriver i sin redegørelse, bl.a. i spørgsmålet om en øget andel af kvinder i råd, nævn og udvalg, for bare at

nævne et af eksemplerne, men det er simpelt hen nødvendigt at bruge de andre virkemidler også. Og jeg håber selvfølgelig, at vi kan rykke regeringen med hensyn til det her. Indtil videre må jeg desværre sige, at det ikke er lykkedes ret godt.

Vi har selv, og det er en samlet opposition – Socialdemokrater, Radikale, SF og Enhedslisten – foreslået på barselområdet, at der skal være en 3-måneders-ret til faderen til barsel. Og hvorfor har vi gjort det? Ja, vi har gjort det af flere årsager.

For det første har vi kunnet konstatere, at den udvidelse af barselorloven, der blev gennemført under den her regering for ganske få år siden, faktisk har ført til, at forskellen på fars og mors barsel er øget, og ikke, at den er mindsket. Jo, det er rigtigt, at fædre tager en lillebitte smule mere barsel, men forskellen er altså stadig væk øget. Det er kvinderne, der tager en større del af barslen, end de gjorde tidligere. Det går den forkerte vej.

Kl. 19.35

For det andet har vi også gjort det, fordi vi mener, at moderne mænd selvfølgelig skal have en ret til deres egen orlov. Vi har gjort det af hensyn til børnene, fordi vi mener, at de skal have en ret til både deres far og mor. Og vi har også gjort det for at sige til kvinderne, at de også skal give slip der, hvor de selv er med til at forhindre, at faderen tager noget mere barsel.

Det er blevet afvist af regeringen, og jeg vil sige, at i sprogbugen bliver det ofte pakket ind i begrebet kvoter, som får de fleste menneskers hænder sådan lidt ud på afstand, men det er ikke kvoter, det handler om. Det handler om noget andet.

Vi har også i SF flere gange foreslået, at man for at få hul på problemet med meget få kvinder i ledelse i den private sektor indgår forpligtende aftaler med virksomhederne, altså med det private erhvervsliv. Det kan enten være med de store virksomheder, eller det kan være med brancher.

Jeg kunne høre på hr. Troels Lund Poulsen, der er Venstres ordfører på området, at han faktisk også havde det lidt dårligt med, at der er så få kvinder i ledelsen i private virksomheder, men at han måske ikke helt er parat til at tage forpligtende aftaler i brug endnu.

Ministeren stod og sagde, at hun vil have en fordobling af antallet af kvinder i bestyrelseslokalerne. Ja, det er selvfølgelig en del af det. Men er ministeren så også rede til at gå det bløde

skridt videre, der hedder at indgå en aftale? Vi har ikke fået foreslået lovgivning på det her område. Vi har foreslået en mellemvariation, som jeg egentlig mener burde ligge lige på den flade til regeringen, nemlig at indgå en forpligtende aftale. For man slår jo på flere områder selv på, at det er et instrument eller en metode, man foretrækker frem for så mange andre ting. Men indtil videre må jeg så konstatere, at det er blevet afvist.

Efter vores mening skal en ligestillingsminister være en person, der kombinerer det at gå foran, også foran sin egen regering, med det at være vagthund over for resten af regeringen, altså en vagthund over for ministrene.

Det er en meget krævende opgave, men det er også en meget vigtig opgave, som det er vigtigt at tage på sig, altså at man rent faktisk går videre og også sender signaler ud til omverdenen om, at man er villig til at gå videre. De signaler synes jeg desværre jeg mangler en smule hos ligestillingsministeren, og jeg vil i hvert tilfælde opfordre til, at ligestillingsministeren fremover signalerer stærkere, at her vil hun noget mere, altså at det ikke er helt tilstrækkeligt med de meget – og det er helt ærligt sagt fra min mund – meget smukke ting, der står i indledningen af denne redegørelse.

I redegørelsen står der også:

»I kraft af globaliseringen kan vi tilbyde resten af verden vores ideer og udvikling båret af en grundværdi om, at kvinder og mænd har lige værd og skal have lige muligheder.«

Ja, nu ligger det nok lidt tungt med at overbevise ret mange i omverdenen i øjeblikket om, at vi er særlig gode, men citatet fortsætter sådan:

»Samtidig skal vi vende blikket ud i verden og lære af erfaringerne med ligestillingsarbejdet i andre lande.«

Og det er faktisk der, hvor vi står i øjeblikket. Vi er ikke længere førende på det her område. Vi har været det, nu skal vi til at lære af andres erfaringer.

Og der synes jeg altså, at det er synd, hvis man bare fortsætter med at afvise de gode resultater, man har i bl.a. Island, Norge og Sverige på barselområdet, og også afviser de ting, man gør i Norge og har gjort under en i øvrigt borgerlig regering, hvor man sagde til det private erhvervsliv: Nu vil vi have flere kvinder ind både i de egentlige daglige ledelser og i bestyrelserne, og vi vil have plejet talenterne. Er det virkelig så farligt?

Hvis man vil noget på det her område, så bliver man jo også nødt til at bruge nogle midler, som rent faktisk skubber i den retning, man ønsker at gå, og der er det hele tiden at basere sig på oplysning, som skal ske helt uden lovgivning eller næsten uden lovgivning, altså simpelt hen ikke tilstrækkeligt.

Jeg vil også godt bruge et par ord på diskussionen om prostitution og om det, ministeren selv kaldte det moderne slaveri, altså handelen med kvinder og børn og i nogle tilfælde også med mænd.

Om prostitution: I SF har vi diskuteret prostitution meget, og vi har lagt os fast på, at vi støtter en svensk model, altså en model, hvor man kriminaliserer købet af prostitution. Det har vi ikke gjort, fordi vi mener, at det er vigtigt at få prostitutionskøbere buret inde. Vi har gjort det med nogle af de samme motiver, som vi i sin tid havde, og som inspirerede os, da vi afskaffede revselsesretten, hvor vi sagde: Her er et signal, vi skal sende ud.

Når vi afskaffede revselsesretten, og der endelig blev et flertal for det i Folketinget, var det jo ikke ud fra et eller andet ønske om, at man skulle dømme forældrene, men ud fra et ønske om at sende et meget klart signal ud i samfundet.

Vi ønsker at sende et meget klart signal ud i samfundet om, at prostitution er ødelæggende for kvinderne og for de børn, der er trukket ind i det, og også for de mænd, der deltager i det.

Kl. 19.40

Den anden årsag er den, jeg har nævnt tidligere, nemlig at der er meget, der peger på, at det har betydet, at det svenske marked – hvis man kan bruge den terminologi her – er blevet uinteressant for de meget stærkt organiserede internationale menneskehandlere, og det mener jeg faktisk tæller virkelig meget, at man kan udtørre sit marked.

Det er klart, at vi godt er klar over, at man ikke kommer frem til kriminalisering af køb af prostitution sådan fra den ene dag til den anden dag, det tager lang tids diskussion. Der vil jeg så sige, som vi har diskuteret her, og som fru Lone Dybkjær har været ret konsekvent inde på, nemlig at det er meget vigtigt, at den diskussion bliver taget i alle partier og bliver taget på et solidt grundlag.

Til sidst vil jeg sige om det moderne slaveri, at jeg synes, at ministerens forklaring var lidt smal, da hun sagde, at – ja, hun sagde to ting. Den ene var, hvad jeg synes er positivt, at man

er villig til at se på, om 15-dages-reglen stadig væk skal opretholdes. Sagt med andre ord: Skal vi ikke sikre, at kvinder, der når til en situation, hvor de rent faktisk slipper ud af prostitutionen og giver oplysninger om den, kan beskyttes her i landet i mere end 15 dage, inden de kommer tilbage til deres hjemland?

Det andet, hun sagde, var, at det ikke var sikkert, det var nødvendigt, for der var faktisk en meget stor del af de 54 kvinder, man nu har huset i kort tid, der kun var her i 6 dage. Men sagen er jo, at man står i en vanvittig følsom situation, hvis man er sluppet ud af det her ved at angive bagmændene. Derfor har kvinderne meget travlt. Desuden har man jo ikke undersøgt dem, der slet ikke har turdet det her, og det er meget vanskeligt. Så jeg vil sige, at det faktisk er sagens kerne. Og hvorfor er det egentlig så farligt at give lidt los på de 15 dage?

Formanden:

Tak til fru Anne Grete Holmsgaard. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

År efter år har vi de samme diskussioner om ligestillingsministerens redegørelse. Jeg kan i hvert fald genkende en lang række af de problemer, vi diskuterer nu, fra de diskussioner, vi havde for et år siden, og hvis man ser tilbage på tidligere ligestillingsredegørelser, er det vel de samme problemer, der bliver ridset op.

Faktisk kan man på nogle områder sige, at problemerne med ligestilling er blevet decideret større. Hvis vi f.eks. ser på lønforskellene på arbejdsmarkedet på baggrund af 30 år med en såkaldt ligelønslov, kan vi stadig væk se lønforskelle, som kun har én forklaring, nemlig at kvinder får en lavere løn end mænd, fordi de er kvinder.

Nu har regeringen så – eller rettere sagt beskæftigelsesministeren – i forbindelse med en valgkamp lovet, at nu ville regeringen tage sig sammen og lave et lovforslag om kønsopdelte lønstatistikker; et lovforslag, som er blevet kritiseret fra alle sider, fra alle dem, som i det daglige arbejder for, at vi kan få ligeløn i Danmark, fordi det er fuldstændig utilstrækkeligt og kun omfatter en meget lille del af arbejdsmarkedet. Det kan man så sige om, hvad man vil.

Beskæftigelsesministeren har fremsat det her forslag, men hvad siger ligestillingsministeren? Hvorfor har vi en ligestillingsminister, når ligestillingsministerens bemærkninger til det lovforslag

slag så vel som til en række andre lovforslag, er: Jeg er enig med min ministerkollega?

I stedet for burde vi have en ligestillingsminister, som måske i større udstrækning end så mange andre i regeringen tager ligestillingsbrillerne på og først og fremmest siger: Der er brug for at gøre noget alvorligt for at få en stor del eller hele arbejdsmarkedet dækket ind med hensyn til kønsopdelte lønstatistikker, når der nu er enighed om, at det faktisk er et redskab på vejen mod ligeløn.

Kl. 19.45

Tilsvarende ser det ud, når vi ser på et af de problemer, ligestillingen lider endnu mere under i dag, end den gjorde for nogle år siden, nemlig hvad angår kvinders arbejdsforhold, kvinders arbejdsmiljø. I dag er det sådan, at kvinder i dobbelt så stor udstrækning som mænd lider af fysisk nedslidning; at tre gange så mange kvinder som mænd får anmeldt stress som arbejdsskade; at kvinder i langt højere grad end mænd er langtidssyge; og at kvinder er overrepræsenterede blandt førtidspensionisterne. Alligevel har vi ikke på noget tidspunkt hørt, at spørgsmålet om specielt kvinders arbejdsmiljø eller ligestillingsvinklen i arbejdsmiljøarbejdet er blevet nævnt som et problem, selv om problemet er voksende.

Har vi hørt nogen nævne, hvad man gør ved, at kvinder i større udstrækning end mænd er arbejdsløse, at kvinder tvinges til tidligere tilbagevækning end mænd på grund af overarbejdsløshed og på grund af nedslidning? Et af de spørgsmål, som har været meget til debat, og hvor ligestillingsministeren også er kommet med en selvstændig redegørelse, er spørgsmålet om det kønsopdelte arbejdsmarked.

Der ligger også fra ligestillingsministeren på det område en række tiltag, som man kan sige måske vil forbedre situationen. Men alligevel vil jeg fremhæve, at vi jo i dag ikke alene har et kønsopdelt arbejdsmarked, men at det også i sig selv medvirker til nogle groteske forhold med hensyn til både arbejdsmiljø og lønforskelle.

Hvorfor har en pædagog med 4 års uddannelse en timeløn på ca. 110 kr., mens en tømrer med ca. 4 års uddannelse har en timeløn på 170 kr.? Hvad er den dybere visdom i det? Jeg tror, det er svært at sige, men jeg tror i øvrigt, at hvis man ser på realiteterne, har regeringen også på det område et ansvar. For hvad er egentlig baggrunden for, at den løn, de ansatte i den sociale servicesektor får, typisk ansatte i kommuner og amter, ligger så langt efter den løn, folk med en

tilsvarende uddannelse får, typisk mænd på det private arbejdsmarked? Kan det hænge sammen med det jerngreb, som regeringen holder kommunernes økonomi i?

Det var måske værd at vurdere den slags ting ud fra en ligestillingsvinkel og ikke bare følge Thors hammer så godt, man nu kan, og så i øvrigt synes, at det er godt, at der bliver holdt igen på de kommunale budgetter. Det levner ingen mulighed for, at de mennesker, typisk kvinder, der arbejder med social service, faktisk kan få de lønforbedringer, som vil kunne bringe dem op på et nogenlunde acceptabelt niveau i forhold til lønningerne i resten af samfundet.

Samtidig har vi jo set eksempler på, at regeringen aktivt medvirker til en opretholdelse af det kønsopdelte arbejdsmarked. Det er nok, fordi ligestillingen ikke altid bliver tænkt ind i lovgivningen eller ind i de initiativer, som regeringen tager.

Et godt eksempel var, da den tidligere integrationsminister, hr. Bertel Haarder, introducerede kampagnen »Brug for alle unge« rettet mod unge indvandrere og unge flygtninge med anden etnisk herkomst. Den kampagne var skruet sådan sammen, at den bestod af to dele.

Den ene del handlede om job i uniform, altså job som politibetjent, job inden for forsvaret, job inden for beredskabet osv., hvor man havde fundet frem til otte rollemodeller. De otte rollemodeller var alle unge mænd.

Den anden del af kampagnen handlede om job inden for social-, sundheds- og omsorgsområderne, altså job som social- og sundhedsassistent, sygeplejerske osv. I den kampagne var der også otte rollemodeller. Man må sige til beskæftigelsesministerens ros, at han dog trods alt havde haft så megen omtanke, at der var én mandlig rollemodel, men altså også syv kvinder som rollemodeller.

Kl. 19.50

Det kan man så også sige om, hvad man vil, men hvor var ligestillingsministeren henne? Var det ikke et spørgsmål om at tænke ligestilling ind i sådan en kampagne? Nej, det var det ikke. Som integrationsministeren forklarede, var det jo sådan, at man måtte tage udgangspunkt der, hvor folk var, altså ikke have nogen som helst tanker om at prøve at lave mønsterbrydning eller prøve at gøre op med det kønsopdelte arbejdsmarked.

På en lang række andre områder er regeringen jo også groet fast i den forestilling, der hedder: Ligestilling er folks eget problem. Et godt

eksempel er hele spørgsmålet om barselorloven. Det er ikke for ingenting, at det er nødvendigt, at man øremærker en del af barselorloven. Fra oppositionens side har vi foreslået 3 måneder til mænd.

Det gøres ikke bare, ved at vi siger: Vi må have ændret arbejdspladskulturen. For forudsætningerne for at ændre en arbejdspladskultur på det her område er også, at det bliver acceptabelt, at det bliver ligetil for mænd også at kræve deres del af barselorloven over for deres arbejdsgivere. På den måde kan vi skubbe på med hensyn til en udvikling også af arbejdspladskulturen.

Problemerne med i det hele taget at tænke ligestilling ind i al lovgivning tror jeg er mere omfattende end som så. Vi kan jo f.eks. tage spørgsmålet om de kommende diskussioner om velfærdsreformer, reformer, som vil få kæmpestor betydning for ligestillingen, for kvinders muligheder på arbejdsmarkedet, for kvinders muligheder for at få en bedre tilbagetrækning osv.

Alligevel er forudsætningerne for den måde, vi diskuterer velfærdsreformer på, som det jo er formuleret af Velfærdskommissionen, fuldstændig blottet for ethvert ord om ligestilling. Ikke på ét punkt er der tænkt ligestilling ind i de mange forslag fra Velfærdskommissionen.

Men jeg ser frem til, at ligestillingsministeren vil insistere på, at hvert eneste forslag, når vi skal til at tage diskussionerne om velfærdsreformer her i Folketinget, skal ligestillingsvurderes, sådan at vi kan sikre, at der også bliver taget hensyn til kvinderne i den kommende debat om fremtidens velfærd.

Jeg mener, det er vigtigt, at vi gør op med den tankegang, som bl.a. Dansk Folkepartis ordfører lagde op til, hvor hun bl.a. sagde, at kvinder må tage sig sammen. Hvis det er sådan, at vi baserer ligestillingsarbejdet på, at nu må kvinderne tage sig sammen, er vi helt sikre på, at der ikke sker nogen positive fremskridt på det her område. Der tror jeg, det er vigtigt, at ligestillingsministeren får nogle mærkesager at markere sig på, så hun bliver mere kendt også på det område som ligestillingsminister.

Formanden:

Tak til hr. Jørgen Arbo-Bæhr. Så er det ministeren for ligestilling.

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Jeg vil gerne takke ordførerne for de i virkeligheden meget positive tilkendegivelser, der har

været undervejs. Jeg tror egentlig, at det var fru Anne Grete Holmsgaard, der mest præcist sagde, at der, hvor det skiller, i virkeligheden er, hvad angår brug af virkemidler. Det er et spørgsmål om, hvor langt vi skal gå med lovgivning, hvor meget det skal ske med motivation og erfaringsudveksling og skubben på frem for med lovgivning.

Jeg skal forsøge at svare på nogle af de ting, der har været nævnt, men jeg vil også sige, at der har været mange vinkler på ligestilling i den her debat, så jeg kan selvfølgelig ikke nå at give en kommentar til det hele.

Det første, der kalder på en kommentar, som flere ordførere var inde på, er selvfølgelig diskussionen om mænd og barselorlov. Jeg synes jo, det er så utroligt, i hvert fald når man hører fru Kirsten Brosbøl, at man slet ikke kan komme væk fra den fornynderiske tankegang som politikere om at ville bestemme over, hvordan familierne indretter sig.

I virkeligheden hører jeg ordførernes kommentarer som en kæmperos til den her regering for at have udvidet barselorloven til nu at kunne vare op til 1 år, men vel egentlig også ros for, at den er blevet fleksibel og dermed indebærer mange flere muligheder end tidligere for familierne for at tilrettelægge den, som det nu passer bedst.

Kl. 19.55

Jeg synes – det vil jeg understrege endnu en gang, som jeg gjorde i min tale – at det skal være familierne, der beslutter sig for, hvordan de vil bruge barselorloven. Jeg synes, det er ærgerligt, at der i den grad bliver fokuseret fra oppositionens side på, at man skal tvinge mændene til at tage orloven og true med, at ellers bortfalder de 3 måneder.

Sagen er, at undersøgelser har vist, at arbejdskulturen betyder ufattelig meget for mænds brug af barsel, og derfor er det dér, jeg sætter ind, for det er dér, vi skal påvirke holdningen, så man både fra arbejdsgiverside og fra kollegernes side bakker op, når mænd tager deres del af barselorloven.

Så er der flere ordførere, der har været inde på ønsket om et ligestillingsudvalg i Folketinget, og der skal jeg sige, især til fru Lone Dybkjær, at jeg synes, der kunne være et meget positivt samarbejde i et sådant udvalg. Jeg ønsker jo kun maksimalt fokus på ligestillingsarbejdet og ser også gerne, at der kommer flere diskussioner om de forskellige initiativer på området, for,

som fru Lone Dybkjær siger, der er ganske rigtigt mange af dem.

Så jeg er kun interesseret i et meget godt samarbejde med Folketinget om de ligestillingsmæssige emner. Det er bare ikke i min lod at tage stilling til, om der skal være et udvalg, der arbejder med det i Folketinget, og nu er det jo selveste Folketingets formand, der er til stede i stolen i dag, så jeg skal nok vare mig for at blande mig i den diskussion. Det er nu engang Folketingets partier, der må tage stilling til, hvor mange udvalg man ønsker at have i Folketinget.

Så er der flere, der har været inde på problemet med ligeløn, og som også har været lidt efter regeringen, hvad angår initiativerne på området, hvor vi jo både arbejder med en ligelønsstatistik og med en vejledning med gode råd og eksempler på, hvordan man kan fremme det, at der bliver skabt ligeløn på arbejdspladserne.

Og der undrer jeg mig jo såre over hr. Arbo-Bæhr, der siger, at jeg ikke burde være enig med beskæftigelsesministeren, men gå videre med, hvad der er regeringens linje på det her område. Jeg tror kun, at sådan en udtalelse kan komme, fordi hr. Arbo-Bæhr ikke er bevidst om, at jeg faktisk har beskæftiget mig rigtig meget med den ligelønsstatistik, som den tidligere regering foreslog. Jeg var nemlig ordfører for Venstre på det forslag, og om noget kom det i forbindelse med de diskussioner klart til udtryk fra min side, at jeg synes, det var for bureaukratisk, for omstændeligt, og at jeg synes, det var helt urimeligt, at man med den foreslåede ligelønsstatistik faktisk ville komme i en situation, hvor man udleverede lønmodtagernes lønplysninger. Det har vi ikke ønsket, og derfor ser modellen for en ligelønsstatistik ud, som den gør.

Men ellers er det jo vigtigt at holde fast i, at den væsentligste grund til de meget store lønforskelle mellem kvinder og mænd er det meget kønsopdelte arbejdsmarked. Og derfor er det vigtigt, at vi får sat ind over for det. Der har jeg jo bl.a. taget det initiativ med bedre vejledningsmateriale både til lærere, vejledere og forældre, når de drøfter med de unge, hvad er det for en uddannelse, de unge skal give sig i kast med.

Jeg må medgive hr. Jørgen Arbo-Bæhr, at det var et udmærket eksempel, den kampagne, på en situation, hvor man ikke rigtig fik brudt mønstret, og der er det netop vigtigt, at vi går ind og gør op med de gammeldags mønstre med, hvad kvinder skal vælge, og hvad mænd skal vælge.

Til fru Louise Frevert skal jeg sige, at jeg takker for opbakningen også til indsatsen mod handel med kvinder, og jeg er enig i, at det er skrækeligt at høre de eksempler, der er, på, at man bare sådan kan købe en ung kvinde. Det er så forfærdeligt.

Det er derfor, vi fra Danmarks side satser massivt på et internationalt samarbejde på det her område med de nordiske lande, de baltiske lande, men især også i EU-sammenhæng. For når vi samarbejder om det, så kan vi gøre en markant bedre indsats end den, vi hver især kan klare. Så der er det altså netop vigtigt med det grænseoverskridende arbejde. Jeg kan ikke nærmere beskrive indsatsen i de østeuropæiske lande, det har jeg simpelt hen ikke umiddelbart kendskab til.

Så må jeg sige til fru Lone Dybkjær, at jeg var meget overrasket over de negative toner i forbindelse med det at arbejde i den sociale sektor, det at tage sig af pleje- og omsorgsopgaver.

Jeg deler ikke synspunktet. Jeg synes, der bliver gjort en meget, meget flot indsats af rigtig mange medarbejdere på pleje- og omsorgsområdet, men jeg er enig i, at vi skal have fokus på imaget i den sektor og på, hvordan vi med tiltag kan understøtte, at det er et attraktivt sted at arbejde. Og det handler jo bl.a. om sådan noget som at have fokus på de uddannelsesmuligheder, man giver unge mennesker på det område, hvor jeg er vidende om, at der faktisk er mange gode tiltag rundt omkring, men det handler også om sådan noget som f.eks. at sørge for at gøre brug af digitaliseringsmulighederne på området.

Kl. 20.00

Jeg har jo opfordret kommunerne til at sørge for at investere i ny teknologi, og f.eks. de håndholdte computere, som man tager med ud, når man skal løse hjemmeplejeopgaver, er noget af det, der er udfordrende og spændende for et område, der ellers ikke har haft så meget berøring med teknologi.

Jeg var glad for fru Lone Dybkjærs bemærkninger om, at der ikke rigtig er noget at komme efter – og dog, for fru Lone Dybkjær havde et par kommentarer. Men det er faktisk godt gennemskuet af fru Lone Dybkjær, at når alle de forskellige tiltag er kommet ind i nogle temaer, er det netop for at opfordre til, at man omhyggeligt læser perspektiv- og handlingsplanen igennem, som jeg jo også kan forstå at fru Lone Dybkjær har gjort.

Jeg synes, det er vigtigere at have fokus på, om der kommer en forbedring, som fru Lone Dybkjær spurgte til, og at vi går ind og følger op. Sker der rent faktisk noget på området? Er der flere fædre, der holder barselorlov og en længere barselorlov? Sker der noget i forhold til kvinders valg af uddannelser på typiske mandeområder og omvendt mænds valg på kvindeområder? Får vi flere kvindelige forskere osv.?

Men der, hvor man skal opsætte måltal, er jo først og fremmest på de forskellige områder, hvor man arbejder med det. Det er i institutionerne, på universiteterne, i virksomhederne, i brancherne, at man skal fastsætte nogle realistiske mål, som også kan opnås.

Så vil jeg om lige muligheder i år 2007 citere fra perspektiv- og handlingsplanen:

»2007 bliver europæisk år for lige muligheder for alle. Forberedelserne er allerede gået i gang i Danmark. Der skal nemlig være god tid til dialog med de mange forskellige parter og organisationer, som har noget at bidrage med.«

Det er formuleret på den måde, fordi der er politisk enighed i EU om, at vi satser på 2007 som et europæisk år for lige muligheder, men finansieringen, altså det økonomiske, er ikke på plads endnu og afventer en vedtagelse.

Når jeg skriver, at forberedelserne er gået i gang i Danmark, er det bl.a. det, som jeg har orienteret både Europaudvalget og Det Politisk-Økonomiske Udvalg om, nemlig at vi har kigget på: Hvor skal arbejdet implementeres? Hvor er det bedst at have hovedkontoret for det arbejde, der skal foregå i 2007? Ellers står jeg fuldstændig ved, at vi løbende skal have drøftelser med bl.a. ordførerne på ligestillingsområdet om, hvad det er for nogle aktiviteter, der skal sættes i værk i 2007.

Så vil jeg blot sige til fru Anne Grete Holmsgaard, for jeg tror, at meget af det er dækket ind, at jeg mener, at vi på ligestillingsområdet bliver nødt til at erkende, at nogle gange kræves der mere end lovgivning. Der kræves holdningsbearbejdning, så der skal gives plads til, at man får arbejdet med det ude omkring for at nå de ting, vi gerne vil på ligestillingsområdet.

Et af eksemplerne på det er jo, at vi netop i år kan fejre 30-året for indførelse af ligelønsloven, men må konstatere, at der stadig væk er problemer med at få loven overholdt. Det kræver så f.eks. noget statistik at arbejde med og noget vejledning om, hvordan man sikrer, at der rent faktisk så også i praksis kommer ligeløn på området. Sådan kan der gives flere eksempler på, at

man er nødt til mere end det at lovgive på området.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg har et utal af bemærkninger, som gør – det vil jeg lige annoncere på forhånd – at jeg muligvis gerne vil have en anden runde.

Jeg vil godt starte med spørgsmålet om EU-året. Som ministeren skriver, er et arbejde i fuld gang. Jeg har stillet nogle spørgsmål, herunder selvfølgelig også om den økonomiske ramme. Det medgiver jeg gerne. Men jeg har også spurgt om, hvilke erfaringer man indhøstede i de tidligere år, og hvordan man agter at inddrage dem. Jeg har ikke fået svar, fordi der ikke er nogen formel vedtagelse endnu.

Jeg synes, det er lidt mærkeligt, at ministeren her giver en redegørelse, hvor man siger, at man arbejder en hel masse med det der europæiske år og så nægter at svare på spørgsmål. Det oplever jeg er det, der sker. Jeg har fået at vide, at jeg ikke kan få noget svar. Det vedrører selvfølgelig det europæiske år, men derfor kunne ministeren da godt alligevel være en anelse imødekomende og sige: Jeg aner endnu ikke noget om den europæiske ramme, men arbejdet er gået i gang sådan og sådan. Det fatter jeg ikke at ministeren ikke gør.

Kl. 20.05

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Jeg har svaret alt det, jeg kunne svare på området. Jeg vil gerne lige gentage mit citat fra før, nemlig at 2007 bliver europæisk år for lige muligheder for alle. Forberedelserne er allerede gået i gang i Danmark, fordi der skal være god tid til dialog.

Det, vi ved, er, at der er politisk enighed om, at vi laver året 2007 til lige muligheder for alle. Den økonomiske ramme er ikke på plads endnu. Det vil sige, at jeg ikke aner noget om, hvilke økonomiske ressourcer der er til rådighed. Men som jeg har orienteret både Det Politisk-Økonomiske Udvalg og Europaudvalget om, har vi diskuteret: Hvor skal vi implementere det her, hvad skal være vores organ til at tage sig af indsatsen på området? Jeg har også sagt, at jeg vil inddrage de forskellige parter i diskussionen af, hvilke aktiviteter der skal sættes i værk. Det er det, jeg kan svare på nuværende tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg indrømmer altså gerne, at man ikke kan svare på det om budgetterne. Men jeg synes da godt, at man kunne svare på, hvilke erfaringer man høstede de tidligere år, altså i 1997 og 2003, og hvordan man vil bruge disse erfaringer i forberedelsen af det europæiske år om lige muligheder for alle.

Den type spørgsmål har vi stillet, for at vi også kan komme tidligt ind i debatten, og så får vi det svar fra Socialministeriet, at det kan man ikke sige noget om. Man vil ikke svare, til trods for at det er stillet som et spørgsmål den 3. december 2005. Udvalgssekretæren har ringet i dag, og vi har fået at vide, at man ikke kan svare på de her spørgsmål, fordi der ikke er lavet nogen formel vedtagelse om året.

Og så vil jeg bare sige, at hvis der kan komme det ud af det, at ministeren spørger sine embedsmænd, hvorfor de ikke kan svare på de her banale ting, er det da også et resultat.

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Det vil jeg naturligvis gøre, for selvfølgelig kan vi sige noget om, hvad der kom ud af det i 1997 og 2003. Det har jeg i øvrigt også mundtligt redegjort for i forbindelse med bl.a. Europaudvalgets behandling af spørgsmålet, hvor vi diskuterede det, og hvor jeg også gjorde rede for, hvordan vi arbejdede med det dengang i de forskellige år. Så det samler vi gerne op på, og jeg skal nok undersøge, om der er noget, der er gået galt i besvarelsen af de spørgsmål, selvfølgelig.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Der er også andre ting, som jeg godt kunne være fristet til at tage fat på, lønstatistikker, barsel, forskning, mainstreaming i forhold til velfærdsreformer og globaliseringsstrategi, men jeg vil nu alligevel tage fat på det om et ligestillingsudvalg, for det er jeg sikker på at fru Lone Dybkjær også ville gerne have spurgt om, hvis hun havde haft tid.

Jeg synes nemlig, at det, ministeren sagde, var meget interessant. Jeg fornemmer ikke, at ministeren er modvillig over for, at vi rent faktisk får lavet et ligestillingsudvalg i Folketinget. Det var sådan, jeg hørte ministeren, og det vil jeg gerne have bekræftet.

Så vil jeg også spørge ministeren, som sådan gav udtryk for, at det jo er en beslutning, som

Folketingets formand og Folketinget skal træffe, men er ministeren da ikke medlem af Folketinget og af Venstres folketingsgruppe, og hvad er så ministerens holdning som folketingsmedlem til, at vi får oprettet et ligestillingsudvalg?

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Jeg skal meget gerne gentage mit svar, men jeg tror sådan set, at fru Kirsten Brosbøl hørte det.

Jeg vil jo gerne have et intenst samarbejde med ligestillingsordførere og andre, der måtte være interesseret i ligestillingsspørgsmål. Jeg er kun interesseret i, at der bliver sat mere fokus på det, og jeg refererede til det, fru Lone Dybkjær sagde om, at der sker rigtig mange ting, som det kunne være spændende at drøfte nærmere.

Jeg svarer altså også gerne og beredvilligt på spørgsmål vedrørende de forskellige initiativer, men spørgsmålet om, hvor mange udvalg man synes der skal være, og hvor opgaverne skal være placeret, er nu engang en diskussion, som man må tage i Folketinget i de forskellige grupper.

(Kort bemærkning).

Kirsten Brosbøl (S):

Men ministeren er jo medlem af Folketinget. Hvordan vil ministeren så stille sig til det her forslag, når det nu kommer til diskussion i Venstres folketingsgruppe? Det må jo være sådan, at ministeren også der har en stemme og der kan få indflydelse på, hvad Venstres folketingsgruppes indstilling vil være. Jeg er da helt overbevist om, at Venstres folketingsgruppe i et spørgsmål om ligestilling vil lytte til, hvad ligestillingsministeren indstiller, og hvad ligestillingsministeren mener om det her spørgsmål.

Men jeg tager det, ministeren siger, som om ligestillingsministeren ikke er klar til at give et tilsagn, fordi hun måske ikke er helt med på, hvor hun har sin folketingsgruppe, men at ministeren vil gå positivt ind i behandlingen af det forslag, som nu er fremsat af en samlet opposition.

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen): Fru Kirsten Brosbøl bliver altså nødt til at forholde sig til, at det ikke er faldet i min lod at tage stilling til, om der skal være flere udvalg. Jeg er her som ligestillingsminister og siger, at jeg gerne vil have et stærkt og et godt samarbejde med ligestillingsordførerne – det synes jeg i øvrigt

også at vi har – og jeg synes, det ville være helt fint, hvis der bliver sat mere fokus på området.

Men diskussionerne har jo allerede i efteråret været oppe i grupperne i forbindelse med et beslutningsforslag, tror jeg det var, hvor det er blevet vendt. Og hvis man ønsker at fremme den diskussion, er det jo i folketingsgrupperne, det skal ske.

Kl. 20.10

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Nu ved vi jo alle sammen, at det ikke er en minister, der tager stilling til, hvad der skal være af udvalg her i Folketinget. Det er jo meget enkelt. Det, vi spørger om, er faktisk: Vil ministeren som folkevalgt for Venstre, som medlem af Folketinget og som medlem af Venstres folketingsgruppe tale for, at der kommer et permanent ligestillingsudvalg i Folketinget?

Jeg synes, det her er vigtigt, både i forhold til den enkelte sag og på baggrund af noget af det, jeg sagde til ministeren, hvor jeg mener, at en ligestillingsministers opgave også er at gå foran og sende signaler ud. Men det er ministeren måske uenig med mig i? Jeg vil egentlig gerne have at vide, om ministeren er uenig i, at det er en del af hendes fornemste opgave at sende signaler ud og gå foran. Det var sådan set det, vi oprettede et ligestillingsministerium for i sin tid.

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Det er simpelt hen interessant, at der her står en række ordførere for de forskellige partier og vil have ministeren til at tage stilling til, om det er en god idé med et ligestillingsudvalg eller ej. Ordførerne kan være helt rolige. Jeg vil ikke bringe mig selv i en situation, hvor jeg skal have skældud over, at jeg blander mig i Folketingets tilrettelæggelse af arbejdet. Det er altså en folketingsbeslutning.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Forudsætningen for en god debat er jo altid, at man bestræber sig på at høre, hvad der bliver sagt til en. Nu vil jeg så prøve en gang til, selv om jeg godt kan høre, at det indtil videre er mislykkedes – også en del af debatten er mislykkedes.

Vil – jeg må jo ikke bruge ministerens navn – folketingsmedlemmet fra Venstre, som også er ligestillingsminister, i sin egen folketingsgruppe

som folketingsmedlem tale for, at der kommer et permanent ligestillingsudvalg i Folketinget?

(Kort bemærkning).

Ministeren for ligestilling (Eva Kjer Hansen):

Det er simpelt hen absurd, at folketingsmedlemmer beder regeringen om at tage stilling til, hvor mange udvalg og hvilke udvalg man skal have i Folketinget.

Formanden:

Tak til ministeren for ligestilling. Så er det fru Lone Dybkjær som ordfører i anden runde.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg beklager at måtte gøre det her, men kan sige, at det i hvert fald ikke er af hensyn til pressen, for det er ligesom pressen ikke rigtig er til stede, men af en ægte interesse for sagen.

Jeg vil gerne sige til ligestillingsministeren, at der er genfremsat et forslag om et ligestillingsudvalg i Folketinget, hvor der er forsøgt med en helt anden argumentation end i det tidligere ligestillingsforslag, som kom sidst på sæsonen sidste år.

Det er sådan et udtryk for, at vi virkelig gerne vil højne det faglige niveau for ligestillingsdebatten i Folketinget og også dialogen med ministeren, og fordi det måske også vil være af interesse for hele området, at der er et sted, hvor man kan henvende sig og få, om jeg så må sige, en eller anden samlet fornemmelse af, hvor ligestillingsdebatten er i Danmark.

Jeg har helt forstået, hvad ministeren siger. Jeg tror også, at ministeren har forstået, hvad det er, vi opfordrer ministeren til. Og det behøver ministeren sådan set ikke at reflektere nærmere over.

Så håber jeg meget, at spørgsmålet om EU-året er ved at være løst, så vi kan komme i gang med det, og jeg skal nok også lade være med at spørge om det her, men bare forud diskontere, at jeg nok vil spørge om, hvornår man får de der økonomiske ting på plads. Men ministeren kan måske ligesom hjælpe udvalget, og det er jo så i Det Politisk-Økonomiske Udvalg, at det med, at vi kommer i gang med den her dialog, foregår i øjeblikket, så ministeren måske også kan få lidt fornøjelse af os andre i den her sammenhæng, hvis ministeren i øvrigt ønsker det.

Det, som jeg så meget gerne lige vil tage frem, er spørgsmålet om barselorlov. Det er fuldstændig rigtigt, at vi skilles i spørgsmålet om barselorloven. Vi mener simpelt hen ikke, at det er til-

strækkeligt bare at overlade det til familierne. Vi prøver simpelt hen at gå ind i, hvad arbejdsvilkårene er – det kan godt være, at det er lidt generende at se ryggen af ministeren – og vi vil gerne ind i en argumentation om de individuelle rettigheder og den udvikling, der er på arbejdsmarkedet.

Kl. 20.15

Derfor mener vi, at sådan som individualiseringen er i forbindelse med arbejdets tilrettelæggelse, er det altså også vigtigt, at den enkelte på arbejdsmarkedet får nogle rettigheder, og at det ikke kan nytte noget, at alt ligesom er til forhandling, heller ikke imellem arbejdsgiver og familie og alting.

Vi synes faktisk, at det vil være rigtigt, når arbejdsmarkedet i øvrigt går mod en individualisering af arbejdets tilrettelæggelse, og det må ministeren erkende at det gør, det gør det jo alle steder. Det betyder så også, at vi bliver nødt til at diskutere, hvordan vi kan sikre individet nogle rettigheder, som individet måske ikke har i dag.

Det er vores udgangspunkt, og det er ikke en formynderisk diskussion. Det drejer sig simpelt hen om nogle rettigheder til mændene, og det tror vi vil være godt for børnene at mændene får.

Så vil jeg gerne sige, at jeg overhovedet ikke vil nedgøre den sociale sektor. Jeg mener faktisk, at regeringen nedgør den sociale sektor ved at stille de krav til den sociale sektor på den måde, som regeringen gør.

Det Radikale Venstre mener, at vi skal slippe den offentlige sektor løs, herunder at man skal have en større grad af mulighed for selvstændig tilrettelæggelse inden for den sociale sektor. Vi har nemlig stor respekt for det, der foregår. Vi mener ikke, det er nødvendigt med så meget kontrol og så mange tidsstregkoder, og hvad man nu har, som regeringen mener. Det er igen en fundamental anden måde at kigge på det på.

Det er absolut ikke, fordi vi vil nedgøre den sociale sektor. Tværtimod mener vi i allerhøjeste grad, at de gør et stort stykke arbejde. Men vi mener, at den måde, regeringen griber det an på, skaber urimelige arbejdsvilkår, som ikke er ønskværdige.

Det kan vi jo så være enige eller uenige om, men man kan ikke komme, som ministeren gjorde, og sige, at det, jeg gjorde, var en total nedgøring af sektoren. Tværtimod har vi lavet forslag, der går i den modsatte retning, nemlig at vi har tillid til sektoren og derfor mener, at man slet ikke behøver at indføre den kontrol, men at sek-

Tirsdag den 21. marts 2006 (R 10)

4883

toren selv er i stand til at klare arbejdet. Det var bare et ønske om en præcisering, så ministeren ikke fik lov til at tillægge mig motiver, som slet ikke lå i det, jeg sagde.

Hermed sluttede forhandlingen.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Medlemmer af Folketinget Per Clausen (EL) m.fl. har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om oprettelse af en støttepulje til etablering af madordninger på skoler og i daginstitutioner.
(Beslutningsforslag nr. B 94).

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 22. marts 2006, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 20.18